

Προς τον εκκλησιαστικό ανακριτή

π. Ευτύχιο Πετράκη

τον οποίο διόρισε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κυδωνίας και Αποκορώνου

κ. Δαμασκηνός

(εφόσον εν μετανοία επιστρέψει στην ορθοτόμηση του Λόγου της Αληθείας, δηλαδή του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού,

ως προς το Σώμα Του που είναι η Εκκλησία των Αποστόλων και όχι η Νεοφανής Ψευδο-Εκκλησία του Οικουμενισμού ή Γνωστικισμού ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού, με τα Νεοφανή της Δόγματα που περιέχονται στην ψευδο-συνοδική παναιρετική απόφαση «Σχέσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον», η οποία Νεοφανής Ψευδο-Εκκλησία ιδρύθηκε από μόνες τις δέκα (10) Αυτοκέφαλες που μετείχαν στο Συνέδριο της Αποστασίας της Κρήτης, και οι οποίες εκπροσωπούν μόνο το ένα τρίτο (1/3) των Ορθόδοξων πιστών ήτοι ως προς τα Άρθρα του Συμβόλου της Πίστεως «Εις Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Αποστολικήν Εκκλησίαν» και «Ομολογώ έν βάπτισμα εις άφεσιν αμαρτιών», όπως

ο καταδικασθείς σε καθαίρεση και αφορισμό, στη Σύνοδο του 1344 από τον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Ιωάννη Καλέκα, Αγιορείτης ιερομόναχος Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς και ο μαθητής του μοναχός Ιωσήφ ο Καλόθετος απάντησαν στον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Ιωάννη Καλέκα το 1344 (δηλαδή πριν την καθαίρεση αυτού του τελευταίου το 1347) για την καινοτομία στην Ορθόδοξη Πίστη που αφορά τη λατινόφρονη αίρεση της κτιστής Χάριτος, δηλαδή ότι ο τότε Πατριάρχης Ιωάννης Καλέκας, αποδεχόμενος την εν λόγω καινοτομία, ίδρυσε την Νεοφανή Ψευδο-εκκλησία του με τα νεοφανή του δόγματα, και δεν μπορεί να αφορίσει από την Εκκλησία του Χριστού τον Άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά και τον μαθητή του μοναχό Ιωσήφ Καλόθετο, οι οποίοι διώχθηκαν από τον Πατριάρχη Καλέκα επειδή παραμένουν στην Εκκλησία των Αποστόλων ως Σώμα Χριστού)

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Του Ιερέα π. Παναγιώτη Μητριτσάκη, Εφημερίου της Ενορίας (ορεινής Χανίων)

.....

Α. ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΣΥΝΗΓΟΡΟΥ ΜΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΜΟΥ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Δυνάμει του άρθρου 72 Νόμου 4149/1961, σε συνδυασμό με το άρθρο 11 του Νόμου 1700/1987, για την υπεράσπισή μου ενώπιον των Εκκλησιαστικών Δικαστηρίων σε όλα τα στάδια της εκκλησιαστικής δίκης, προδικασία (ανάκριση) και κύρια διαδικασία, και σε όλους τους βαθμούς δικαιοδοσίας και για όλα τα στάδια των εκκλησιαστικών δικών, διορίζω συνήγορο τον κ. Κυριάκο Κυριαζόπουλο του Νικολάου, Δικηγόρο παρ' Αρείω Πάγω (ΔΣΘ - ΑΜ 7232), Καθηγητή (επ.) του Εκκλησιαστικού Δικαίου στη Νομική Σχολή Θεσσαλονίκης και

Θεολόγο, κάτοικο Τριαδίου Θέρμης Θεσσαλονίκης, οδός Πλαστήρα, αριθ. 6, τηλ. 2310-223480 και κιν. 6932464058.

.....

B. - ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΗΓΗΘΗΚΑΝ ΤΗΣ ΑΝΑΚΡΙΤΙΚΗΣ ΚΛΗΣΕΩΣ ΜΟΥ ΣΕ ΑΠΟΛΟΓΙΑ

Μετά από ημέρες από τη διακαινήσιμο εβδομάδα, ο Μητροπολίτης με κάλεσε για εξηγήσεις, λίγο πριν τη Σύνοδο της Κρήτης, και του εξέφρασα και την άποψή μου την αντίθετη γι' αυτήν, δηλ. ότι δεν έχει ορθόδοξα στοιχεία.

Ο Μητροπολίτης μου είπε ότι, επειδή τότε δεν είχε χρόνο λόγω προετοιμασίας της Συνόδου, θα μιλήσουμε μετά τη Σύνοδο.

Εν τω μεταξύ μετά τη Σύνοδο μιλήσαμε και του είπα ότι η Σύνοδος αυτή για μένα είναι οικουμενική και δεν έχει στοιχεία ορθοδοξίας που διακρίνουν μια ορθόδοξη σύνοδο, ότι έγινε μια σύνοδος πριβέ, αποκλείοντας τον ορθόδοξο κλήρο και λαό, ενώ επέτρεπε να υπάρχουν μέσα πράκτορες και προσωπικό της Σια και ιερείς από το Βατικανό. Ως σύμβουλος του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως συμμετείχε η κυρία Ελισάβετ Προδρόμου από το State Department. Είπε ότι θα ξαναμιλήσουμε λόγω έλλειψης χρόνου.

Επί μία εβδομάδα (μέσα Μαΐου με αρχές Ιουνίου) ο Μητροπολίτης μου έστειλε ιερείς για να με πείσουν να αλλάξω θέση. Και την έβδομη ημέρα των επισκέψεων των εν λόγω ιερέων, κάποιος από αυτούς προσπάθησε και τη μητέρα μου να την πείσει ώστε εκείνη να με επηρεάσει να αλλάξω φρονήματα, ενώ εγώ έλειπα. Εγώ δεν άλλαξα φρονήματα ούτε η μητέρα μου. Στο δίλημμα που μου είπαν πώς θα ζήσεις χωρίς μισθό, τόσο εγώ όσο και η μητέρα μου τους απαντήσαμε ότι εγώ έγινα ιερέας για τον Χριστό και όχι για τον μισθό.

Συναντήθηκα με το Μητροπολίτη στα μέσα Ιουλίου και συμφωνήσαμε να μου δώσει προθεσμία μέχρι τέλη Σεπτεμβρίου για να αποφασίσω τί θα κάνω, αν αλλάξω Μητρόπολη ή αν θα παραμείνω στη Μητρόπολη Χανίων για να τον μνημονεύω. Και μου αντιπρότεινε να μου βρει άλλη Μητρόπολη. Του είπα ότι θα φροντίσω να βρω εγώ Μητρόπολη ή να πάω στα Πατριαρχία Βουλγαρίας ή Γεωργίας. Μου είπε ότι αν πάω εκεί, θα πρέπει να μείνω εκεί και να μην επιτρέψω πίσω. Μου είπε ότι δεν θα επιτρέψει άλλο θυσιαστήριο στα Χανιά, αλλιώς θα γίνει διπλωματικό επεισόδιο. Από τα μέσα Ιουλίου με κάλεσε ο Μητροπολίτης για την τελευταία και οριστική συζήτηση στις 20-10-2016. Παραβρέθηκα 11 πρωινή στο γραφείο του Επισκόπου έχοντας καλέσει μαζί μου για μάρτυρα τον ιερέα Παύλο Μαζανάκη, μην φύγω από κει και πουν άλλα ότι τους είπα. Παρουσία του Επισκόπου, του Πρωτοσύγκελου, και του Αρχιερατικού, μου είπαν να τους ανακοινώσω τις θέσεις μου για τη Σύνοδο της Κρήτης και για τη μη μνημόνευση του Επισκόπου, καθώς και για τα γεγονότα των χωριών. Του απάντησα ότι δεν δέχομαι τη Σύνοδο με στοιχεία ορθόδοξα και την υποχρεωτικότητά της (αφού τούτο δεν είναι στοιχείο της Ορθοδοξίας), επειδή πολλές αποφάσεις συνόδων που συγκλήθηκαν ως οικουμενικές, ακυρώθηκαν από το λαό. Μετά από έξι μήνες από τη Σύνοδο, ενημέρωσαν κλήρο και λαό.

Αυτές είναι δικές σου απόψεις μου είπε ο Μητροπολίτης και να μην τις συζητάς με κόσμο και να σου δώσω μια ενορία.

Ρώτησα τον Μητροπολίτη, αν ασπάζεται τη Σύνοδο.

Ο Μητροπολίτης απάντησε ότι η Σύνοδος έγινε δεκτή από την Ορθοδοξία μόλις έληξε.

Του απάντησα αν εσείς τη δέχεσθε σαν κανονική και μου απάντησε ναι την δέχομαι.

Ο Πρωτοσύγκελλος μου είπε, αφού θέλετε να πάρετε ενορία, πάρτε την, αυτά τα θέματα κρατήστε τα για δικές σας απόψεις, αλλά δεν θα συζητάτε με τον κόσμο και δεν θα ενημερώνετε τον κόσμο γι' αυτά, ότι δεν υπήρχαν πράκτορες της CIA στη Σύνοδο, αλλά μόνο δημοσιογράφοι.

Στο internet διάβασα για την κυρία Ελισάβετ Προδρόμου, η οποία εργάζεται στο Υπουργείο Εξωτερικών των ΗΠΑ και ήταν σύμβουλος του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως στην Κρήτη.

Τους είπα ότι οι σεκιουριτάδες είδαν πολλούς πράκτορες ξένους, ελικόπτερα, υποβρύχια, που αυτά είναι γνωρίσματα της G-7, ενώ οι Άγιοι δεν έχουν προστασία μπράβων και πρακτόρων.

Μου είπαν ότι δήθεν φοβόντουσαν επιθέσεις τζιχαντιστών.

Τους είπα ότι αν η Σύνοδος ήταν ορθόδοξη, θα έπρεπε να αποφασίσει να τα βρούμε με τους αδελφούς μας του Παλαιού Ημερολογίου, να είχε καταδικάσει τις σύγχρονες και σημερινές αιρέσεις, όπως Οικουμενισμός, Παγκοσμιοποίηση, Νέα Εποχή, Εποχή Υδροχού, Μασωνία, Ρόταρυ, Ιεχωβάδες, και ό,τι άλλο παρεμφερές. Έπρεπε να είχε επιμεληθεί ώστε να φέρει στην τάξη της Εκκλησίας τον άδικο αφορισμό του Νικολάου Σωτηρόπουλου ως αγωνιστή παγκόσμιας κλίμακας της Ορθοδοξίας, ως ιεροκήρυκα και πολέμιο των αιρέσεων παγκοσμίως. Αντ' αυτού, τον καταδικάσατε επειδή δεν δέχθηκε τις αιρέσεις του Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας Στυλιανού που επισήμως σε περιοδικά της Μητροπόλεως Αυστραλίας δήλωνε πως ο Χριστός γεννήθηκε αμαρτωλός, που αν δεχθούμε αυτό, χάνουμε τη σωτηρία του ανθρώπου μέσω του Χριστού. Εγώ δεν λέω κάτι δικό μου που να μην αναφέρεται στο Ιερό Ευαγγέλιο και στους Αγίους Πατέρες της Εκκλησίας μας. Ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, στα ΜΜΕ, κρατά ένα κοράνιο και το δίνει σε κάποιον Μουσουλμάνο λέγοντας σας δίνω το Ιερό Κοράνιο, άρα παραδέχεται ότι υπάρχει και άλλο ιερό βιβλίο πέραν του Ευαγγελίου, πράγμα το οποίο είναι αίρεση.

Είπα στον Μητροπολίτη ότι δεσπότης μόνον είναι ο Χριστός, όχι ο Επίσκοπος. Του είπα ότι δεν σε μνημονεύω, αλλά μνημονεύω «πάσης Επισκοπής Ορθοδόξων των ορθοτομούντων τον Λόγον της Σης Αληθείας», δηλαδή των ευσεβών και ορθοδόξων χριστιανών, που είναι ο τύπος μνημονεύσεως από ιερέα, όταν παύσει το μνημόσυνο του επισκόπου του, όταν αυτός κηρύσσει δημοσίως αίρεση.

Μου απάντησε ότι αυτό δεν γίνεται και γι' αυτό σου απαγορεύω να λειτουργείς.

Του απάντησα ότι, επειδή δεν σε μνημονεύω, δεν ανήκω σε σένα και γι' αυτό δεν μπορείς να μου απαγορεύεις να λειτουργώ.

Μου έλεγε έλα να υπογράψεις ένα χαρτί να σε καθαιρέσουμε. Του απάντησα ότι να υπογράψουν αυτοί που σε μνημονεύουν.

Μου λέει θα σου κόψω το μισθό, του απάντησα ότι θα μνημονεύω σε ιδιωτικές εκκλησίες. Και για το μισθό μου θα προβώ σε νομικές ενέργειες.

Στην Ορθόδοξη Ακαδημία υπάρχει ένα βιτρό που έχει τρεις ανθρώπους όρθιους και ενωμένους μέσα σε μια φλόγα. Στο κέντρο είναι ένα σώμα όρθιο με τα χέρια ψηλά και έχει ένα σταυρό από πάνω. Αριστερά ο άλλος σκύβει λίγο αριστερά με τεντωμένα χέρια προς το άστρο του Δαυΐδ την εξάλφα, το δεξί σκύβει λίγο δεξιά με τεντωμένα τα χέρια προς την ημισέληνο. Αυτά τα τρία σύμβολα τα ενώνει το ουράνιο τόξο της Παγκοσμιοποίησης με χρώματα κόκκινο, κίτρινο και μπλε. Τα σώματα αυτά από τη μέση και κάτω είναι μέσα σε φλόγες ενωμένες. Τους ρώτησα γιατί υπάρχει αυτό το σύμβολο. Ο αρχιερατικός είπε ότι μας κατηγορείτε άδικα διότι δεν το βάλουμε εμείς αυτό το σύμβολο αλλά προϋπήρχε. Τότε τους είπα γιατί δεν ζητήσατε από τον Κισσάμου και Σελίνου να το βγάλει;

Ο Πρωτοσύγκελλος μου είπε ότι μάθαμε ότι στην ομιλία του π. Σάββα, εσύ μίλησες και σε χειροκρότησαν οι παρόντες. Του απάντησα ότι μιλήσαμε όχι για πρόσωπα αλλά για καταστάσεις της πίστεως και ενημερώσαμε τον κόσμο. Εκείνος μου είπε, αν είναι έτσι τα πράγματα, τότε να φύγουμε εμείς και να έρθετε εσείς και τότε του απάντησα ότι δεν είμαι ιερέας καριερίστας.

Ο Μητροπολίτης μου είπε ότι εσύ επικρότησες σε ιερατική σύναξη πριν τη Σύνοδο αυτήν την Σύνοδο, και του απάντησα ότι είναι ευκτέον να γίνονται ορθόδοξες σύνοδοι και όχι σύνοδοι με όχι ορθόδοξα στοιχεία. Μας ενημερώσατε γι' αυτήν τη Σύνοδο, μετά από έξι μήνες από αυτήν.

Μάρτυρες η κοινωνία και οι ιερείς. Δεν παίρνω τυχερά. Και προσφέρω στις εκκλησίες από την τσέπη μου.

Τους είπα ότι δεν αποδέχομαι όσους επισκόπους υπογράφουν τη Σύνοδο και δέχονται και τον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως που με τις δηλώσεις του και τις πράξεις του έχει ηγείται της μεγαλύτερης αίρεσης από την εποχή του Ιησού Χριστού μέχρι σήμερα.

Μου είπαν ότι λάθος μου τα είπαν.

Τους απάντησα ότι κανείς δεν μου τα είπε, αλλά τα βρήκα στα μέσα ενημέρωσης και αυθορμήτως τα καταγγέλλω αυτά. Ο Βαρθολομαίος μετά τη Σύνοδο δήλωσε ότι είναι πολύ ευχαριστημένος με το αποτέλεσμα της Συνόδου αυτής γιατί επανέφερε την αγάπη ανάμεσα στις χριστιανικές εκκλησίες και κυρίως τον Παπισμό που οι Άγιοι Πατέρες μας άφησαν σχίσμα (ενώ είναι αίρεση) και μας είχαν κληροδοτήσει το σχίσμα αυτό οι Άγιοι Πατέρες γιατί είχαν φονταμενταλισμό, φανατισμό και ήταν πλανεμένοι εκ του Αρχεκάκου Όφεως. Τους απάντησα ότι με αυτή τη δήλωση υβρίζει εκτός των Αγίων Πατέρων και το Άγιο Πνεύμα, με το οποίο μας παρέδωσαν αυτά οι Άγιοι Πατέρες. Ο Χριστός, όταν του είπαν ότι κάνει τα θαύματα από το Σατανά, τους απάντησε ότι μόνον η βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος είναι ασυγχώρητη. Ο Πατριάρχης στα ΜΜΕ είπε ότι είναι υπερήφανος που έβαλε τις Ορθόδοξες Εκκλησίες στο ΠΣΕ.

Μου απάντησαν ότι το ΠΣΕ είναι σωστό, διότι μετέχουν σε αυτό μόνο Εκκλησίες.

Τους απάντησα ότι με αυτό που λένε, καταργούν το εκκλησιολογικό δόγμα του Συμβόλου της Πίστεως και το δόγμα περί του βαπτίσματος, γιατί αναγνώρισαν τα βαπτίσματα

των αιρετικών, πριν αυτοί μετανοήσουν για τις πλάνες τους και γίνουν δεκτοί στην Ορθόδοξη Καθολική Εκκλησία. Όταν αναγνωρίζετε ένα βάπτισμα αιρετικών, τους αναγνωρίζετε και τα λοιπά μυστήρια. Σύμφωνα με το Ευαγγέλιο, κάθε αντίχριστος, ψευτοδιδάσκαλος, αναγνωρίζεται από τις πράξεις του. Λειτουργούν στην Ελλάδα σχολές μεταπατερικής θεολογίας, που μόνο η λέξη αυτή είναι ύβρις προς τους Αγίους και θα περίμενα να τους φτάσετε τουλάχιστον στο μισό τους αγώνα και όχι να τους ξεπεράσετε και να τους καταργήσετε με την αντιπατερική θεολογία. Καταγγέλλω ότι υπάρχουν σήμερα σε θεολογικές σχολές διδασκαλίες ότι η Αποκάλυψη δεν είναι του Αγίου Ιωάννη Θεολόγου και γράφτηκε μετά από αυτόν, και αμφισβητείται το κατά Μάρκον Ευαγγέλιο. Ο Θεόδωρος Ζήσης ομολογεί ότι είχε καταδικαστεί, μαζί με τους Παπικούς, η Ουνία σε θεολογικό διάλογο και για την επιτυχία του το Φανάρι τον έδωξε από τον διάλογο, και επικυρώσατε την ύπαρξη της Ουνίας.

Μου απάντησε ο Αρχιερατικός ότι με όλα αυτά που λέω το μόνο που θα καταφέρω είναι να χάσω το μισθό μου, είσαι ένα φτωχάκι, ο Θεός να σε φωτίσει γιατί πώς θα ζήσεις χωρίς μισθό.

Τους απάντησα ότι, όπως σας αναφέρω πολλές φορές, εγώ έγινα ιερέας για τον Χριστό, όχι για τον μισθό, δεν θέλω ποτέ μου να γίνω ιερέας καριέρας και καλύτερα να είμαι με το Χριστό έστω και επαίτης.

Μου απάντησε ο Πρωτοσύγκελος δηλαδή εμείς είμαστε καριερίστες; Του απάντησα ότι εγώ ομιλώ μόνο για τον εαυτό μου, τα υπόλοιπα τα ξέρει μόνον ο Θεός, ο οποίος εξετάζει τους νεφρούς και τις καρδίες όλων μας.

Του είπα ότι έπρεπε η Σύνοδος να καταδικάσει αυτά που κυκλοφορούν στις θεολογικές σχολές (μεταπατερική θεολογία, μεταπατερική εποχή, αντιορθόδοξες δοξασίες, όπως ότι την Αποκάλυψη δεν έγραψε ο Ευαγγελιστής Ιωάννης και την αμφισβήτηση του κατά Μάρκον Ευαγγελίου, όπως μου τα ομολόγησαν θεολόγοι ιερείς. Τους είπα δεν παραδέχομαι θεολόγο χωρίς τη λέξη άγιος μπροστά. Ο Άγιος Ιωάννης Θεολόγος, ο Αγ. Γρηγόριος Θεολόγος κλπ. Ποτέ δεν ομολόγησαν ότι είναι θεολόγοι, εμείς οι άνθρωποι τους βάλαμε το προσωνύμιο. Η πίστη μας είναι αποκαλυπτική και όχι πίστη αριθμολογίας όπως την κάνατε και τη διδάσκετε στα Πανεπιστήμια, δηλαδή τι μαθαίνετε στους μαθητές ότι κατέχετε το άπειρο και τους το μεταδίδετε. Μπορούσατε να τις ονομάσετε εκκλησιαστικές σπουδές και όχι θεολογικές, διότι στην Ορθοδοξία δεν υπάρχουν θεολογικές σχολές, που εισήχθησαν μετά την απελευθέρωση από τον Καθολικισμό και τον Προτεσταντισμό. Γνωρίζω άτομα θεολόγους που μου δήλωσαν άθεοι και μου είπαν ότι πήγαιναν για αρχαιολόγοι, φυσικοί, μαθηματικοί, αλλά πέρασαν στη θεολογική σχολή.

Μου είπε τότε τί θα μνημονεύεις; Του είπα ότι θα μνημονεύω Πάσης επισκοπής ορθοδόξων των ορθοτομώντων τον λόγον της Σης Αληθείας.

Ο Μητροπολίτης είπε ότι κανείς παπάς δεν μπορεί να είναι αδέσποτος. Του είπα ότι εγώ δεν είμαι αδέσποτος, του είπα ότι έχω Δεσπότη τον Χριστό και ψάχνω για επίσκοπο που να ορθοτομεί τον Λόγον της Αληθείας και να μη κυκλοφορεί με λιμουζίνες και μπράβους όπως δείχνει η τηλεόραση αλλά να κυκλοφορεί με τα δημόσια μέσα συγκοινωνίας, ενώ ο Χριστός δεν ανέβηκε ούτε σε όνο, όπου τον ανέβασαν οι άνθρωποι, εσείς είστε αδέσποτοι. Του είπα ότι ο Επίσκοπος είναι μοναχός και ως εκ τούτου πρέπει να είναι ακτήμων. Μετά από

αυτά ο Μητροπολίτης μου είπε ότι τέτοιο επίσκοπο δεν θα βρεις. Του είπα οι αλώπεκες φωλεάς έχουν... και άρον τον Σταυρόν σου και ακολούθει...

Κοιτάχτηκαν μεταξύ τους και είπαν ότι μετά από αυτά δεν έχουμε να συζητήσουμε τίποτε μαζί του.

Τους είπα ότι η Σύνοδος της Κρήτης, όπως και ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος πριν σε ΜΜΕ, είχε αναγνωρίσει τις αιρέσεις ως Εκκλησίες. Ο Μητροπολίτης μου απάντησε ότι δεν έχεις δίκαιο, διότι και ο Δήμος στην αρχαία Αθήνα Εκκλησία λεγόταν και είναι μια κοινή έννοια. Τι να κάνουμε τώρα, να τους αφορίσουμε και αυτούς. Του απάντησα ότι το Σύμβολο της Πίστεως ακυρώνεται διότι ομιλεί για το Εις μίαν Αγίαν... Το ψήφισαν οι Άγιοι Πατέρες της Β' Οικουμενικής και το επικύρωσαν όλες οι επόμενες Οικουμενικές Σύνοδοι.

Ο Επίσκοπος έπρεπε να υπερασπιστεί την Ορθόδοξη Πίστη και όχι εγώ. Επίσκοπος είναι εκείνος που υπερασπίζεται το ποίμνιό του, ορθοτομώντας τον λόγον της Αληθείας, από τους λύκους, αλλιώς είναι απαθής ή μοιάζει με πρόβατο. Του είπα θα βρω άλλο Επίσκοπο Ορθόδοξο και μου είπε δεν θα βρεις τέτοιο Επίσκοπο, όσο και να ψάξεις.

Έφυγα κλαίγοντας κατεβαίνοντας τα σκαλιά.

Μετά έμεινε κενό λίγων ημερών. Ακολούθησαν οι δύο επιστολές του Μητροπολίτη.

Μεταξύ των δύο επιστολών με πήρε τηλέφωνο ένας ιερέας ονόματι Νικόλαος Νεραντζάκης στο κινητό και μου ανέφερε ότι είναι μέλος του Επισκοπικού Δικαστηρίου και μου είπε ότι θέλει να βρεθούμε να πιούμε καφέ και να συζητήσουμε για τα θέματα που έχουν δημιουργηθεί ανάμεσα σε μένα και τον Επίσκοπο. Εγώ του απάντησα ότι δεν έχω πρόβλημα να βρεθώ μαζί του και να ευχαρίστως να συζητήσω οποιοδήποτε θέμα θέλει, εκτός του θέματος μη μνημόνευσης του Επισκόπου για το οποίο είμαι κάθετος απολύτως.

Μου απάντησε ότι κανείς δεν είναι κάθετος απολύτως πουθενά.

Εγώ του ανέφερα τις αιρετικές δηλώσεις του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως.

Μου απάντησε ότι δεν τον ενδιαφέρουν οι δηλώσεις του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως και τα δογματικά θέματα, που είναι θέματα του Πατριάρχη και των Επισκόπων που τον μνημονεύουν, ενώ εσύ δεν τον μνημονεύεις.

Του απάντησα ότι εγώ έγινα παπάς για τον Χριστό και μόνο γι' αυτό και δεν μπορώ να μνημονεύω οποιονδήποτε Επίσκοπο μνημονεύει τον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως και ασπάζεται τις αποφάσεις της Συνόδου της Κρήτης.

Μου απάντησε δηλαδή εμείς όλοι είμαστε αιρετικοί ;

Του απάντησα ότι δεν ξέρω τι είναι ο καθένας, εγώ θεωρώ προσωπικά τις αποφάσεις της Συνόδου της Κρήτης αιρετικές και ότι ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος ακολουθεί την Παναίρεση του Οικουμενισμού, καθώς και ότι το ίδιο πράττουν οι Επίσκοποι που ασπάζονται τις αποφάσεις αυτές και οι οποίοι μνημονεύουν τον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως και έχουν εκφράσει αιρετικές θέσεις σε ΜΜΕ.

Μου απάντησε ότι αν είναι έτσι, δεν έχουμε τίποτε άλλο να πούμε, και μου έκλεισε το κινητό.

Αυτά είναι τα πραγματικά περιστατικά στα οποία ήμουν αυτόπτης και αυτόκοος και τα οποία προηγήθηκαν της Ανακριτικής Κλήσεώς μου σε απολογία.

.....

Απάντηση στους πραγματικούς ισχυρισμούς της Αναφοράς του Μητροπολίτη Κυδωνίας και Αποκορώνου

Στην έκταση που οι πραγματικοί ισχυρισμοί της Αναφοράς του Μητροπολίτη Κυδωνίας και Αποκορώνου (με την ανωτέρω έννοια) συμφωνούν με τα ανωτέρω πραγματικά περιστατικά στα οποία ήμουν αυτόπτης, καθώς και με τα κατωτέρω αναφερόμενα έγγραφά μου, τότε είναι αληθείς. Άλλως, στερούνται αληθείας.

Για την Ένσταση της Ορθόδοξης συνείδησής μου για την Ψευδο-σύνοδο της Κρήτης ΔΕΝ ευθύνεται ο Γέροντας Σάββας Λαυριώτης (τον οποίο φαίνεται ότι έχετε στοχοποιήσει), αλλά εγώ ο ίδιος και η επενέργεια του Αγίου Πνεύματος, την οποία φαίνεται ότι περιορίζετε θεσμικά στον εαυτό σας, όπερ θεολογικώς και εκκλησιολογικώς άτοπο. Κατόπιν ερεύνησα σχετικώς στο διαδίκτυο γι' αυτό το θέμα και εδραιώθηκα στην Ορθόδοξη Πίστη, στην οποία επέφερε καινοτομίες η Ψευδο-σύνοδος της Κρήτης.

.....

ΕΓΓΡΑΦΑ

Το με αριθ. πρωτ. 10/2016 έγγραφό μου, το οποίο περιλαμβάνει την αντίρρηση της Ορθόδοξης συνειδήσεώς μου στην Ψευδο-σύνοδο της Κρήτης και το οποίο υποβλήθηκε στη Μητρόπολη πριν την πραγματοποίηση της εν λόγω Ψευδο-συνόδου

«Αριθ. πρωτ. 10/2016

Χανιά 1^η Μαΐου 2016

Προς τον Μητροπολίτη κ. Δαμασκηνό

Σας ανακοινώνω πως από την Κυριακή 1-5-2016 δεν επιθυμώ να είμαι Ιερέας στην Ιερά Μητρόπολη σας Κυδωνίας και Αποκορώνου και σας παρακαλώ να ξεκινήσετε τις νόμιμες διαδικασίες ώστε το συντομότερο δυνατόν να γίνει και η αποχώρησή μου από το Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων. Εντός των προσεχών ημερών θα σας παραδώσω τα βιβλία και τις σφραγίδες των ενοριών. Η απόφασή μου αυτή είναι οριστική και αμετάκλητη.

Υ.Σ.: Το παρόν έγγραφο το έκανα σε τρία αντίτυπα για κάθε νόμιμη χρήση.

Το πρώτο καταθέτω σε σας. Το δεύτερο στο δικηγόρο μου. Και το τρίτο το κρατάω στα προσωπικά μου αρχεία.

Με σεβασμό

Ιερέας Παναγιώτης Μητριτσάκης

(υπογραφή – σφραγίδα)

Πρώην Εφημέριος στις Ενορίες Κάμπων, Μαδαρού Κυδωνίας, Σαμωνά Αποκορώνου»

.....

Γ. ΤΑ ΕΓΓΡΑΦΑ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΠΑΡΕΛΑΒΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΚΥΔΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΟΡΩΝΟΥ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΕΛΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ (ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΩΤΕΡΩ ΕΝΝΟΙΑ) ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΓΕΝΙΚΟ ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΟ ΕΠΙΤΡΟΠΟ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Μετά την τελική συνάντησή μου με τον Μητροπολίτη (με την ανωτέρω έννοια) και τον Πρωτοσύγκελο και τον Γενικό Αρχιερατικό Επίτροπο της Ιεράς Μητροπόλεως Κυδωνίας και Αποκορώνου, η οποία πραγματοποιήθηκε με πρωτοβουλία του εν λόγω Μητροπολίτη (με την ανωτέρω έννοια) προκειμένου να ανακοινώσω σε αυτούς ποιά θα ήταν η τελική απόφασή μου στο θέμα της μνημονεύσεως ή μη μνημονεύσεως του ίδιου Μητροπολίτη (με την ανωτέρω έννοια) και των περαιτέρω συνεπειών της σχετικής επιλογής μου, έλαβα το με αριθ. πρωτ. 2103/24-10-2016 έγγραφο του ως άνω Μητροπολίτη (με την ανωτέρω έννοια), το οποίο έχει ως εξής:

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΥΔΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΟΡΩΝΟΥ
Αριθμ. Πρωτ. 2103 Χανιά, 24 Οκτωβρίου 2016

Προς
Τον αιδεσιμώτατον
π. Παναγιώτην Μητριτσάκην
Εφημέριον Ενορίας Κάμπων Κυδωνίας
Εις Κάμπους

.....

Αιδεσιμώτατε π. Παναγιώτη,

Μετά την συζήτησίν μας την 20^η Οκτωβρίου ε.ε. και την στάσιν την οποίαν επεδείξατε ως μη όφειλεν παρά τας παρακλήσεις μου όπως α) επιστρέψητε εις τα καθήκοντά σας εις ετέραν Ενορίαν β) αναγνωρίσητε και μνημονεύητε τον Επίσκοπόν σας και γ) ζητήσητε απολυτήριον δι' άλλην Μητρόπολιν και ουδέν των τριών επετεύχθη, μετά λύπης μου τίθεσθε εις διαθεσιμότητα με προσωρινήν αργίαν έως συγκλήσεως του Επισκοπικού Δικαστηρίου από την 30^η του μηνός Οκτωβρίου ε.ε. μισθολογικώς.

Η λειτουργική σας αργία ήδη έχει αρχίσει από την ημέραν κατά την οποίαν σας ανακοινώσαμεν τούτο προφορικώς ήτοι την 20^η Οκτωβρίου ε.ε.

Αναμένω την μετάνοιάν σας έστω και την παρούσαν ώραν και διατελώ.

Μετ' ευχών και εν Κυρίω αγάπης
(υπογραφή – σφραγίδα)
+ Ο Κυδωνίας και Αποκορώνου
Δαμασκηνός»

Κατόπιν του ανωτέρω εγγράφου του, ο Μητροπολίτης Κυδωνίας και Αποκορώνου (με την ανωτέρω έννοια), από τις 30-10-2016 έως σήμερα, μου στερεί παράνομα τους μισθούς μου. Γι' αυτό το λόγο, στις 21-12-2016 υπέβαλα στον ίδιο Μητροπολίτη (με την ανωτέρω έννοια) την ακόλουθη υπ' αριθ. 2571/21-12-2016 αίτηση ανακλήσεως:

Ενώπιον του Σεβασμιώτατου Μητροπολίτη Κυδωνίας και Αποκορώνου

κ. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

(εφόσον εν μετανοία επιστρέψετε στην ορθοτόμηση του Λόγου της Αληθείας, δηλαδή του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού, ως προς το Σώμα Του που είναι η Εκκλησία των Αποστόλων και όχι η Νεοφανής Ψευδο-Εκκλησία του Οικουμενισμού ή Νέο-γνωστικισμού ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού, με τα Νεοφανή της Δόγματα που περιέχονται στην ψευδο-συνοδική απόφαση «Σχέσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον», η οποία Νεοφανής Ψευδο-Εκκλησία ιδρύθηκε από μόνες τις δέκα (10) Αυτοκέφαλες που μετείχαν στο Συνέδριο της Αποστασίας της Κρήτης, και οι οποίες εκπροσωπούν μόνο το ένα τρίτο (1/3) των Ορθόδοξων πιστών ήτοι ως προς τα Άρθρα του Συμβόλου της Πίστεως «Εις Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Αποστολικήν Εκκλησίαν» και «Ομολογώ έν βάπτισμα εις άφεσιν αμαρτιών»)

ΑΙΤΗΣΗ ΑΝΑΚΛΗΣΕΩΣ

Του Ιερέα π. Παναγιώτη Μητριτσάκη, Εφημερίου της Ενορίας Κάμπων Κυδωνίας, Κάμποι

Σεβασμιώτατε (με την ως άνω έννοια),

Παρακαλώ να ανακαλέσετε την υπ' αριθ. 2103/24-10-2016 απόφασή σας, με την οποία με θέσατε σε προσωρινή αργία έως συγκλήσεως του Επισκοπικού Δικαστηρίου, από την 30ή Οκτωβρίου 2016, με στέρηση μισθού.

Η εν λόγω απόφασή σας - η οποία δεν αναφέρει τις νομοθετικές διατάξεις με βάση τις οποίες στηρίζετε αυτήν - είναι νομικώς εσφαλμένη διότι:

Το νομοθετικό έρεισμα της ως άνω αποφάσεώς σας θα μπορούσε να ευρεθεί στο συνδυασμό του άρθρου 72 του Νόμου 4149/1969 «Περί Καταστατικού Νόμου της εν Κρήτη Ορθοδόξου Εκκλησίας», όπως ισχύει, με το άρθρο 102 του Νόμου 5383/1932 «Περί των εκκλησιαστικών δικαστηρίων και της προ αυτών διαδικασίας».

Το μεν άρθρο 72 του Νόμου 4149/1969 παραπέμπει στην αναλογική εφαρμογή του άρθρου 102 του Νόμου 5383/1932, διότι ο Νόμος 4149/1969 περιέχει νομοθετικό δικονομικό κενό για την προσωρινή απαγόρευση ιεροπραξιών για κάθε παράπτωμα που τιμωρείται με την ποινή της καθαιρέσεως εφόσον τούτο προκάλεσε δημόσιο σκάνδαλο. Το δε άρθρο 102 του Νόμου 5383/1932 προβλέπει ότι σε αυτήν την περίπτωση ο αρμόδιος Μητροπολίτης μπορεί να απαγορεύσει προσωρινά μέχρι την έκδοση της απόφασης του Επισκοπικού Δικαστηρίου κάθε ιεροπραξία, «άνευ στερήσεως του μισθού».

Εν προκειμένω, δυνάμει του ανωτέρω συνδυασμού νομοθετικών διατάξεων, 1^{ον} Δεν έχω διαπράξει κανένα εκκλησιαστικό ποινικό αδίκημα που να επισύρει την ποινή της καθαιρέσεως,

2^ο Αφού δεν έχω διαπράξει κανένα τέτοιο ποινικό αδίκημα, δεν έχει προκληθεί κανένα δημόσιο σκάνδαλο,

3^ο Ακόμη και σε περίπτωση διαπράξεως από κάποιον ιερέα εκκλησιαστικού ποινικού αδικήματος που να επισύρει την ποινή της καθαιρέσεως, εφόσον έχει προκληθεί κάποιο δημόσιο σκάνδαλο, και τότε η προσωρινή, μέχρι την έκδοση αποφάσεως του Εκκλησιαστικού Δικαστηρίου, απαγόρευση κάθε ιεροπραξίας, επιβάλλεται ΚΑΤΑ ΝΟΜΟΝ από τον Μητροπολίτη ΧΩΡΙΣ στέρηση του μισθού του ιερέα.

Αν εννοείτε ως εκκλησιαστικό ποινικό αδίκημα την παύση του μνημοσύνου σας κατά τη θεία λατρεία από εμένα τον αιτούντα την ανάκληση Ιερέα, τούτη δεν αποτελεί τέτοιο ποινικό αδίκημα, επειδή η εν λόγω παύση αποτελεί εκπλήρωση κανονικού και νόμιμου καθήκοντός μου, δυνάμει του Κανόνα 31 των Αγίων Αποστόλων και του Κανόνα 15 της Πρωτοδευτέρας Συνόδου. Διότι εσείς, ως μη οφείλατε, ως Μητροπολίτης Κυδωνίας και Αποκορώνου - μιας Μητροπόλεως της Ημι-αυτόνομης Εκκλησίας της Κρήτης, η οποία εποπτεύεται κανονικώς από την Αυτοκέφαλη Εκκλησία του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως -

1) αποδεχθήκατε, για τους δικούς σας λόγους, την παναιρετική δογματική απόφαση του Συνεδρίου της Αποστασίας της Κρήτης με τον τίτλο «Σχέσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον», με την οποία εισήχθη ψευδο-συνοδικώς η Παναίρεση του Οικουμενισμού, ήτοι του Νέο-γνωστικισμού ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού, και

2) δεν παύσατε το μνημόσυνο του Προκαθημένου σας, δηλ. του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, ο οποίος ηγήθηκε στη ψευδο-συνοδική εισαγωγή της εν λόγω Παναίρεσης στην Κρήτη και ηγείται στην επιβολή της εν λόγω παναιρετικής δογματικής της απόφασης του Συνεδρίου της Αποστασίας της Κρήτης.

Ειδικότερα:

Ο 31^{ος} Αποστολικός Κανόνας, σε νεοελληνική απόδοση, ορίζει: «Αν κάποιος πρεσβύτερος καταφρονήσει τον οικείο επίσκοπο και συναθροίσει χωριστά τους πιστούς χωρίς ευλογία του επισκόπου του και στήσει άλλο θυσιαστήριο, **παρόλο ότι δεν έχει καταδικάσει σε κάτι τον επίσκοπο ως προς την ευσέβεια (παρέκκλιση εκ μέρους του επισκόπου από την ορθή πίστη ή την ορθή πνευματικότητα) και την δικαιοσύνη (παράβαση από τον επίσκοπο της κανονικής τάξης)**, να καθαιρείται ως φίλαρχος. Γιατί είναι τύραννος. Παρομοίως και οι λοιποί κληρικοί, και όσοι τον ακολουθήσουν. Και οι λαϊκοί να αφορίζονται. Αυτά όμως να γίνουν, αφού ο επίσκοπος τους παρακαλέσει να επανέλθουν στην κοινωνία του τρεις φορές».

Η τέταρτη παράγραφος του 15^{ου} Καν. ΑΒ Συν., σε νεοελληνική απόδοση, ορίζει: «Διότι, όσοι απομακρύνονται από την κοινωνία με τον πρόεδρό τους, εξαιτίας κάποιας αίρεσης, η οποία έχει καταδικαστεί από τις Άγιες Συνόδους ή τους Πατέρες, ενώ δηλαδή ο πρόεδρος τους διακηρύσσει δημόσια και διδάσκει ανοικτά την αίρεση στην εκκλησία, τούτοι όχι μόνο δεν πρέπει να υποβληθούν στην προβλεπόμενη από τους κανόνες ποινή, επειδή αποτειχίζονται από την κοινωνία με τον **καλούμενο επίσκοπο πριν τη συνοδική κρίση του**, αλλά και **πρέπει να αξιωθούν της πρέπουσας στους Ορθοδόξους τιμής. Διότι δεν καταδίκασαν επισκόπους, αλλά ψευδοεπισκόπους και ψευδοδιδασκάλους, και δεν κατατεμάχισαν την ενότητα της Εκκλησίας με σχίσμα, αλλά φρόντισαν να αποφύγει η Εκκλησία σχίσματα και διαιρέσεις**».

Δηλαδή, αν ο επίσκοπος κηρύσσει ή ασπάζεται δημοσίως αίρεση, είτε αυτή η αίρεση εισήχθη ψευδο-συνοδικώς (όπως στην περίπτωση της Ψευδο-Συνόδου της Κρήτης) είτε όχι, τότε δεν εφαρμόζεται ο Κανόνας 13 (ο οποίος αφορά σχίσμα πρεσβυτέρων), αλλά ο Κανόνας 15 παρ. 4 της Πρωτοδευτέρας Συνόδου.

Είναι σύνηθες γεγονός στην Εκκλησιαστική Ιστορία Ψευδο-σύνοδοι να εισάγουν αιρέσεις (π.χ. η Ψευδο-σύνοδος της Ιερείας του 754, η οποία εισήγαγε συνοδικώς την αίρεση της Εικονομαχίας και στην οποία έλαβαν μέρος 300 επίσκοποι), όπως εν προκειμένω η Ψευδο-σύνοδος της Κρήτης.

Η ψευδο-συνοδική εισαγωγή της Παναίρεσης του Οικουμενισμού ή Νέο-γνωστικισμού ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού, η οποία πραγματοποιήθηκε από το Συνέδριο της Αποστασίας της Κρήτης, έγινε ως εξής:

α) Μέσω της αναγνώρισης των αιρέσεων (Μονοφυσιτισμού, Παπισμού, Παλαιοκαθολικισμού, Προτεσταντισμού, Αγγλικανισμού) ως «Εκκλησιών», χωρίς οι εκπρόσωποι και τα μέλη αυτών των αιρέσεων να μετανοήσουν και να ζητήσουν να γίνουν δεκτοί στην Ορθόδοξη Καθολική Εκκλησία, η οποία είναι η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία,

β) Μέσω της αναγνώρισης των διαλόγων και των συμφωνιών συγκρητιστικών ενώσεων που προέκυψαν ή θα προκύψουν από αυτούς, οι οποίοι διάλογοι πραγματοποιούνται από Ορθόδοξες Αυτοκέφαλες Εκκλησίες με αιρετικές ομολογίες (Μονοφυσίτες, Παπικούς, Παλαιοκαθολικούς, Αγγλικανούς, Καλβινιστές, Λουθηρανούς κλπ.), στη βάση της θεολογικής ισότητας των διαλεγόμενων μερών και όχι με βάση τα Ορθόδοξα παραδοσιακά κριτήρια του διαλόγου της Ορθόδοξης Καθολικής Εκκλησίας με αιρετικές ομολογίες,

γ) Μέσω της αναγνώρισης του λεγομένου Παγκοσμίου Συμβουλίου «Εκκλησιών», του Καταστατικού του, των Σκοπών του, των Κανονισμών του, το οποίο προάγει:

1) τον Διαχριστιανικό Συγκρητισμό για την πραγμάτωση της Νέας «Εκκλησίας» του Οικουμενισμού – όπως προβλέπεται στο εκκλησιολογικό κείμενο του Πόρτο Αλέγκρε της 9^{ης} Γενικής Συνέλευσης του λεγομένου Παγκοσμίου Συμβουλίου «Εκκλησιών» «Called to be one Church (Κληθείσες να είναι η μία Εκκλησία)» - στην οποία ανήκουν οι «Εκκλησίες» - μέλη του (όπως οι 12 μετέχουσες Αυτοκέφαλες Εκκλησίες και οι περίπου 350 Προτεσταντικές Κοινότητες), και η Παπική Κοινότητα ως παρατηρήτρια, και η οποία Νέα «Εκκλησία» του Οικουμενισμού έχει τα αιρετικά δόγματα της αόρατης εκκλησίας, της θεωρίας των κλάδων, της βαπτισματικής θεολογίας, και της ισότητας των ομολογιών και η οποία συνιστά το πρώτο σκέλος της Παγκόσμιας Θρησκείας του Αντιχρίστου, δηλαδή την συγκρητιστική ένωση Αυτοκέφαλων Εκκλησιών με τις αιρετικές χριστιανικές ομολογίες σε μια ενιαία Χριστιανική «Εκκλησία», και

2) τον Διαθρησκευτικό Οικουμενισμό, στον οποίο το λεγόμενο Παγκόσμιο Συμβούλιο των «Εκκλησιών» επέκτεινε τις δράσεις του τις τελευταίες δύο δεκαετίες, για την πραγμάτωση του δεύτερου σκέλους της Πράσινης Παγκόσμιας Θρησκείας του Αντιχρίστου, δηλαδή της συγκρητιστικής ένωσης μιας συγκρητιστικά δημιουργημένης Χριστιανικής «Εκκλησίας» με τα κατ' ανθρώπινη επίνοια δημιουργημένα θρησκευόμενα, η οποία έχει μέχρι τώρα τα αιρετικά δόγματα της αποστασίας από τον Άγιο Τριαδικό Θεό, δηλ. της ειδωλολατρίας (της λατρείας της λεγόμενης ψευδο-θεάς Γαίας), της θεοσοφίας (δηλ. του Εωσφορισμού) που είναι η

Πνευματικότητα του ΟΗΕ, της πολλαπλότητας των έγκυρων οδών προς τη λεγόμενη «Υπερβατική Πραγματικότητα (Ultimate Reality)», και της πολλαπλότητας των έγκυρων οδών προς τη σωτηρία και την αιώνια ζωή (salvation and eternal life) των θρησκευμάτων εν γένει.

Σημειωτέον ότι η Παναίρεση του Οικουμενισμού ή Νέο-γνωστικισμού ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού είναι η Αντίχριστη Θρησκευτική Παγκοσμιοποίηση της Θεοσοφιστικής ή Εωσφορικής Πνευματικότητας της Νέας Τάξης Πραγμάτων, η οποία προάγει και τις τρεις (3) μορφές της Αντίχριστης Παγκοσμιοποίησης, δηλ. τη Θρησκευτική Παγκοσμιοποίηση, την Οικονομική Παγκοσμιοποίηση και την Πολιτική Παγκοσμιοποίηση,

δ) Μέσω της αιρετικής διδασκαλίας του λατινόφρονα Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Ιωάννη Καλέκα, την οποία υιοθέτησε ο Μητροπολίτης (με την ανωτέρω έννοια) Περγάμου κ. Ιωάννη Ζηζιούλα, κατά την οποία «όπου επίσκοπος, έστω και μη ορθοτομών τον Λόγον της Αληθείας, εκεί και η Εκκλησία», και η οποία ενσωματώθηκε στην παράγραφο 22 της δογματικής απόφασης «Σχέσεις της Ορθόδοξου Εκκλησίας με τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον». Συγκεκριμένα, η εν λόγω παράγραφος αντικαθιστά την Ορθόδοξη Εκκλησιολογία με την αιρετική δεσποτοκρατική διδασκαλία του Ιωάννη Καλέκα.

Κατά την αιρετική εκκλησιολογία Καλέκα, την οποία έχει ακολουθήσει το Συνέδριο της Αποστασίας της Κρήτης, μια σύνοδος επισκόπων, έστω και αν είναι αιρετική, αποτελεί την ανώτατη αυθεντία σε θέματα πίστεως, καθιστώντας τις αποφάσεις της που αφορούν την πίστη, ως υποχρεωτικές. Σημειωτέον ότι η Ψευδο-σύνοδος της Κρήτης δεν ήταν σύνοδος επισκόπων, αλλά Συνέδριο Αυτοκέφαλων Εκκλησιών, του οποίου μέλη δεν ήταν οι μετέχοντες ως μέλη των αντιπροσωπειών τους επίσκοποι, αλλά οι ίδιες οι Αυτοκέφαλες Εκκλησίες, εν τέλει δέκα (10) τον αριθμό, οι οποίες και μόνες είχαν αποφασιστικό δικαίωμα ψήφου.

Κατά την Ορθόδοξη Εκκλησιολογία, την οποία έχει ακολουθήσει η Εγκύκλιος του 1848 των τεσσάρων (4) Πατριαρχών της Ανατολής και των Πατριαρχικών τους Συνόδων προς τον Φραγκολατίνο Πάπα Πίο Θ', «ΕΠΕΙΤΑ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ ΟΥΤΕ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ ΟΥΤΕ ΣΥΝΟΔΟΙ ΕΔΥΝΗΘΗΣΑΝ ΠΟΤΕ ΕΙΣΑΓΑΓΕΙΝ ΝΕΑ, ΔΙΟΤΙ Ο ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΕΣΤΙΝ ΑΥΤΟ ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ΗΤΟΙ ΑΥΤΟΣ Ο ΛΑΟΣ, ΟΣΤΙΣ ΕΘΕΛΕΙ ΤΟ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑ ΑΥΤΟΥ ΑΙΩΝΙΩΣ ΑΜΕΤΑΒΛΗΤΟΝ ΚΑΙ ΟΜΟΕΙΔΕΣ ΤΩ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΑΥΤΟΥ, ΩΣ ΕΡΓΩ ΕΠΕΙΡΑΘΗΣΑΝ ΚΑΙ ΠΟΛΛΟΙ ΤΩΝ ΑΠΟ ΤΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ ΠΑΠΩΝ ΤΕ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ ΛΑΤΙΝΟΦΡΟΝΩΝ ΜΗΔΕΝ ΑΝΥΣΑΝΤΕΣ». Δηλαδή, κατά την Ορθόδοξη Εκκλησιολογία (πρβλ. Ι. Καρμίρης, με τον αυτόν τίτλο), οι Επίσκοποι (και όχι οι Αυτοκέφαλες Εκκλησίες) αποφασίζουν σε Πανορθόδοξη ή σε Οικουμενική Σύνοδο τις αποφάσεις για την πίστη, αλλά ο λαός (δηλ. μη συνοδικοί επίσκοποι, λοιποί κληρικοί, μοναχοί και λαϊκοί) εγκρίνουν ή απορρίπτουν τις εν λόγω αποφάσεις. Έτσι, κατά την Ορθόδοξη Εκκλησιολογία, οι εν λόγω αποφάσεις, όταν λαμβάνονται από Πανορθόδοξη ή Οικουμενική Σύνοδο, δεν είναι υποχρεωτικές, δεδομένου ότι υπόκεινται στην έγκριση ή την απόρριψη από το Χριστεπώνυμο Πλήρωμα.

(...)

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΩΤΕΡΩ ΛΟΓΟΥΣ – ΖΗΤΩ

Επιφυλασσόμενος παντός νομίμου δικαιώματός μου ενώπιον των Ποινικών και των Διοικητικών Δικαστηρίων του Κράτους

Να ανακαλέσετε την ως άνω υπ' αριθ. 2103/24-10-2016 απόφασή σας, με την οποία με θέσατε σε προσωρινή αργία έως συγκλήσεως του Επισκοπικού Δικαστηρίου, από την 30ή Οκτωβρίου 2016, με στέρηση μισθού και η οποία απόφασή σας στερείται παντελώς νόμιμης και κανονικής βάσεως.

Να διατάξετε τη νόμιμη καταβολή των μισθών μου από την ημερομηνία επιβολής της κατά τα άνω στέρησης των μισθών μου, ήτοι από τις 30-10-2016 και εφεξής.

Χανιά, 21-12-2016

Μετά βαθυτάτου σεβασμού

(εφόσον εν μετανοία επιστρέψετε στην ορθοτόμηση του Λόγου της Αληθείας, δηλαδή του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού,

ως προς το Σώμα Του που είναι η Εκκλησία των Αποστόλων και όχι η Νεοφανής Ψευδο-Εκκλησία του Οικουμενισμού ή Νέο-γνωστικισμού ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού, με τα Νεοφανή της Δόγματα που περιέχονται στην ψευδο-συνοδική απόφαση «Σχέσεις της Ορθόδοξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον», η οποία Νεοφανής Ψευδο-Εκκλησία ιδρύθηκε από μόνες τις δέκα (10) Αυτοκέφαλες που μετείχαν στο Συνέδριο της Αποστασίας της Κρήτης, και οι οποίες εκπροσωπούν μόνο το ένα τρίτο (1/3) των Ορθόδοξων πιστών ήτοι ως προς τα Άρθρα του Συμβόλου της Πίστεως «Εις Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Αποστολικήν Εκκλησίαν» και «Ομολογώ έν βάπτισμα εις άφεσιν αμαρτιών»),

Με τιμή

Ο αιτών την ανάκληση Ιερέυς

π. Παναγιώτης Μητριτσάκης

(υπογραφή)

Άλλως,

Με τον συμπαριστάμενο Δικηγόρο μου

Κυριάκο Κυριαζόπουλο, Καθηγητή (επ.) του Εκκλησιαστικού Δικαίου, Δικηγόρο παρ' Αρείω Πάγω και Θεολόγο

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΩ ΝΟΜΙΜΩΣ ΟΤΙ, ΕΑΝ, ΜΕΧΡΙ ΤΙΣ 10-01-2017 (ΔΙΚΑΣΙΜΟΥ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΥΔΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΟΡΩΝΟΥ) Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΚΥΔΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΟΡΩΝΟΥ (ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΩΤΕΡΩ ΕΝΝΟΙΑ) ΔΕΝ ΕΦΑΡΜΟΣΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑ ΝΟΜΟ ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΤΟΥ – Η ΟΠΟΙΑ ΕΠΙΣΗΜΑΙΝΕΤΑΙ ΚΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΩΤΕΡΩ ΑΙΤΗΣΗ ΜΟΥ ΓΙΑ ΑΝΑΚΛΗΣΗ ΤΗΣ ΑΝΩΤΕΡΩ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΓΙΑ ΣΤΕΡΗΣΗ ΤΩΝ ΜΙΣΘΩΝ ΜΟΥ - ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΥΠΟΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΕΔΩΣΕ ΣΤΙΣ 21-12-2016 ΕΝΩΠΙΟΝ ΕΜΟΥ ΤΟΥ ΑΔΙΚΩΣ, ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΩΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΥ ΙΕΡΕΑ, ΤΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ ΜΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ ΙΕΡΕΑ ΑΥΤΟΠΤΟΥ ΚΑΙ ΑΥΤΗΚΟΟΥ, ΑΛΛΑ ΜΕΧΡΙ ΤΩΡΑ ΔΥΣΤΥΧΩΣ ΔΕΝ ΕΦΑΡΜΟΣΕ, ΝΑ ΔΙΑΤΑΞΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΜΙΣΘΩΝ ΜΟΥ ΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ ΠΑΡΑΝΟΜΑ ΠΑΡΑΚΡΑΤΕΙ ΑΠΟ ΤΙΣ 30-10-2016, ΤΟΤΕ ΘΑ ΑΝΑΓΚΑΣΤΩ ΝΑ ΚΑΤΑΘΕΣΩ ΕΓΚΛΗΣΗ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΟΔΙΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ.

Επίσης, παρέλαβα το υπ' αριθ. πρωτ. 2486/14-12-2016 έγγραφο του Μητροπολίτη Κυδωνίας και Αποκορώνου (με την ανωτέρω έννοια) - το οποίο φαινόταν να περιέχει την ανακριτική κλήση μου σε απολογία - αναφέρει επί λέξει:

«Αιδεσιμώτατε π. Παναγιώτη,

Προαγόμεθα να σας πληροφορήσωμεν ότι την 21^η του τρέχοντος μηνός Δεκεμβρίου ημέρα Τετάρτη και ώρα 11 μεσημβρινήν καλείσθε να απολογηθείτε ενώπιον του Επισκοπικού Δικαστηρίου καθώς τα κανονικά παραπτώματά σας τυγχάνουν και βάσεως εκκλησιολογικής, αφού δεν αναγνωρίζετε και δεν μνημονεύετε τον κανονικόν Επίσκοπον. Δια μιαν εισέτι φοράν παρακαλείσθε όπως μετανοήσητε και δηλώσητε την υπακοήν σας και την λειτουργικήν σχέσιν σας μετά του Επισκόπου σας. Αν δεν προβείτε εις τούτο παρακαλούμεν όπως παραστήτε με έγγραφον απολογίαν ως σας έχομεν ζητήσει ή άνευ αυτής δια να εκθέσητε προφορικώς τας αντιλήψεις σας. Επί τούτοις διατελώ.

Μετ' ευχών και εν Κυρίω αγάπης

(σφραγίδα – υπογραφή)

Ο Κυδωνίας και Αποκορώνου Δαμασκηνός»

Με το αμέσως ανωτέρω έγγραφο με καλέσατε να απολογηθώ εγγράφως ή προφορικώς ενώπιον του Επισκοπικού Δικαστηρίου της Ιεράς Μητροπόλεως Κυδωνίας και Αποκορώνου, όπως αναφέρετε, «καθώς τα κανονικά παραπτώματά σας τυγχάνουν και βάσεως εκκλησιολογικής, αφού δεν αναγνωρίζετε και δεν μνημονεύετε τον κανονικόν Επίσκοπον».

Από το περιεχόμενο του ανωτέρω εγγράφου σας δεν προέκυπτε με σαφήνεια τί είδους δικόγραφο ήταν τούτο.

Πιθανολόγησα βασίμως ότι το εν λόγω δικόγραφό σας συνιστούσε Κλήση Ανακριτή – Μητροπολίτη (δηλ. ανακριτικό έγγραφο) να απολογηθώ, χωρίς να αναφέρετε ποιά είναι τα προσαπτόμενα σε μένα εκκλησιαστικά ποινικά αδικήματα ούτε οι κανονικές ή νομοθετικές διατάξεις επί των οποίων ερείδονται, σύμφωνα με το άρθρο 72 Νόμου 4149/1961 (όπως ισχύει) (<http://ekklisiakritis.com/ιερά-επαρχιακή-σύνοδος/καταστατικός-χάρτης/>)

σε συνδυασμό με το άρθρο 110 του Νόμου 5383/1932. Ευλόγως επίσης πιθανολόγησα ότι το προσαπτόμενο σε μένα εκκλησιαστικό ποινικό αδίκημα είναι εκείνο του Κανόνα 13 της Πρωτοδευτέρας Συνόδου, το οποίο αφορά την αυθαίρετη παύση από τον πρεσβύτερο του μνημοσύνου του επισκόπου του.

Ούτως έχοντας του ανωτέρω εγγράφου, σύμφωνα με το άρθρο 72 Νόμου 4149/1961 (όπως ισχύει) σε συνδυασμό με το άρθρο 114 του Νόμου 5383/1932, ζήτησα τη χορήγηση προθεσμίας 24 και όχι 48 ωρών, προ της παρόδου της οποίας δεν υποχρεούμαι σε απολογία, με την υπ' αριθ. πρωτ. 2572/21-12-2016 αίτησή μου.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κυδωνίας και Αποκορώνου (με την ανωτέρω έννοια) μου απάντησε, επί παρουσία του συνηγόρου μου κ. Κυριάκου Κυριαζόπουλου, ότι μέχρι τη συνάντησή μας της 21-12-2016 δεν είχε αποφασίσει την άσκηση εκκλησιαστικής ποινικής δίωξης εναντίον μου και ότι δεν είχε διορίσει ιερέα ανακριτή.

Στη συνέχεια, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κυδωνίας και Αποκορώνου (με την ανωτέρω έννοια):

Α) Με την υπ' αριθ. πρωτ. 2479/13-12-2016 αναφορά του, άσκησε εκκλησιαστική ποινική δίωξη εναντίον μου με τις εξής κατηγορίες:

1) Απαξίωση - αμφισβήτηση του Ορθόδοξου φρονήματος του Οικουμενικού Πατριάρχη και του κύρους της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου.

2) Μη μνημόνευση του ονόματος του οικείου Επισκόπου.

3) Ανυπακοή προς τον οικείο Επίσκοπο.

4) Συμπεριφορά μη αρμόζουσα στο πρόσωπο του οικείου Επισκόπου. Και οι κανονικές διατάξεις στις οποίες η ανωτέρω αναφορά στηρίζει τις ως άνω κατηγορίες είναι οι εξής:

α) ΛΑ΄, ΛΘ΄ και ΝΕ΄ των Αγίων Αποστόλων,

β) Ε΄ της εν Αντιοχεία Συνόδου,

γ) Η΄ και ΙΗ΄ της Δ΄ Οικουμενικής Συνόδου,

δ) ΙΓ΄ και ΙΕ΄ της ΑΒ Συνόδου, σε συνδυασμό με

το άρθρο 2 παρ. 1, άρθρο 6 παρ. 1 και 5, άρθρο 13 παράγρ. 1 και 2 του Κανονισμού 1/2013 Περί Εφημερίων και Διακόνων της Ιεράς Επαρχιακής Συνόδου της Εκκλησίας Κρήτης.

Σημειωτέον ότι η υπ΄ αριθ. πρωτ. 2479/13-12-2016 αναφορά του Μητροπολίτη Κυδωνίας και Αποκορώνου (με την ανωτέρω έννοια) είναι ετεροχρονισμένη. Διότι νομικώς και λογικώς θα έπρεπε να μου επιδοθεί πρώτη η εν λόγω αναφορά, ενώ πρώτο μου επιδόθηκε το ως άνω 2486/14-12-2016 έγγραφο του Μητροπολίτη Κυδωνίας και Αποκορώνου (με την ανωτέρω έννοια), το οποίο, κατά τη σχετική δήλωση του Μητροπολίτη Κυδωνίας και Αποκορώνου (με την ανωτέρω έννοια) στις 21-12-2016, δεν αποτελούσε οιοδήποτε τύπου δικόγραφο, αφού μέχρι τη συγκεκριμένη ημερομηνία ο εν λόγω Μητροπολίτης δεν είχε αποφασίσει την άσκηση εκκλησιαστικής ποινικής διώξεως εναντίον μου.

Και

Β) Με το υπ΄ αριθ. πρωτ. 2578/21-12-2016 έγγραφό του, ο εν λόγω Μητροπολίτης (με την ανωτέρω έννοια) διόρισε ως ανακριτή τον ιερέα π. Ευτύχιο Πετράκη, εφημέριο του Ιερού Καθεδρικού Ναού Εισοδίων της Θεοτόκου Χανίων.

Ο ιερέας ανακριτής π. Ευτύχιος Πετράκης, με το υπ΄ αριθ. 2579/21-12-2016 έγγραφό του, με κάλεσε να παρουσιαστώ ενώπιόν του στις 29-12-2016 και ώρα 7 μ.μ. στον Γραφείο του Ιερού Καθεδρικού Ναού των Εισοδίων της Θεοτόκου Χανίων, προκειμένου να υποβάλω το απολογητικό μου υπόμνημα.

Κατόπιν της από 29-12-2016 αιτήσεώς μου, έλαβα, από τον ως άνω εκκλησιαστικό ανακριτή, φωτοαντίγραφα του φακέλου της δικογραφίας του σχετικού με την υπόθεσή μου, ήτοι δεκαέξι (16) συνολικώς έγγραφα, καθώς και προθεσμία 48 ωρών για την προετοιμασία της απολογίας μου, σύμφωνα με το υπ΄ αριθ. 2611/29-12-2016 έγγραφό του, το οποίο με καλεί να καταθέσω το απολογητικό μου υπόμνημα, για τα εκκλησιαστικά ποινικά αδικήματα για τα οποία, κατά τα ανωτέρω, κατηγορούμαι, ΣΕ ΜΗ ΕΡΓΑΣΙΜΗ ΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΗ – ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΣ - ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 2017, ήτοι το Σάββατο 31-12-2016 και ώρα 8 μ.μ. στο Γραφείο του Ιερού Καθεδρικού Ναού των Εισοδίων της Θεοτόκου Χανίων.

.....

Δ. ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ ΕΓΓΡΑΦΩΝ ΤΟΥ ΦΑΚΕΛΟΥ ΤΗΣ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΟΥ ΣΧΕΤΙΚΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΜΟΥ

Ως προς τη με αριθ. πρωτ. 30/21-12-2016 αναφορά του πρωτοπρεσβυτέρου π. Γεωργίου Τζομπανάκη

Οι αναφερόμενες από τον π. Γεώργιο Τζομπανάκη τέσσερις συναντήσεις με εμένα (μόνον τρεις από τις οποίες πραγματοποιήθηκαν) έγιναν με ξαφνικές επισκέψεις στο σπίτι μου, χωρίς να προηγείται τηλέφωνο ειδοποίησης. Ως προς την τέταρτη συνάντηση που δεν έγινε, βρισκόμουν έξω από τα Χανιά για προσωπικές δουλειές και πάλι πριν πάνε στο σπίτι μου δεν με ενημέρωσαν τηλεφωνικά γι' αυτήν τη συνάντηση την οποία επιζητούσαν.

Η έκφραση την οποία αποδίδει σε μένα ο αναφέρων «Δεν αναγνωρίζω την εκκλησία ούτε τον Σεβασμιώτατο, δεν βρίσκω Χριστό και ανάπαυση», δεν είναι δική μου, δεν την είπα.

Στη φράση την οποία μου αποδίδει ο αναφέρων «νοιώθω ήδη καλύτερα που είμαι μακριά», εννοώ από αυτά τα στενόχωρα γεγονότα και τα πρόσωπα που τα δημιουργούν, κληρικούς ή λαϊκούς. Δεν εννοούσα μακριά από την Εκκλησία.

Η φράση την οποία μου αποδίδει ο αναφέρων «δεν εκτελώ τα καθήκοντά μου» δεν είναι δική μου, δεν την είπα.

Η φράση την οποία μου αποδίδει ο αναφέρων «προσχωρήσω σε άλλη εκκλησία» δεν είναι δική μου, δεν την είπα.

Στην ερώτησή (εννοεί προτροπή) του αναφέροντα να γυρίσω στη δουλειά μου και να μη αφήσω τον Διάβολο να μου πάρει τη δουλειά μου, η αναπαραγόμενη από αυτόν απάντησή μου ότι «νοιώθω καλύτερα» είναι ελλιπής, διότι συμπληρωνόταν από τη φράση «νοιώθω καλύτερα γιατί εγώ έγινα παπάς πρώτα για τον Χριστό και μετά για όλα τα άλλα και για το ότι δεν πρόδωσα τον Χριστό».

Ως προς Έκθεση – Αναφορά με αριθ. πρωτ. 2562/20-12-2016 του Γενικού Αρχιερατικού Επιτρόπου, Πρωτοπρεσβυτέρου π. Γεωργίου Περάκη.

Ο π. Γεώργιος Περάκης ισχυρίζεται ΨΕΥΔΩΣ ότι εξέφρασα μηδενιστική αντίληψη για το πρόσωπο του Μητροπολίτη Κυδωνίας και Αποκορώνου (με την ανωτέρω έννοια) στις συναντήσεις στη Μητρόπολη. Είπα σε αυτές τις συναντήσεις μόνον ότι παύω το μνημόσυνο του, εφόσον εκείνος δεν παύσει να αποδέχεται τις κακόδοξες αποφάσεις της Ψευδο-συνόδου του Κολυμβαρίου.

Η αντίρρηση της Ορθόδοξης συνειδήσεώς μου στην Ψευδο-σύνοδο του Κολυμβαρίου ήταν αυθόρμητη, προφανώς υπό την επήρεια του Αγίου Πνεύματος, διότι ό,τι καλό οφείλεται μόνο στον Άγιο Τριαδικό Θεό, ενώ ο απολογούμενος ιερέας είμαι ο έσχατος των ιερέων και των αμαρτωλών. Στη συνέχεια ενημερώθηκα λεπτομερώς γι' αυτήν την Ψευδο-σύνοδο από το internet και από τις διάφορες γνώμες που διατυπώθηκαν γι' αυτήν, διείδα ποιά είναι η Ορθόδοξη και αληθής και εδραιώθηκα. Μέχρι τότε πάλευα με τον Θεό και τη συνείδησή μου μόνος, διότι τον Φεβρουάριο του 2016 κοιμήθηκε ο πνευματικός μου π. Γεώργιος Χιωτάκης.

Τον π. Σάββα Λαυριώτη τον γνώρισα πολύ αργότερα, δηλαδή 2-3 εβδομάδες μετά την κατάθεση της ως άνω από 1-5-2016 επιστολής μου προς τη Μητρόπολη, από την οποία αποδεικνύεται ότι είχα ήδη πάρει την απόφασή μου για παύση μνημοσύνου του

Μητροπολίτη (με την ανωτέρω έννοια). Ο π. Σάββας ούτε με γνώριζε ούτε με εμπιστευόταν. Αντιθέτως, ήταν εκείνος ο οποίος με έπεισε να καθυστερήσω την παύση μνημοσύνου του Μητροπολίτη (με την ανωτέρω έννοια) μέχρι να αποφανθεί η Ιερά Σύνοδος της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, ενώ εγώ ήμουν έτοιμος να παύσω το μνημόσυνο αμέσως με την κατάθεση της εν λόγω επιστολής μου.

Ως προς την Έκθεση – Αναφορά του Πρωτοσυγκέλου, Αρχιμανδρίτη Δαμασκηνού Λιονάκη

Όλα όσα γράφει ο Πρωτοσύγκελος ισχύουν υπό έναν όρο, δηλαδή όταν ο Επίσκοπος ορθοτομεί τον Λόγον της Αληθείας, δηλαδή δεν ακολουθεί αίρεση ή αιρέσεις, πράγμα το οποίο εν προκειμένω δεν ισχύει, κατά τα ανωτέρω και κατωτέρω αναφερόμενα.

Ε. ΕΙΝΑΙ ΕΥΚΤΕΑ ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΑΠΑΙΤΕΙΤΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΩΣ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΙΚΩΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΝΑ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΕΙ ΤΙΣ ΑΙΡΕΤΙΚΕΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ ΤΗΝ ΠΑΝΑΙΡΕΤΙΚΗ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΜΕ ΤΙΤΛΟ «ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΕ ΤΟ ΛΟΙΠΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΚΟΣΜΟ» ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ, ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΥ ΝΑ ΘΕΩΡΟΥΝΤΑΙ ΩΣ ΑΙΡΕΤΙΚΕΣ ΟΙ ΕΝ ΛΟΓΩ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΨΕΥΔΟ-ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Στην Επιστολή του με αριθ. 2, στην παρ. 10, ο μαθητής του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, μοναχός Ιωσήφ Καλόθετος γράφει ότι αν κάποιος αντείπει ότι, όχι, δεν πρέπει να παύσουμε το μνημόσυνο (του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Ιωάννη Καλέκα) πριν αποφασίσει κάποια Σύνοδος (δηλ. «προ συνοδικής διαγνώμης), τότε ας ακούσει αυτό που ορίζουν οι Κανόνες της Εκκλησίας, που περιέχουν «και ο κοινωνών ακοινωνήτω». Αυτοί οι Κανόνες είναι οι εξής: **Κανόνας 2 Αντιοχείας και Κανόνας 33 Λαοδικείας, στους Ράλλη – Ποτλή, Σύνταγμα Θείων και Ιερών Κανόνων, τομ. 3, Αθήναι 1853, σελ. 126 και 198. Επίσης, Κανόνες 45 και 46 των Αγίων Αποστόλων, στους Ράλλη – Ποτλή, ο.π., τομ. 2, σελ. 60-61.** Σημειωτέον ότι ο μοναχός Ιωσήφ Καλόθετος έγραφε τούτο, δηλ. το 1344,, και το εφάρμοζε ήδη τόσο αυτός όσο και ο διδάσκαλός του, τότε Αγιορείτης ιερομόναχος, Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς (ο οποίος καθαιρέθηκε και αφορίστηκε από τη Μείζονα Ενδημούσα Σύνοδο Κωνσταντινουπόλεως το 1344, με τη συμμετοχή των Πατριαρχών Κωνσταντινουπόλεως, Αντιοχείας και Ιεροσολύμων), ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ιωάννης Καλέκας ήταν κανονικός Πατριάρχης και δεν είχε ακόμη καθαιρεθεί, δεδομένου ότι καθαιρέθηκε από τη Σύνοδο της Κωνσταντινουπόλεως το 1347.

Συνεχίζοντας ο μοναχός Ιωσήφ Καλόθετος γράφει, στην ίδια παράγραφο 10, ότι εκείνος που επιμένει να προσκαλέσει και να εισαγάγει στην Εκκλησία τον αιρετικό τον οποίο η Εκκλησία έχει συνοδικώς και εγγράφως καταδικάσει και αποκηρύξει ως κακόδοξο, και ενόσω αυτός παραμένει στην κακοδοξία και στην αθεΐα του, εκείνος που θα κοινωνήσει με τον κακόδοξο, αποδεικνύει και πιστοποιεί ότι συμφωνεί ως προς τον φρόνημα κατά πάντα με τον αιρετικό. Τούτο θεμελιώνει ο μοναχός Ιωσήφ Καλόθετος στους εξής Κανόνες: **Κανόνες 1 και 4 Γ΄ Οικουμενικής Συνόδου, και Κανόνας 17 Πενθέκτης Οικουμενικής, στους Ράλλη – Ποτλή, ο.π., τομ. 2, σελ. 192-198 και 343. Κανόνες 12 και 33 των Αγίων Αποστόλων, στους Ράλλη – Ποτλή, ο.π., τομ. 1, σελ. 15-16** Και τούτο ο μοναχός Ιωσήφ Καλόθετος αναφέρει για τον

λατινόφρονα Ακίνδυνο και τον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Ιωάννη Καλέκα. Τα κακόδοξα φρονήματα του πρώτου αποδέχεται πλέον και ο δεύτερος, ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ιωάννης Καλέκας, ο οποίος τότε διεύθυνε το «μέγα σκάφος της Εκκλησίας». Και όσα δόγματα της Εκκλησίας, τα οποία αποδέχονται οι Άγιοι, ο Ακίνδυνος έχει απαρνηθεί, τα ίδια έχει απαρνηθεί και ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ιωάννης Καλέκας. Εκείνα που ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ιωάννης Καλέκας αποδεχόταν, ήταν οι κακοδοξίες των λατινοφρόνων Βαρλαάμ και Ακινδύνου. Άρα ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ιωάννης Καλέκας κοινωνούσε με ακοινωνήτο. **Μάλιστα ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ιωάννης Καλέκας είχε φθάσει στο σημείο να ισχυρίζεται ότι απειθείς στην Εκκλησία δεν είναι εκείνοι που κακοδοξούν, αλλά εκείνοι που δεν δέχονται τις κακοδοξίες τους.**

Καταλήγοντας ο μοναχός Ιωσήφ Καλόθετος γράφει ότι, επειδή έτσι έχουν τα πράγματα, πρέπει να ζητάμε από τον Θεό να μας δώσει πηγές δακρύων για να κλαύσουμε το «σύντριμμα της Εκκλησίας», αφού όχι μόνο τα μέλη της εναντιώνονται το ένα στο άλλο, αλλά και διότι υπάρχει καινοτομία της Πίστεως, και όχι μόνο μία – δύο αιρέσεις, αλλά πολλές.

Το πρωτότυπο κείμενο των παραγράφων 9-11 της Επιστολής αριθ. 2 του μοναχού Ιωσήφ Καλοθέτου, μαθητή του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά έχει ως εξής:

«Και αúθις αξιú παρ' υμúν μαθειν ταληθúς. Πóτερον μετά το απορραγήναι και εξωσθήναι του λοιπού σώματος της Εκκλησίας Άρειον ή τινα κατ' εκείνον άλλον οúτως έχοντα νοσήματος και φρονήματος αμεταμέλου και παγίως εστώτα εν τη αυτού κακοδοξία, είτα των προΐσταμένων και υπερηγορούντων της ευσεβείας, ει επεχείρησέ τις λαβών τούτον εισενέγκαι τη Εκκλησία Χριστού και τοις ευσεβέσι συγκαταλέξει, τι αν εγένετο; Και Κύριλλος ο θείος πολλά μεν υπερηγορήσας της αληθείας, δριμύς δ' αντιπνεύσας τω Νεστορίω, πóτερον μετά το απορρήξαι και αποκήρυκτον τούτον ποιήσαι του των πιστών καταλόγου, είτα ει τούτον τη Εκκλησία συνεισήγεν οúτως έχοντα αιρέσεως και τοις πιστοίς εγκατέλεξεν, ουκ αν έτισε και αυτός τας αυτάς εκείνω δίκας και ευθύνας, ουκ αν συνεξώσθη αυτώ και αυτός; Ει δ' εκείνα μεν εκείνω, πώς δ' ουχ οúτω ταύτα οúτως έχοντα κατ' εκείνα; Ει δ' εκείνοι μεν εξώσθησαν αν καταλεγέντες τη πονηρά φατρία, πώς δ' ουχ οúτω και οúτως άρπαγμα γενόμενος τοις κακοδόξοις και πάντα τρόπον εκείνοις συνηγορών και προμαχών; Και ει μεν αποκοπτέον εκείνους της των ευσεβών κοινωνίας, τί μη και τούτον κατ' εκείνους έχοντα; **Ει δε τυραννίδι και απειλή, αποκοπτέον ημάς αυτούς της εκείνου κοινωνίας.**

10. **Ει δε τις προτείνει το ουδαμώς χρήναι «προ συνοδικής διαγνώσεως» τούτο ποιήσαι, ακουέτω και το «ο κοινωνών ακοινωνήτω (Κανόνας 2 Αντιοχείας και Κανόνας 33 Λαοδικείας, στους Ράλλη – Ποτλή, Σύνταγμα Θείων και Ιερών Κανόνων, τομ. 3, Αθήναι 1853, σελ. 126 και 198. Επίσης, Κανόνες 45 και 46 των Αγίων Αποστόλων, στους Ράλλη – Ποτλή, ο.π., τομ. 2, σελ. 60-61) και ότι τον συνοδικώς και εγγράφως αποκηρυχθέντα της Εκκλησίας ως κακόδοξον τούτον συναγαγών τη Εκκλησία έτι κακώς και αθέως διακείμενον σύμφρονα αυτώ τα πάντα ποιείται (Κανόνες 1 και 4 Γ' Οικουμενικής Συνόδου, και Κανόνας 17 Πενθέκτης Οικουμενικής, στους Ράλλη – Ποτλή, ο.π., τομ. 2, σελ. 192-198 και 343. Κανόνες 12 και 33 των Αγίων Αποστόλων, στους Ράλλη – Ποτλή, ο.π., τομ. 1, σελ. 15-16).** Και ά μεν ο προ βραχέος εκκήρυκτος στέργει, ταύτα και ο τούτου πρόμαχος, ο της Εκκλησίας το

μέγα σκάφος ιθύνων, μάλλον δε κατεάξας, όσον επ' αυτώ. Ά δε εκείνος ο παραπλήξ αποσκορακίζει, ταύτα και ούτος. **Αποσκορακίζει (ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ιωάννης Καλέκας) δε τα τοις Αγίοις πρεσβευόμενα δόγματα, αντέχεται δε «όλη χειρί» των υπ' αυτού και του εκ Καλαβρίας αναπλασθέντων, και τους μη ταύτα πρεσβεύοντας απειθείς φησιν είναι της Εκκλησίας. Και ταύτα και ημείς υπ' αυτών κωμωδούμεθα, ότι μη στέργομεν τα καινοφανή τούτων και βλάσφημα δόγματα.**

11. Τούτων ούτως εχόντων, τίς νουν έχων και σωφρονών ουκ αν αιτήσσει πηγάς δακρύων, ίνα κλαύση νυκτός και ημέρας το σύντριμμα της Εκκλησίας; **Νυν γαρ ου σωμάτων σφαγαί, αλλά ψυχών αυτών, ου δια το ελλιπές μόνον των εντολών και το κατεξανίστασθαι αλλήλων τα μέλη, αλλά και δια την καινοτομίαν της πίστεως, ήν ο παράφρων πάλαι μεν ωδίνας, νυν δ' επιφόρου επειλημμένος καιρού απέτεκεν , ουχί μίαν και δύο ή τρεις των αιρέσεων, αλλά πλείστας όσας, άσπερ αυτός μεν εξήνεγκεν, ο της Εκκλησίας δ' εγκεχειρισμένος τους οίακας (δηλαδή ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ιωάννης Καλέκας) εξωποίησε και εις φως προήγαγεν** (Δ. Τσάμη, Ιωσήφ Καλοθέτου Συγγράμματα, εκδ. Κέντρου Βυζαντινών Ερευνών, Θεσσαλονίκη 1980, σελ. 374-375).

Εν συμπεράσματι:

1 - Ό,τι ίσχυε τότε για τον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Ιωάννη Καλέκα ισχύει σήμερα, mutatis mutandis (με τις ανάλογες προσαρμογές), για τον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως και τους λοιπούς εννέα (9) Προκαθημένους, οι οποίοι ψήφισαν τις κατωτέρω αναλυόμενες αιρετικές αποφάσεις και μάλιστα την παναιρετική δογματική απόφαση με τίτλο «Σχέσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας με τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον», και ειδικότερα για τον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως ο οποίος προέβη σε δημόσιους λόγους και δημόσιες πράξεις, οι οποίες εισάγουν καινοτομίες στην Ορθόδοξη Πίστη πριν την Ψευδο-σύνοδο της Κρήτης (δηλ. που αποδομούν την Ορθόδοξη Συνοδική και Πατερική Θεολογία και που ταυτόχρονα διακηρύσσουν εκκλησιολογική αίρεση, κατά τα κατωτέρω αναλυόμενα), και οι οποίες είναι τεκμηριωμένες στην έκδοση των Αγιορειτών Πατέρων με τίτλο «Άγιο Όρος – Διαχρονική μαρτυρία στους αγώνες υπέρ της Πίστεως», Άγιον Όρος 2014, την οποία έκδοση επικαλούμαι και προσάγω.

2 - Ό,τι ίσχυε τότε για τους λατινόφρονες Βαρλαάμ και Ακίνδυνο, ισχύει σήμερα, mutatis mutandis (με τις ανάλογες προσαρμογές), 1) για τις συνοδικώς κατεγνωσμένες αιρέσεις των Μονοφυσιτών, των Παπικών, των Παλαιοκαθολικών, των Αγγλικανών, των Προτεσταντών και λοιπών αιρετικών ομάδων, οι οποίες αναγνωρίστηκαν ως «Εκκλησίες» από την παναιρετική δογματική απόφαση με τίτλο «Σχέσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον» του Συνεδρίου της Αποστασίας της Κρήτης με το σόφισμα «Η Ορθόδοξη Εκκλησία αναγνωρίζει την ιστορική ύπαρξη των άλλων χριστιανικών Εκκλησιών και Ομολογιών», καθώς και 2) για τις συνοδικώς κατεγνωσμένες αιρετικές προτεσταντικές ομάδες που είναι μέλη του Παγκοσμίου Συμβουλίου «Εκκλησιών», και για τον συνοδικώς κατεγνωσμένο Παπισμό που είναι παρατηρητής του ίδιου Παγκοσμίου Συμβουλίου «Εκκλησιών», το οποίο Παγκόσμιο Συμβούλιο επίσης αναγνωρίζεται εκκλησιολογικά, κατά τα κατωτέρω αναλυόμενα, από την ως άνω παναιρετική δογματική απόφαση με τίτλο «Σχέσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον» του αυτού Συνεδρίου της

Αποστασίας της Κρήτης, με αποτέλεσμα α) να αποδομείται πλήρως η Προφητική, Αποστολική, Συνοδική και Πατερική Θεολογία με τη δογματική νομιμοποίηση όλων των ήδη συνοδικώς κατεγνωσμένων αιρέσεων και β) να εισάγεται ψευδο-συνοδικώς από το Συνέδριο της Αποστασίας της Κρήτης παραβίαση του εκκλησιολογικού δόγματος της Εκκλησίας και ειδικότερα των εξής άρθρων του Συμβόλου της Πίστεως Νικαίας – Κωνσταντινουπόλεως: 1) «Εις Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Αποστολικήν Εκκλησίαν» και 2) «Ομολογών έν βάπτισμα εις άφεσιν αμαρτιών».

Για το ότι η λεγόμενη «Αγία και Μεγάλη Σύνοδος» δεν είναι ορθόδοξη σύνοδος, αλλά Συνέδριο της Αποστασίας της Κρήτης, αποδέχομαι, υιοθετώ και ενσωματώνω στη νομική και κανονική μου επιχειρηματολογία του παρόντος Απολογητικού μου Υπομνήματος τις εξής τρεις (3) μελέτες του κ. Κυριάκου Κυριαζόπουλου, Καθηγητή (επ.), Δικηγόρου παρ' Αρείω Πάγω και Θεολόγου, με τίτλους:

1^η ΜΕΛΕΤΗ – ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΤΗΣ ΛΕΓΟΜΕΝΗΣ «ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ Ή ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ» ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ – Περίληψη κανονικο-δογματικής μελέτης

2^η ΜΕΛΕΤΗ – ΜΕΛΕΤΗ ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΧΑΝΙΩΝ ΤΩΝ ΔΕΚΑ (10) ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΩΝ «ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ» [ΟΙ ΟΠΟΙΕΣ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥΝ ΜΟΝΟΝ ΤΟ ΕΝΑ ΤΡΙΤΟ (1/3) ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ, ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΕΙΣΗΓΑΓΕ «ΣΥΝΟΔΙΚΩΣ» ΤΗΝ ΠΑΝΑΙΡΕΣΗ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ (Η ΓΝΩΣΤΙΚΙΣΜΟΥ – GNOSIS, Ή ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΟΠΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΣ ΤΩΝ ΔΕΚΑ (10) ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΩΝ «ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ», ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΔΕΝ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΥΝ, ΩΣ ΠΑΝΑΙΡΕΤΙΚΟ, ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ – Ο ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣΗΧΘΗ «ΣΥΝΟΔΙΚΩΣ» (ΔΗΛ. ΔΕΣΜΕΥΤΙΚΩΣ) ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΕΚΑ (10) ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΕΣ ΠΟΥ ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΑΝ ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ, ΚΑΘΟΤΙ ΠΕΡΙ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΥ Ο ΛΟΓΟΣ

3^η ΜΕΛΕΤΗ – ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΛΕΓΟΜΕΝΕΣ «ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΕΣ Ή ΗΜΙ-ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΕΣ ΣΥΝΟΔΟΙ» ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΣΥΝΟΔΟΙ Ή ΑΠΛΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ;

.....

ΣΤ. ΕΙΝΑΙ ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ, ΟΤΑΝ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ Η ΠΙΣΤΗ, ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΙΩΠΑ ΚΑΝΕΝΑΣ

Ο Άγιος Θεόδωρος ο Στουδίτης γράφει ότι, είναι εντολή του Κυρίου, όταν κινδυνεύει η πίστη από την αίρεση, τότε δεν πρέπει να σιωπά κανένας, ως εξής:

«Εντολή γαρ Κυρίου μη σιωπών εν καιρώ κινδυνευούσης πίστεως. Λάλει γαρ, φησί, και μη σιώπα. Και, εάν υποοστέλληται, ουκ ευδοκεί η ψυχή μου εν αυτώ. Και, εάν ούτοι σιωπήσωσιν, οι λίθοι κεκράζονται. Ὡστε ότε περί πίστεως ο λόγος, ουκ έστιν ειπείν, εγώ τίς εμι; Ιερέυς; Αλλ' ουδαμού. Αρχων; Και ουδ' ούτως. Στρατιώτης; Και πού; Γεωργός; Και ουδ' αυτό τούτο. Πένης, μόνον την εφήμερον τροφήν ποριζόμενος. Ουδείς μοι λόγος και φροντίς περί του προκειμένου. Ουά, οι λίθοι κράζουσι, και συ σιωπηλός και άφροντις; Η αναίσθητος φύσις θεόν επακήκοεν, και αυτός λαιλαπιστής; Ό μη εμψύχωται, μηδέ εν κριτηρίω λελογοθέτηται, δεδοικός οιονεί το πρόσταγμα φωνοβολεί. Και συ ο μέλλων ευθύνεσθαι υπό Θεού εν καιρώ ετάσεως, και περί αργού ρήματος, καν επαίτης εί, διδόναι λόγον. Λέγεις αλογών, τίς μοι εν τούτο φροντίς; Ταύτα, ώ δέσποτα, φησίν ο Παύλος,

μετεσημάτιστα εις εμαυτόν και Απολλώ δι' υμάς, ίνα εν ημίν μάθητε το μη υπέρ ό γέγραπται φρονείν. Όστε και αυτός ο πένης πάσης απολογίας εστέρηται εν ημέρα κρίσεως, μη τανύν λαλών ως κριθεσόμενος και δια τούτο μόνον. Μη ότι γε τις των εφεξής καθ' υπεροχήν, μέχρις αυτού του το διάδημα περικειμένου, ώ και ανυπέρβλητον το κρίμα. Δυνατοί γαρ δυνατώς ετασθήσονται, φησίν. Και, κρίσις απότομος εν τοις υπερέχουσιν» (Επιστολή 425, Παντολέοντι Λογοθέτη, Φατούρος, σελ. 595. P.G. 99, 1321B).

.....

Z. ΜΗ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΑΠΟ ΕΜΕΝΑ ΤΟΝ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟ ΙΕΡΕΑ ΤΗΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗΣ ΚΥΔΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΟΡΩΝΟΥ ΝΑ ΜΕ ΔΙΚΑΣΕΙ ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ ΠΟΥ ΠΕΡΙΕΧΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΩΣ ΑΝΩ ΥΠ' ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. 2479/13-12-2016 ΑΝΑΦΟΡΑ, ΠΛΗΝ ΟΜΩΣ ΠΑΡΙΣΤΑΜΑΙ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΕΝ ΛΟΓΩ ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΝΑ ΟΜΟΛΟΓΗΣΩ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΙΣΤΗ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΠΑΝΑΙΡΕΣΗΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ Ή ΓΝΩΣΤΙΚΙΣΜΟΥ Ή ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΥ, Η ΟΠΟΙΑ ΕΙΣΗΧΘΗ ΨΕΥΔΟ-ΣΥΝΟΔΙΚΩΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ. ΣΥΝΕΠΩΣ, ΥΠΟΒΑΛΛΩ ΕΝΣΤΑΣΗ ΕΛΛΕΙΨΕΩΣ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣ ΤΟΣΟ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΑΝΑΚΡΙΤΗ ΙΕΡΕΑ ΠΟΥ ΔΙΟΡΙΣΤΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΚΥΔΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΟΡΩΝΟΥ, ΟΣΟ ΚΑΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΚΥΔΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΟΡΩΝΟΥ (ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΩΤΕΡΩ ΕΝΝΟΙΑ), ΔΙΟΤΙ Ο ΕΝ ΛΟΓΩ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ, ΣΤΗΝ ΩΣ ΑΝΩ ΑΝΑΦΟΡΑ ΤΟΥ (ΣΕΛ. 3), ΟΜΟΛΟΓΕΙ ΕΠΙ ΛΕΞΕΙ: «ΤΗΝ ΣΥΝΟΔΟ ΕΙΣ ΚΟΛΥΜΒΑΡΙ ΤΗΝ ΑΠΟΔΕΧΟΜΑΙ ΠΛΗΡΩΣ», ΚΑΙ, ΩΣ ΕΚ ΤΟΥΤΟΥ, ΕΧΕΙ ΔΙΑΠΡΑΞΕΙ ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ ΠΟΙΝΙΚΟ ΑΔΙΚΗΜΑ ΤΗΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΤΟΝ ΜΗΝΥΩ ΚΑΝΟΝΙΚΩΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΟΔΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΠΟ ΤΩΡΑ, ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΚΑΣΤΕΙ ΟΤΑΝ ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΘΑ ΕΧΕΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ ΣΥΝΟΔΙΚΟΥΣ ΔΙΚΑΣΤΕΣ, ΕΝΩ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 72 ΝΟΜΟΥ 4149/1961 (ΟΠΩΣ ΙΣΧΥΕΙ), ΣΕ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 1 ΝΟΜΟΥ 5383/1932, ΙΣΧΥΕΙ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ ΚΛΗΡΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΛΗΡΙΚΟΥΣ ΠΟΥ ΑΠΟΔΕΧΟΝΤΑΙ ΤΗΝ ΠΑΝΑΙΡΕΣΗ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ Ή ΓΝΩΣΤΙΚΙΣΜΟΥ Ή ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΥ, Η ΟΠΟΙΑ ΕΙΣΗΧΘΗ ΨΕΥΔΟ-ΣΥΝΟΔΙΚΩΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Δεν αναγνωρίζω τη δικαστική δικαιοδοσία του Επισκοπικού Δικαστηρίου της Μητρόπολης Κυδωνίας και Αποκορώνου να με δικάσει με τις κατηγορίες που περιέχονται στην ως άνω υπ' αριθ. πρωτ. 2479/13-13-2016 αναφορά του Μητροπολίτη Κυδωνίας και Αποκορώνου (με την ανωτέρω έννοια). Πλην όμως παρίσταμαι ενώπιον του εν λόγω Επισκοπικού Δικαστηρίου μόνο για να ομολογήσω την Ορθόδοξη Πίστη εναντίον των αιρετικών αποφάσεων της Ψευδο-συνόδου της Κρήτης και μάλιστα της παναιρετικής δογματικής απόφασης «Σχέσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικών κόσμον», με την οποία εισήχθη ψευδο-συνοδικώς η Παναίρεση του Οικουμενισμού ή Γνωστικισμού ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού.

Κατόπιν τούτου, υποβάλλω ΕΝΣΤΑΣΗ ΕΛΛΕΙΨΕΩΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣ, 1) εναντίον του ανακριτή ιερέα π. Ευτυχίου Πετράκη που διορίστηκε από τον Μητροπολίτη Κυδωνίας και Αποκορώνου, και 2) εναντίον του Μητροπολίτη Κυδωνίας και Αποκορώνου (με

την ανωτέρω έννοια) και των μελών του Επισκοπικού Δικαστηρίου της Μητρόπολης Κυδωνίας και Αποκορώνου, σύμφωνα με το άρθρο 72 Νόμου 4149/1961, σε συνδυασμό με το άρθρο 1 του Νόμου 5383/1932, το οποίο ισχύει μόνο για τους Ορθόδοξους κληρικούς (Ορθόδοξους μητροπολίτες και Ορθόδοξους κατηγορούμενους ιερείς) και όχι για τους κληρικούς (Μητροπολίτες και λοιπούς κληρικούς) που αποδέχονται την Παναίρεση του Οικουμενισμού ή Γνωστικισμού ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού.

Σημειωτέον ότι η εν λόγω Παναίρεση εισήχθη ψευδο-συνοδικώς από το Συνέδριο της Αποστασίας της Κρήτης και είναι ήδη κατεγνωσμένη:

α) από τους Αποστόλους και ενδεικτικά τον Απόστολο Ιωάννη (Α΄ Καθολική Επιστολή του, Αποκάλυψη κλπ.) και τον Απόστολο Παύλο (Επιστολές του προς Κολασσαείς, προς Τιμόθεο Α΄ και Β΄, προς Τίτο κλπ.),

β) από τις Οικουμενικές Συνόδους και ενδεικτικά την Β΄ Οικουμενική Σύνοδο (Κανόνας 7, ο οποίος, μεταξύ άλλων, συγκαταλέγει μεταξύ των αιρέσεων τους Γνωστικούς Μοντανιστές), την Ε΄ Οικουμενική Σύνοδο [η οποία καταδίκασε το δόγμα του Γνωστικού Απελλή, μαθητή του Γνωστικού Μαρκίωνα (κατά τον οποίο «όθεν και έφασκε μη δειν όλως εξετάζειν τον λόγον, αλλ' έκαστον, ως πεπίστευκε, διαμένειν. Σωθήσεσθαι γαρ τους επί τον εσταυρωμένον ηλπικότας απεφαίνετο, μόνον εάν εν έργοις αγαθοίς ευρίσκωνται», δηλ. «γι' αυτό έλεγε ότι δεν είναι καθόλου ανάγκη να εξετάζουμε τους λόγους, αλλά καθένας να παραμείνει στις πεποιθήσεις του. Διότι ισχυριζόταν ότι θα σωθούν οι ελπίζοντες στον εσταυρωμένο, μόνον αν βρεθούν πράττοντας αγαθά έργα», βλ. Ευσεβίου Καισαρείας, Εκκλησιαστική Ιστορία, Βιβλίο Ε΄, κεφάλαιο 13, στίχος 5) μαζί με τους Μαρκιωνιστές (βλ. Μελετίου Καλαμαρά, Η Πέμπτη Οικουμενική Σύνοδος, Κεφάλαια δογματικά, ΙΒ΄ Κεφάλαιον, Αθήναι 1985, σελ. 592-593)], την ΣΤ΄ Οικουμενική Σύνοδο (Κανόνας 95, ο οποίος, μεταξύ άλλων, συγκαταλέγει στους αιρετικούς τους Γνωστικούς Μανιχαίους, Ουαλεντιανούς, Μαρκιωνιστές),

γ) από τους Πατέρες της Εκκλησίας και ενδεικτικά τον Άγιο Ειρηναίο Λουγδούνου (στο έργο του με τίτλο «Έλεγχος και Ανατροπή της Ψευδωνύμου Γνώσεως»), τον Άγιο Ιππόλυτο Ρώμης (στο έργο του με τίτλο «Κατά πασών των αιρέσεων έλεγχος», Ρ.Γ., τομ. 16, ΙΙΙ, σελ. 3017-3454),

Μέγα Φώτιο (στο έργο του με τίτλο «Διήγησις περί της Μανιχαίων Αναβλαστήσεως», Λόγοι 4, ΕΠΕ, Μ. Φώτιος, τομ. 4, σελ. 10-337)

Διότι ο Μητροπολίτης Κυδωνίας και Αποκορώνου (με την ανωτέρω έννοια):

Α. Στην ως άνω αναφορά του (σελ. 3), ομολογεί επί λέξει: «Την Σύνοδο εις Κολυμβάρι την αποδέχομαι πλήρως».

Β. Ως μέλος της Επαρχιακής Συνόδου της Ημι-αυτόνομης της Κρήτης, αποδέχθηκε πλήρως τόσο τα προσυνοδικά κείμενα της Σύναξης των Προκαθημένων των Αυτοκέφαλων στο Σαμπεζύ, όσο και τις ψευδο-συνοδικές αποφάσεις του Συνεδρίου της Αποστασίας της Κρήτης, με τα εξής έγγραφα:

1 – ανακοινωθέν της Επαρχιακής Συνόδου της Κρήτης, σε έκτακτη συνεδρία, της 3-2-2016,

2 – ανακοινωθέν της Επαρχιακής Συνόδου της Κρήτης της 7-4-2-16,

3 – εγκύκλιος της Επαρχιακής Συνόδου της Κρήτης, με αριθ. πρωτ. 309/18-4-2016,

4 – ανακοινωθέν της Επαρχιακής Συνόδου της Κρήτης της 12-5-2016,

5 – ενημερωτικό φυλλάδιο της Επαρχιακής Συνόδου της Κρήτης με τίτλο «Η εν Κρήτη Αγία και Μεγάλη Σύνοδος της Ορθοδόξου Εκκλησίας».

Γ. Ως Μητροπολίτης της Ιεράς Μητροπόλεως Κυδωνίας και Αποκορώνου διοργάνωσε, για την προβολή της, εσπερίδα για τη λεγόμενη «Αγία και Μεγάλη Σύνοδο» της 27-5-2016, με τρεις ομιλητές αποδεχόμενους τα προσυνοδικά κείμενα αυτής (<https://www.imka.gr/esperida-gia-tin-agia-ke-megali-synodo/>).

Κατόπιν των ανωτέρω, ο Μητροπολίτης Κυδωνίας και Απορώνου (με την ανωτέρω έννοια) θεωρώ ότι έχει διαπράξει το εκκλησιαστικό ποινικό αδίκημα της αιρέσεως, η οποία τιμωρείται με καθαίρεση (Κανόνες 45, 46 και 64 Αγίων Αποστόλων, Κανόνας 1 Β΄ Οικουμενικής Συνόδου, Κανόνας 2 Αντιοχείας, Κανόνες 32 και 33 Λαοδικείας, Κανόνες 1, 5 και 20 Μεγάλου Βασιλείου, σε συνδυασμό με τον Κανόνα 2 Πενθέκτης Οικουμενικής Συνόδου).

Αντιθέτως, ο υπογράφων το παρόν Απολογητικό Υπόμνημα Ιερέας, για να παραμένω στην Εκκλησία των Αποστόλων αρνούμενος ρητά να αποδεχθώ τις ως άνω αιρετικές αποφάσεις του Συνεδρίου Αποστασίας της Κρήτης, και μάλιστα την παναιρετική δογματική απόφαση «Σχέσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον», έπαυσα καθηκόντως – δυνάμει του Κανόνα 15, παρ. 4, της Πρωτοδευτέρας Αγίας και Μεγάλης Συνόδου - το μνημόσυνο του Μητροπολίτη Κυδωνίας και Αποκορώνου (με την ανωτέρω έννοια), ο οποίος, κατά τα ανωτέρω, ομολόγησε εγγράφως ότι ασπάζεται την Παναίρεση του Οικουμενισμού ή Γνωστικισμού ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού.

.....

Η. ΑΡΝΗΣΗ ΔΙΑΠΡΑΞΕΩΣ ΑΠΟ ΕΜΕΝΑ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΠΟΙΝΙΚΩΝ ΑΔΙΚΗΜΑΤΩΝ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΜΟΥ ΑΠΟΔΙΔΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΩΣ ΑΝΩ ΑΝΑΦΟΡΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΚΥΔΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΟΡΩΝΟΥ (ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΩΤΕΡΩ ΕΝΝΟΙΑ)

Προκειμένου να ομολογήσω την Ορθόδοξη Πίστη στο Θεανθρώπινο Πρόσωπο του Κυρίου Ιησού Χριστού και στο Σώμα του που είναι η Εκκλησία των Αποστόλων, δηλαδή τα Θεμελιώδη Ορθόδοξα Δόγματα επί των οποίων ερείδεται η Ορθόδοξη Πνευματικότητα της Καθάρσεως, του Φωτισμού και της Θεώσεως, ήτοι το Τριαδολογικό, το Χριστολογικό, το Πνευματολογικό, το Θεομητορικό, το Εκκλησιολογικό και το Εσχατολογικό, προχωρώ, συν Αγίω Τριαδικώ Θεώ, στην αντίκρουση του εναντίον μου κατηγορητηρίου που περιέχεται στην ως άνω Αναφορά του Μητροπολίτη Κυδωνίας και Αποκορώνου (με την ανωτέρω έννοια).

Αρνούμαι πλήρως και με ιερά αγανάκτηση τις ανωτέρω τέσσερις (4) κατηγορίες εναντίον μου που περιέχονται στην ως άνω Αναφορά του Μητροπολίτη Κυδωνίας και Αποκορώνου (με την ανωτέρω έννοια), ήτοι:

1 - Απαξίωση – αμφισβήτηση του Ορθοδόξου φρονήματος του Οικουμενικού Πατριάρχη και του κύρους της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου.

2 - Μη μνημόνευση του ονόματος του οικείου Επισκόπου, ήτοι του Μητροπολίτη Κυδωνίας και Αποκορώνου (με την ανωτέρω έννοια)

3 - Ανυπακοή προς τον οικείο Επίσκοπο, ήτοι τον Μητροπολίτη Κυδωνίας και Αποκορώνου (με την ανωτέρω έννοια),

4 - Συμπεριφορά μη αρμόζουσα στο πρόσωπο του οικείου Επισκόπου, ήτοι του Μητροπολίτη Κυδωνίας και Αποκορώνου (με την ανωτέρω έννοια).

Καταγγέλλω την κανονικώς και νομικώς εσφαλμένη και σοφιστική επίκληση των εξής, αναφερόμενων στο κατηγορητήριο εναντίον μου ιερών Κανόνων, για ΔΗΘΕΝ κανονική θεμελίωση του εν λόγω κατηγορητηρίου, το οποίο περιέχεται στην ως άνω αναφορά του Μητροπολίτη Κυδωνίας και Αποκορώνου (με την ανωτέρω έννοια):

α) ΛΑ΄, ΛΘ΄ και ΝΕ΄ των Αγίων Αποστόλων,

β) Ε΄ της εν Αντιοχεία Συνόδου,

γ) Η΄ και ΙΗ΄ της Δ΄ Οικουμενικής Συνόδου

δ) ΙΓ΄ και ΙΕ΄ της ΑΒ΄ Συνόδου, σε συνδυασμό με

Άρθρο 2 παρ. 1, άρθρο 6 παραγρ. 1 και 5, άρθρο 13 παραγρ. 1 και 2 του Κανονισμού 1//2013 Περί Εφημερίων και Διακόνων της Επαρχιακής Συνόδου της Ημι-αυτόνομης της Κρήτης.

Ο Μητροπολίτης Κυδωνίας και Αποκορώνου θεωρώ ότι ήδη παραβίασε την προδικασία των εκκλησιαστικών δικαστηρίων, η οποία προβλέπεται από το άρθρο 72 Νόμου 4149/1961, σε συνδυασμό με τα άρθρα 32-94 Νόμου 5383/1932. Διότι η ως άνω αναφορά του προς το Επισκοπικό Δικαστήριο δεν περιλαμβάνει μόνο το κατηγορητήριο, αλλά και ανακριτικές πράξεις, καταλήγοντας και σε Πόρισμα του ανακριτή ιερέα, τον οποίο, κατά τα ανωτέρω, διόρισε με το σχετικό έγγραφο, πριν καν ο εν λόγω ανακριτής ιερέας ξεκινήσει την άσκηση των καθηκόντων του.

Οι ανωτέρω κατηγορίες και οι ως άνω ιεροί κανόνες επί των οποίων επιδιώκεται ΔΗΘΕΝ να θεμελιωθούν, ΔΕΝ ισχύουν :

1 - τόσο στην περίπτωση τόσο στην περίπτωση ψευδο-συνοδικής εισαγωγής αιρέσεως, εν προκειμένω της ήδη κατεγνωσμένης από τους Αποστόλους, Οικουμενικές Συνόδους και Πατέρες Παναίρεσης του Οικουμενισμού ή Γνωστικισμού ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού, η οποία εισήχθη ψευδο-συνοδικώς από το Συνέδριο της Αποστασίας της Κρήτης,

2 - όσο και στην περίπτωση της δημόσιας και ανοικτής (γυμνή τη κεφαλή) στην Εκκλησία διακηρύξεως αιρέσεως από Πατριάρχη ή Μητροπολίτη, όπως στην προκειμένη περίπτωση κατά την οποία:

2Α – ο μεν Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως διακηρύσσει δημόσια και ανοικτά (γυμνή τη κεφαλή) στην Εκκλησία την Παναίρεση του Οικουμενισμού ή Γνωστικισμού ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού, όπως προκύπτει σαφώς και κατηγορηματικώς από τους δημόσιους λόγους και δημόσιες πράξεις του, οι οποίες έχουν τεκμηριωθεί, μεταξύ άλλων, και στην έκδοση Αγιορειτών Πατέρων με τίτλο «Άγιον Όρος – Διαχρονική μαρτυρία στους αγώνες υπέρ της Πίστεως», Άγιον Όρος, έκδοση την οποία επικαλούμαι και προσάγω, και

2Β – ο δε Μητροπολίτης Κυδωνίας και Αποκορώνου (με την ανωτέρω έννοια) όχι μόνον ουδέποτε καταδίκασε είτε τις ανωτέρω αιρετικές αποφάσεις της Ψευδο-συνόδου της Κρήτης είτε τους ανωτέρω δημόσιους λόγους και δημόσιες πράξεις του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, με τους οποίους διακηρύσσονται δημόσια και ανοικτά (γυμνή τη κεφαλή) οι ανωτέρω και κατωτέρω αναφερόμενες καινοτομίες στην Πίστη, αλλά και στην ως

άνω αναφορά του εναντίον μου στο Επισκοπικό Δικαστήριο Χανίων ομολογεί εγγράφως: «Την Σύνοδον τις Κολυμβάρι την αποδέχομαι πλήρως» (σελ. 3).

Οι τρεις (3) από τις τέσσερις (4) κατηγορίες του άνω κατηγορητηρίου αποτελούν γαρνιτούρα στο μενού των κατηγοριών, διότι μόνον η θεωρούμενη από το ως άνω κατηγορητήριο αυθαίρετη παύση μνημοσύνου του οικείου Επισκόπου, ήτοι του Μητροπολίτη Κυδωνίας και Αποκορώνου (με την ανωτέρω έννοια) (ΙΓ΄ και ΙΕ΄ της ΑΒ΄ Συνόδου), αποτελεί το κύριο πιάτο της κατηγορίας.

Για το ότι η παύση μνημοσύνου του οικείου Επισκόπου, όταν αυτός δεν ορθοτομεί τον Λόγον της Αληθείας – επειδή ασπάζεται καινοτομίες στην Ορθόδοξη Πίστη και εν προκειμένω την Παναίρεση του Οικουμενισμού ή Γνωστικισμού ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού, η οποία εισήχθη ψευδο-συνοδικώς στο Συνέδριο της Αποστασίας της Κρήτης – δεν αποτελεί εκκλησιαστικό ποινικό αδίκημα, δηλαδή δεν εφαρμόζεται οι Κανόνες 13 και 15 παράγραφοι 1-3 της Πρωτοδευτέρας Αγίας και Μεγάλης Συνόδου, αλλά ο Κανόνας 15 παρ. 4 της ίδιας Πρωτοδευτέρας Συνόδου, διάταξη οποία ορίζει ότι όχι μόνο δεν είναι αυθαίρετη η παύση μνημοσύνου του οικείου Επισκόπου από τον Ιερέα, αλλά αποτελεί καθήκον του Ιερέα να παύσει το μνημόσυνο του οικείου Επισκόπου, εφόσον αυτός δεν ορθοτομεί τον Λόγο της Αληθείας επειδή ασπάζεται καινοτομίες στην Ορθόδοξη Πίστη, και για αυτήν την εφαρμογή του καθήκοντός του πρέπει να επαινείται ο παύων το μνημόσυνο Ιερέας, αποδέχομαι, υιοθετώ και ενσωματώνω στην κανονική και νομική μου επιχειρηματολογία του παρόντος Απολογητικού μου Υπομνήματος τη **μελέτη του κ. Κυριάκου Κυριαζόπουλου, Καθηγητή (επ.) του Εκκλησιαστικού Δικαίου, Δικηγόρου παρ' Αρείω Πάγω και Θεολόγο με τίτλο: «Η ΔΙΑΚΟΠΗ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΥ ΑΠΟ ΚΛΗΡΙΚΟΥΣ ΚΑΙ Η ΔΙΑΚΟΠΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΑΠΟ ΜΟΝΑΧΟΥΣ Ή ΛΑΪΚΟΥΣ, ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ ΑΠΟ ΕΠΙΣΚΟΠΟ, ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΟ Ή ΣΥΝΟΔΟ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ, ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΕΙ ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ ΠΟΙΝΙΚΟ ΑΔΙΚΗΜΑ ΤΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ;».**

Είναι σαφέστατο γνωστό από την Εκκλησιαστική Ιστορία ότι οι επίσκοποι που ασπάζονταν και ακολουθούσαν καινοτομίες στην Ορθόδοξη Πίστη, πάντοτε χρησιμοποιούσαν τις ανωτέρω κατηγορίες και τους ανωτέρω ιερούς κανόνες, προκειμένου να ασκούν εκκλησιαστικές ποινικές διώξεις εναντίον των Ορθόδοξων κληρικών οι οποίοι αρνούνταν να δεχθούν τις επιβαλλόμενες από τους εν λόγω επισκόπους καινοτομίες, επειδή ήθελαν να παραμένουν στην Εκκλησία των Αποστόλων, η οποία είναι το Σώμα του Χριστού και η οποία έχει Κεφαλή της τον Θεάνθρωπο Κύριο Ιησού Χριστό και από την οποία Εκκλησία των Αποστόλων αποσχίζονταν αιρετικά οι εν λόγω επίσκοποι ή ακόμη και αυτοκέφαλες εκκλησίες, όπως ενδεικτικά:

1 - Στην περίπτωση της αίρεσης του αρειανισμού, κατά την οποία οι Αρειανοί είχαν καταλάβει σχεδόν όλους τους Αρχιερατικούς Θρόνους και μάλιστα καθαίρεσαν, σε Ψευδο-σύνοδό τους το 340 στην Αντιόχεια, τον Μέγα Αθανάσιο, Αρχιεπίσκοπο Αλεξανδρείας (και επιδίωκαν με μανία να τον φονεύσουν), καθώς και άλλους Ομολογητές Ορθοδόξους αρχιερείς, λοιπούς κληρικούς, μοναχούς και λαϊκούς.

2 - Στην περίπτωση της αίρεσης του αρειανισμού, κατά την οποία ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος στήριξε στην Ορθοδοξία, μέσα στο μοναδικό Ορθόδοξο ναό της

Κωνσταντινούπολης, τους Ορθόδοξους πιστούς, κληρικούς που έπαυσαν το μνημόσυνο , και μοναχούς και λαϊκούς που έπαυσαν την κοινωνία με τον Αρειανό Αρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως Δημόφιλο.

3 - Στην περίπτωση της αίρεσης του νεστοριανισμού, κατά την οποία Ορθόδοξοι πιστοί έπαυσαν το μνημόσυνο ή την κοινωνία του τότε Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως Νεστορίου (πριν την καθαίρεσή του από την Γ΄ Οικουμενική Σύνοδο) και κατά την οποία ο τότε Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νεστόριος καθαίρεσε Ορθόδοξους κληρικούς, οι οποίοι αρνούνταν να αποδεχθούν την αίρεσή του, ενώ ο Άγιος Κύριλλος Αρχιεπίσκοπος Αλεξανδρείας κοινωνούσε εκκλησιαστικά με τους Ορθόδοξους πιστούς και αρνούνταν επίμονα να αναγνωρίσει τις καθαιρέσεις Ορθοδόξων κληρικών στις οποίες είχε προβεί ο τότε Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νεστόριος, επειδή οι εν λόγω κληρικοί δεν αποδέχονταν την αίρεσή του και ήθελαν να παραμένουν την Εκκλησία των Αποστόλων ως Σώμα Χριστού και όχι στη θεσμική αυτοκέφαλη του Νεστορίου, η οποία αποσχίστηκε αιρετικά από την Εκκλησία των Αποστόλων λόγω της αιρέσεως του Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως Νεστορίου.

4 - Στην περίπτωση της αίρεσης της εικονομαχίας, κατά την οποία η Ψευδο-Σύνοδος της Ιερείας του 754 καθαίρεσε τον μέγα Δογματολόγο της Εκκλησίας, Άγιο Ιωάννη τον Δαμασκηνό και άλλους Ομολογητές Ορθόδοξους Αρχιερείς και λοιπούς κληρικούς, ενώ η Ζ΄ Οικουμενική Σύνοδος, εκτός του Ορθόδοξου Όρου τον οποίο θέσπισε, λειτούργησε και ως ανώτατο εκκλησιαστικό δικαστήριο το οποίο δίκασε τους εικονομάχους επισκόπους, όπως προκύπτει από τα Πρακτικά της.

5 - Στην περίπτωση της αίρεσης του μονοθελητισμού, κατά την οποία παρέμειναν στην Εκκλησία των Αποστόλων μόνον τρεις (3) πιστοί, ο Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής και οι δύο μοναχοί μαθητές του, ενώ όλα τα Πατριαρχεία, ως θεσμικές εκκλησίες, είχαν αποσχιστεί αιρετικά από την Εκκλησία των Αποστόλων ως Σώμα του Χριστού, επειδή εισήγαγαν την εν λόγω αίρεση για πολιτικούς λόγους.

6 - Στην περίπτωση της πρώτης αποδοχής της αίρεσης του Παπισμού από τους Παπικούς της Κωνσταντινούπολης (Ψευδο-σύνοδος Λυώνος), κατά την οποία η πλειονότητα των Αγιορειτών έπαυσε το μνημόσυνο και την κοινωνία του λατινόφρονα Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Ιωάννη Βέκκου, πριν την καθαίρεσή του η οποία συνέβη το 1283, κατά την οποία οι Αγιορείτες απέστειλαν τη γνωστή Ομολογιακή Ορθόδοξη επιστολή τους προς τον λατινόφρονα Αυτοκράτορα Κωνσταντινουπόλεως Μιχαήλ Η΄ με την οποία αρνήθηκαν οι ιερομόναχοι να μνημονεύουν θεομπαικτικώς τον λατινόφρονα Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Ιωάννη ΙΗ΄ τον Βέκκο, αποδεχόμενο τον Παπισμό, ότι δήθεν ορθοτομεί τον Λόγο της Αληθείας, και κατά την οποία μαρτύρησαν από τους λατινόφρονες της Κωνσταντινουπόλεως οι Αγιορείτες Οσιομάρτυρες, ο Άγιος Κοσμάς ο Πρώτος του Αγίου Όρους, οι Βατοπαιδινοί, οι Ιβηρίτες, οι Ζωγραφίτες, ενώ οι Λαυριώτες και οι Ξηροποταμινοί υπέκυψαν στην αιρετική βία και συλλειτούργησαν και κοινωνήσαν με τους Παπικούς της Κωνσταντινούπολης.

7 - Στην περίπτωση της λατινόφρονος αιρέσεως της κτιστής χάρης, κατά την οποία ο λατινόφρων Πατριάρχης Ιωάννης Καλέκας καθαίρεσε και αφόρισε τον τότε Αγιορείτη

ιερομόναχο Άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά, ο οποίος υποστήριζε την Παράδοση της Εκκλησίας σύμφωνα με την οποία η Θεία Χάρη είναι Άκτιστη.

8 - Στην περίπτωση της δεύτερης αποδοχής της αίρεσης του Παπισμού από τους Παπικούς της Κωνσταντινούπολης (Ψευδο-σύνοδος Φερράρας – Φλωρεντίας), οι αποφάσεις της οποίας ακυρώθηκαν από την Αγία και Μεγάλη Σύνοδο στην Κωνσταντινούπολη το 1484, κατά την οποία ο Άγιος Μάρκος ο Ευγενικός, Μητροπολίτης Εφέσου, και η πλειονότητα των αρχιερέων λοιπών κληρικών, μοναχών και λαϊκών έπαυσαν το μνημόσυνο και την κοινωνία των Παπικών της Κωνσταντινούπολης που δέχθηκαν την δια της ενώσεως υποταγή στον Φραγκο-λατίνο Πάπα.

.....

Θ. Η ΠΑΥΣΗ ΤΟΥ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΥ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΚΥΔΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΟΡΩΝΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗ ΘΕΙΑ ΛΑΤΡΕΙΑ ΑΠΟ ΕΜΕΝΑ ΤΟΝ ΙΕΡΕΑ ΔΕΝ ΣΥΝΙΣΤΑ ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ ΠΟΙΝΙΚΟ ΑΔΙΚΗΜΑ ΤΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΥΣΕΩΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΥ ΤΗΣ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΗΣ ΑΡΧΗΣ, ΑΛΛΑ ΝΟΜΙΜΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΜΟΥ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΥ - ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ, ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΠΑΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΙΕΡΟΥΣ ΚΑΝΟΝΕΣ - ΜΕ ΤΗ ΣΥΝΕΧΙΣΗ ΤΟΥ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΥ ΤΟΥ, ΝΑ ΜΗΝ ΜΕΤΑΠΗΔΗΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΣΤΗ ΝΕΟΦΑΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, Η ΟΠΟΙΑ ΣΥΣΤΗΘΗΚΕ ΑΠΟ ΜΟΝΕΣ ΤΙΣ ΔΕΚΑ (10) ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΕΣ ΠΟΥ ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΑΝ ΣΤΗΝ ΨΕΥΔΟΣΥΝΟΔΟ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ, ΜΕ ΤΑ ΝΕΟΦΑΝΗ ΔΟΓΜΑΤΑ ΤΗΣ, ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΠΕΡΙΕΧΟΝΤΑΙ ΣΤΗ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ «ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΟΙΠΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ» ΚΑΙ ΕΤΣΙ ΝΑ ΜΗΝ ΑΠΟΣΤΑΤΗΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ Η ΟΠΟΙΑ ΕΧΕΙ ΤΑ ΥΓΗ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΑ ΔΟΓΜΑΤΑ ΤΩΝ ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ Η ΟΠΟΙΑ, ΕΠΕΙΔΗ ΕΙΝΑΙ ΑΜΩΜΗ ΚΑΙ ΑΣΠΙΛΗ, ΔΕΝ ΑΝΑΜΕΙΓΝΥΕΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΜΕ ΤΟ ΨΕΥΔΟΣ, ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ ΜΕ ΤΟΝ ΕΩΣΦΟΡΟ, ΟΠΩΣ ΕΠΡΑΞΕ Η ΨΕΥΔΟΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Όπως προανέφερα, αποδέχομαι, υιοθετώ και ενσωματώνω στην κανονική και νομική μου επιχειρηματολογία του παρόντος Απολογητικού μου Υπομνήματος τη **μελέτη του κ. Κυριάκου Κυριαζόπουλου, Καθηγητή (επ.) του Εκκλησιαστικού Δικαίου, Δικηγόρου παρ' Αρείω Πάγω και Θεολόγο με τίτλο: «Η ΔΙΑΚΟΠΗ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΥ ΑΠΟ ΚΛΗΡΙΚΟΥΣ ΚΑΙ Η ΔΙΑΚΟΠΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΑΠΟ ΜΟΝΑΧΟΥΣ Ή ΛΑΪΚΟΥΣ, ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ ΑΠΟ ΕΠΙΣΚΟΠΟ, ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΟ Ή ΣΥΝΟΔΟ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ, ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΕΙ ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ ΠΟΙΝΙΚΟ ΑΔΙΚΗΜΑ ΤΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ;».**

Εν προκειμένω, η παύση του μνημοσύνου του Μητροπολίτη Κυδωνίας και Αποκορώνου κατά τη θεία λατρεία από εμένα τον Ιερέα δεν συνιστά το εκκλησιαστικό ποινικό αδίκημα του σχίσματος και της παύσεως μνημοσύνου του οικείου Μητροπολίτη, επειδή η εν λόγω παύση αποτελεί εκπλήρωση κανονικού και νόμιμου καθήκοντός μου, δυνάμει του Κανόνα 31 των Αγίων Αποστόλων και του Κανόνα 15 της Πρωτοδευτέρας Συνόδου. Διότι εσείς, ως μη οφείλατε, ως Μητροπολίτης Κυδωνίας και Αποκορώνου - μιας Μητροπόλεως της Ημι-αυτόνομης Εκκλησίας της Κρήτης, η οποία εποπτεύεται κανονικώς από την Αυτοκέφαλη Εκκλησία του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως -

1) αποδεχθήκατε, για τους δικούς σας λόγους, τις αιρετικές αποφάσεις και ιδίως την παναιρετική δογματική απόφαση του Συνεδρίου της Αποστασίας της Κρήτης με τον τίτλο

«Σχέσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον», με την οποία εισήχθη ψευδο-συνοδικώς η Παναίρεση του Οικουμενισμού, ήτοι του Νέο-γνωστικισμού ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού, και

2) δεν παύσατε το μνημόσυνο του Προκαθημένου σας, δηλ. του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, ο οποίος ηγήθηκε στη ψευδο-συνοδική εισαγωγή της εν λόγω Παναίρεσης στην Κρήτη και ηγείται στην επιβολή των αποφάσεών της και ιδίως της εν λόγω παναιρετικής δογματικής της απόφασης του Συνεδρίου της Αποστασίας της Κρήτης.

Ειδικότερα:

Ο 31^{ος} Αποστολικός Κανόνας, σε νεοελληνική απόδοση, ορίζει: «Αν κάποιος πρεσβύτερος καταφρονήσει τον οικείο επίσκοπο και συναθροίσει χωριστά τους πιστούς χωρίς ευλογία του επισκόπου του και στήσει άλλο θυσιαστήριο, **παρόλο ότι δεν έχει καταδικάσει σε κάτι τον επίσκοπο ως προς την ευσέβεια (παρέκκλιση εκ μέρους του επισκόπου από την ορθή πίστη ή την ορθή πνευματικότητα) και την δικαιοσύνη (παράβαση από τον επίσκοπο της κανονικής τάξης)**, να καθαιρείται ως φίλαρχος. Γιατί είναι τύραννος. Παρομοίως και οι λοιποί κληρικοί, και όσοι τον ακολουθήσουν. Και οι λαϊκοί να αφορίζονται. Αυτά όμως να γίνουν, αφού ο επίσκοπος τους παρακαλέσει να επανέλθουν στην κοινωνία του τρεις φορές».

Η τέταρτη παράγραφος του 15^{ου} Καν. ΑΒ Συν., σε νεοελληνική απόδοση, ορίζει: «Διότι, όσοι απομακρύνονται από την κοινωνία με τον πρόεδρό τους, εξαιτίας κάποιας αίρεσης, η οποία έχει καταδικαστεί από τις Άγιες Συνόδους ή τους Πατέρες, ενώ δηλαδή ο πρόεδρός τους διακηρύσσει δημόσια και διδάσκει ανοικτά την αίρεση στην εκκλησία, τούτοι όχι μόνο δεν πρέπει να υποβληθούν στην προβλεπόμενη από τους κανόνες ποινή, επειδή αποτειχίζονται από την κοινωνία με τον **καλούμενο επίσκοπο πριν τη συνοδική κρίση του**, αλλά και **πρέπει να αξιωθούν της πρέπουσας στους Ορθοδόξους τιμής. Διότι δεν καταδίκασαν επισκόπους, αλλά ψευδοεπισκόπους και ψευδοδιδασκάλους, και δεν κατατεμάχισαν την ενότητα της Εκκλησίας με σχίσμα, αλλά φρόντισαν να αποφύγει η Εκκλησία σχίσματα και διαιρέσεις**».

Δηλαδή, αν ο επίσκοπος κηρύσσει ή ασπάζεται δημοσίως αίρεση, είτε αυτή η αίρεση εισήχθη ψευδο-συνοδικώς (όπως στην περίπτωση της Ψευδο-Συνόδου της Κρήτης) είτε όχι, τότε δεν εφαρμόζεται ο Κανόνας 13 (ο οποίος αφορά σχίσμα πρεσβυτέρων), αλλά ο Κανόνας 15 παρ. 4 της Πρωτοδευτέρας Συνόδου.

Είναι σύνηθες γεγονός στην Εκκλησιαστική Ιστορία Ψευδο-σύνοδοι να εισάγουν αιρέσεις (π.χ. η Ψευδο-σύνοδος της Ιερείας του 754, η οποία εισήγαγε συνοδικώς την αίρεση της Εικονομαχίας και στην οποία έλαβαν μέρος 300 επίσκοποι), όπως εν προκειμένω η Ψευδο-σύνοδος της Κρήτης.

Είναι επίσης σύνηθες γεγονός στην Εκκλησιαστική Ιστορία Ψευδο-σύνοδοι να καταδικάζουν Ορθοδόξους κληρικούς σε καθαίρεση, η οποία, όμως, είναι άκυρη, επειδή διενεργείται από αιρετικούς επισκόπους (π.χ. η Ψευδο-σύνοδος της Ιερείας του 754 καταδίκασε σε καθαίρεση και αφορισμό τον ιερομόναχο Άγιο Ιωάννη τον Δαμασκηνό, η Ενδημούσα Ψευδο-σύνοδος του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Ιωάννη Καλέκα, με τη συμμετοχή των Πατριαρχών Αντιοχείας και Ιεροσολύμων, του 1344, καταδίκασε σε καθαίρεση και αφορισμό τον τότε ιερομόναχο Άγιο Γρηγόριο Παλαμά).

Κατά συνέπεια, εάν με καταδικάσετε σε καθαίρεση, κατ' εφαρμογήν της παραγράφου 22 της συνοδικής απόφασης «Σχέσεις της Ορθόδοξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον» της Ψευδο-Συνόδου της Κρήτης, η οποία παράγραφος καθιστά τις αποφάσεις της εν λόγω Ψευδο-συνόδου ως υποχρεωτικές, τότε η καθαίρεσή μου θα είναι εκκλησιαστικώς ανυπόστατη και άκυρη (έστω και αν η νεοφανής Ψευδο-Εκκλησία του Οικουμενισμού με τα νεοφανή δόγματά της, η οποία συστήθηκε από μόνες τις δέκα (10) Αυτοκέφαλες που συμμετείχαν στην Ψευδο-σύνοδο της Κρήτης, την θεωρεί έγκυρη και κανονική), επειδή θα έχω καταδικαστεί σε καθαίρεση εξαιτίας της εκπλήρωσης του καθήκοντός μου για την υπεράσπιση της Ορθοδοξίας (το σημαντικότερο μέσο της οποίας είναι η παύση μνημοσύνου) από επισκόπους που ακολουθούν την Παναίρεση του Οικουμενισμού ή Νεο-γνωστικισμού ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού.

Η ψευδο-συνοδική εισαγωγή της Παναίρεσης του Οικουμενισμού ή Νέο-γνωστικισμού ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού, η οποία πραγματοποιήθηκε από το Συνέδριο της Αποστασίας της Κρήτης, έγινε ως εξής:

- α) Μέσω της αναγνώρισης των αιρέσεων (Μονοφυσιτισμού, Παπισμού, Παλαιοκαθολικισμού, Προτεσταντισμού, Αγγλικανισμού) ως «Εκκλησιών», χωρίς οι εκπρόσωποι και τα μέλη αυτών των αιρέσεων να μετανοήσουν και να ζητήσουν να γίνουν δεκτοί στην Ορθόδοξη Καθολική Εκκλησία, η οποία είναι η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία,
- β) Μέσω της αναγνώρισης των διαλόγων και των συμφωνιών συγκρητιστικών ενώσεων που προέκυψαν ή θα προκύψουν από αυτούς, οι οποίοι διάλογοι πραγματοποιούνται από Ορθόδοξες Αυτοκέφαλες Εκκλησίες με αιρετικές ομολογίες (Μονοφυσίτες, Παπικούς, Παλαιοκαθολικούς, Αγγλικανούς, Καλβινιστές, Λουθηρανούς κλπ.), στη βάση της θεολογικής ισότητας των διαλεγόμενων μερών και όχι με βάση τα Ορθόδοξα παραδοσιακά κριτήρια του διαλόγου της Ορθόδοξης Καθολικής Εκκλησίας με αιρετικές ομολογίες,
- γ) Μέσω της αναγνώρισης του λεγομένου Παγκοσμίου Συμβουλίου «Εκκλησιών», του Καταστατικού του, των Σκοπών του, των Κανονισμών του, το οποίο προάγει:
 - 1) τον Διαχριστιανικό Συγκρητισμό για την πραγμάτωση της Νέας «Εκκλησίας» του Οικουμενισμού – όπως προβλέπεται στο εκκλησιολογικό κείμενο του Πόρτο Αλέγκρε της 9^{ης} Γενικής Συνέλευσης του λεγομένου Παγκοσμίου Συμβουλίου «Εκκλησιών» «Called to be one Church (Κληθείσες να είναι η μία Εκκλησία)» - στην οποία ανήκουν οι «Εκκλησίες» - μέλη του (όπως οι 12 μετέχουσες Αυτοκέφαλες Εκκλησίες και οι περίπου 350 Προτεσταντικές Κοινότητες), και η Παπική Κοινότητα ως παρατηρήτρια, και η οποία Νέα «Εκκλησία» του Οικουμενισμού έχει τα αιρετικά δόγματα της αόρατης εκκλησίας, της θεωρίας των κλάδων, της βαπτισματικής θεολογίας, και της ισότητας των ομολογιών και η οποία συνιστά το πρώτο σκέλος της Παγκόσμιας Θρησκείας του Αντιχρίστου, δηλαδή την συγκρητιστική ένωση Αυτοκέφαλων Εκκλησιών με τις αιρετικές χριστιανικές ομολογίες σε μια ενιαία Χριστιανική «Εκκλησία», και
 - 2) τον Διαθρησκειακό Οικουμενισμό, στον οποίο το λεγόμενο Παγκόσμιο Συμβούλιο των «Εκκλησιών» επέκτεινε τις δράσεις του τις τελευταίες δύο δεκαετίες, για την πραγμάτωση του δεύτερου σκέλους της Πράσινης Παγκόσμιας Θρησκείας του Αντιχρίστου, δηλαδή της συγκρητιστικής ένωσης μιας συγκρητιστικά δημιουργημένης Χριστιανικής «Εκκλησίας» με τα

κατ' ανθρώπινη επίνοια δημιουργημένα θρησκευόμενα, η οποία έχει μέχρι τώρα τα αιρετικά δόγματα της αποστασίας από τον Άγιο Τριαδικό Θεό, δηλ. της ειδωλολατρίας (της λατρίας της λεγόμενης ψευδο-θεάς Γαίας), της θεοσοφίας (δηλ. του Εωσφορισμού) που είναι η Πνευματικότητα του ΟΗΕ, της πολλαπλότητας των έγκυρων οδών προς τη λεγόμενη «Υπερβατική Πραγματικότητα (Ultimate Reality)» (<http://www.comparativereligion.com/god.html>), και της πολλαπλότητας των έγκυρων οδών προς τη σωτηρία και την αιώνια ζωή (salvation and eternal life) (<http://www.comparativereligion.com/salvation.html>) των θρησκευμάτων εν γένει.

Σημειωτέον ότι η Παναίρεση του Οικουμενισμού ή Νέο-γνωστικισμού ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού είναι η Αντίχριστη Θρησκευτική Παγκοσμιοποίηση της Θεοσοφιστικής ή Εωσφορικής Πνευματικότητας της Νέας Τάξης Πραγμάτων, η οποία προάγει και τις τρεις (3) μορφές της Αντίχριστης Παγκοσμιοποίησης, δηλ. τη Θρησκευτική Παγκοσμιοποίηση, την Οικονομική Παγκοσμιοποίηση και την Πολιτική Παγκοσμιοποίηση,

δ) Μέσω της αιρετικής διδασκαλίας του λατινόφρονα Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Ιωάννη Καλέκα, την οποία υιοθέτησε ο Μητροπολίτης (με την ανωτέρω έννοια) Περγάμου κ. Ιωάννη Ζηζιούλα, κατά την οποία «όπου επίσκοπος, έστω και μη ορθοτομών τον Λόγον της Αληθείας, εκεί και η Εκκλησία», και η οποία ενσωματώθηκε στην παράγραφο 22 της δογματικής απόφασης «Σχέσεις της Ορθόδοξου Εκκλησίας με τον λοιπόν χριστιανικό κόσμο» (<https://www.holycouncil.org/-/rest-of-christian-world>). Συγκεκριμένα, η εν λόγω παράγραφος αντικαθιστά την Ορθόδοξη Εκκλησιολογία με την αιρετική δεσποτοκρατική διδασκαλία του Ιωάννη Καλέκα.

Για τον λατινόφρονα Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Ιωάννη Καλέκα, ο οποίος καθάισε και αφόρισε το 1344 τον τότε Αγιορείτη ιερομόναχο Άγιο Γρηγόριο Παλαμά, ο μαθητής του Αγίου, μοναχός Ιωσήφ Καλόθετος έγραψε: **«Λέγει γουν ο χρυστός (σημειωτέον ότι το γράφει κατ' ευφημισμόν) ποιμήν ούτος, ότι αποβλήτους ημάς πεποίηκεν εαυτής η εκκλησία, ως μη θελήσαντας δούναι ομολογίαν έγγραφον (σημειωτέον ότι ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς δεν έδινε έγγραφη ομολογία πίστewς, την οποία απαιτούσε ο Καλέκας, διότι ο Άγιος παρέπεμπε στην Ορθόδοξη Σύνοδο για τον Ησυχασμό του 1341). Ποίαν εκκλησίαν φάσκει αποβλήτους ημάς πεποιηκένας; Την την αποστόλων; Και μην παντάπασι ημείς εκείνη σύμφωνοι και σπουδασταί και υπέρ εκείνης πάντα παθειν ειλόμεθα και πάντα πόνον και κάματον γενναίως υποστήναι εν τω παραστάντι θεού συναιρουμένου ήρόμεθα και εκείνης ένεκα ο μετά Θρασυμάχου και Γλαυκοφάνους, όσαι ώραι, πόλεμος. Ώστ' ουχί εκείνην φάσκει αποβληκένας ημάς – πώς γαρ1 – αλλ' ήν υπεστήσατο νεοφανή εκκλησίαν και νεοφανή δόγματα μετά των περί τον Θρασύμαχον και Γλαυκοφάνην μαιρακίων. Οι φαγόντες τράπεζαν Ιεζάβελ παρ' ουδέν έθεσαν λόγους, νόμους, προφήτας, αποστόλους και όσους άλλους. Πόθεν συ εκκλησία ευσεβών; Από του λόγου; Από του τρόπου; Από των πράξεων; Από των υγιών δογμάτων; Εργαστήριον τοίνυν γενόμενος παντός ψεύδους, πάσης διαβολής, παντός ουτινοσούν φαύλου, παντός στασιαστικού φρονήματος, πάσης αδικίας, πλεονεξίας, ιεροσυλίας, αρπαγής, καπηλείας, είτα και εκκλησίαν σεαυτόν – ώ του θράσου: - χειροτονείς, ουκ ειδώς ότι και Νεστόριος και Μακεδόσιος ταχ' αν τουτ' ισχυρίζαιντο, ό και αυτός ισχυρίζεσαι. Έσchon γαρ και αυτοί την αυτήν αυτώ σοι καθέδραν. Πόθεν συ εκκλησία;**

Από του δωροδοκείν; Από του εξαργυρίζειν τας δίκας; Από του μη διαστέλλειν αναμέσον βεβήλων και αγίων; Από του ανείσθαι το ιερόν πάσιν ανάγνοις και βεβήλοις; Από του αναπείσαι τους ανθρώπους ομογνίου αίματος εμπίπλασθαι; Από του πιπράσκειν την χάριν του πνεύματος; Από του πληρώσαι την εκκλησίαν πάσης αιρέσεως – είμι δ' επ' αυτόν τον κολοφώνα των κακών – ή από του εξαργυρίσαι την σην ευσέβειαν και των επισκόπων σου και των συνεπομένων σοι, ούς και εκκλησίαν αυχείς; *Τοιαύτη μεν η κατά σε εκκλησία, ήν πρώην ολίγου αποστατήσας της ημετέρας, υπεστήσω. Η δ' ημετέρα εκκλησία, άνωθεν, αγνή, καθαρά, ειρηνική, απεχομένη παντός ουτινοσούν φαύλου και πονηρού και πάσης ηστινοσούν κακίας ελευθέρα και ανεπίμικτος παντός ρύπου και σπίλου, πρεσβεύουσα τα υγιά και καθαρά και απειλικρινημένα δόγματα των θεοφόρων ανδρών. Κεφαλή δε της εκκλησίας ο Κύριος ημών, μέλη δε και μέρη της τοιαύτης εκκλησίας το σύστημα και σύνταγμα των ευσεβών, οί και αναλόγως έχουσι καθάρσεως προς την εαυτών κεφαλήν, ουχ ο δείνα ούτως ανάγνως έχων και μεμιασμένως».*

Κατά την αιρετική εκκλησιολογία Καλέκα, την οποία έχει ακολουθήσει το Συνέδριο της Αποστασίας της Κρήτης, μια σύνοδος επισκόπων, έστω και αν είναι αιρετική, αποτελεί την ανώτατη αυθεντία σε θέματα πίστεως, καθιστώντας τις αποφάσεις της που αφορούν την πίστη, ως υποχρεωτικές. Σημειωτέον ότι η Ψευδο-σύνοδος της Κρήτης δεν ήταν σύνοδος επισκόπων, αλλά Συνέδριο Αυτοκέφαλων Εκκλησιών, του οποίου μέλη δεν ήταν οι μετέχοντες ως μέλη των αντιπροσωπειών τους επίσκοποι, αλλά οι ίδιες οι Αυτοκέφαλες Εκκλησίες, εν τέλει δέκα (10) τον αριθμό, οι οποίες και μόνες είχαν αποφασιστικό δικαίωμα ψήφου.

Κατά την Ορθόδοξη Εκκλησιολογία, την οποία έχει ακολουθήσει η Εγκύκλιος του 1848 των τεσσάρων (4) Πατριαρχών της Ανατολής και των Πατριαρχικών τους Συνόδων προς τον Φραγκολατίνο Πάπα Πίο Θ', «**ΕΠΕΙΤΑ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ ΟΥΤΕ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ ΟΥΤΕ ΣΥΝΟΔΟΙ ΕΔΥΝΗΘΗΣΑΝ ΠΟΤΕ ΕΙΣΑΓΑΓΕΙΝ ΝΕΑ, ΔΙΟΤΙ Ο ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΕΣΤΙΝ ΑΥΤΟ ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ΗΤΟΙ ΑΥΤΟΣ Ο ΛΑΟΣ, ΟΣΤΙΣ ΕΘΕΛΕΙ ΤΟ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑ ΑΥΤΟΥ ΑΙΩΝΙΩΣ ΑΜΕΤΑΒΛΗΤΟΝ ΚΑΙ ΟΜΟΕΙΔΕΣ ΤΩ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΑΥΤΟΥ, ΩΣ ΕΡΓΩ ΕΠΕΙΡΑΘΗΣΑΝ ΚΑΙ ΠΟΛΛΟΙ ΤΩΝ ΑΠΟ ΤΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ ΠΑΠΩΝ ΤΕ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ ΛΑΤΙΝΟΦΡΟΝΩΝ ΜΗΔΕΝ ΑΝΥΣΑΝΤΕΣ**». Δηλαδή, κατά την Ορθόδοξη Εκκλησιολογία (πρβλ. Ι. Καρμίρης, με τον αυτόν τίτλο), οι Επίσκοποι (και όχι οι Αυτοκέφαλες Εκκλησίες) αποφασίζουν σε Πανορθόδοξη ή σε Οικουμενική Σύνοδο τις αποφάσεις για την πίστη, αλλά ο λαός (δηλ. μη συνοδικοί επίσκοποι, λοιποί κληρικοί, μοναχοί και λαϊκοί) εγκρίνουν ή απορρίπτουν τις εν λόγω αποφάσεις. Έτσι, κατά την Ορθόδοξη Εκκλησιολογία, οι εν λόγω αποφάσεις, όταν λαμβάνονται από Πανορθόδοξη ή Οικουμενική Σύνοδο, δεν είναι υποχρεωτικές, δεδομένου ότι υπόκεινται στην έγκριση ή την απόρριψη από το Χριστεπώνυμο Πλήρωμα.

ΜΟΝΕΣ ΟΙ ΔΕΚΑ (10) ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΕΣ ΠΟΥ ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΑΝ ΣΤΗΝ ΨΕΥΔΟ-ΣΥΝΟΔΟ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ ΣΥΣΤΗΣΑΝ ΤΗ ΝΕΟΦΑΝΗ ΨΕΥΔΟ-ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ΜΕ ΤΑ ΝΕΟΦΑΝΗ ΤΗΣ ΔΟΓΜΑΤΑ, ΠΟΥ ΠΕΡΙΕΧΟΝΤΑΙ ΣΤΗ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΦΑΣΗ «ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΟΙΠΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ», ΚΑΙ ΕΤΣΙ ΑΠΟΣΤΑΤΗΣΑΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ Η ΟΠΟΙΑ ΕΧΕΙ ΤΑ ΥΓΙΗ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΑ ΔΟΓΜΑΤΑ ΤΩΝ ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ Η ΟΠΟΙΑ, ΕΠΕΙΔΗ ΕΙΝΑΙ ΑΜΩΜΗ ΚΑΙ ΑΣΠΙΛΗ, ΔΕΝ

ΑΝΑΜΕΙΓΝΥΕΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΜΕ ΤΟ ΨΕΥΔΟΣ, ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ ΜΕ ΤΟΝ ΕΩΣΦΟΡΟ, ΟΠΩΣ ΕΠΡΑΞΕ Η ΨΕΥΔΟ-ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ.

ΕΠΑΥΣΑ ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΚΥΔΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΟΡΩΝΟΥ (ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΩΤΕΡΩ ΕΝΝΟΙΑ), ΔΙΟΤΙ ΔΕΝ ΕΠΙΘΥΜΩ ΝΑ ΑΝΗΚΩ ΣΤΗΝ ΝΕΟΦΑΝΗ ΨΕΥΔΟ-ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ΜΕ ΤΑ ΝΕΟΦΑΝΗ ΤΗΣ ΔΟΓΜΑΤΑ, ΑΛΛΑ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ, ΟΠΩΣ ΕΠΡΑΞΑΝ ΠΡΟ ΕΜΟΥ ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ, ΚΑΙ ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΑ, Ο ΑΓΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ Ο ΟΜΟΛΟΓΗΤΗΣ, ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ Ο ΑΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ ΚΑΙ Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΣ ΙΩΣΗΦ ΚΑΛΟΘΕΤΟΣ

ΕΙΜΑΙ ΠΡΟΘΥΜΟΣ, ΜΕ ΕΝ ΚΥΡΙΩ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΓΑΛΛΙΑΣΗ, ΝΑ ΕΠΑΝΑΛΑΒΩ ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΚΥΔΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΟΡΩΝΟΥ (ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΩΤΕΡΩ ΕΝΝΟΙΑ), ΕΦΟΣΟΝ ΤΟΥΤΟΣ ΕΝ ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΕΙ ΣΗΝ ΟΡΘΟΤΟΜΗΣΗ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ, ΑΠΟΚΗΡΥΣΣΟΝΤΑΣ ΤΙΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΨΕΥΔΟ-ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ ΚΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ ΤΗ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ ΠΑΝΑΙΡΕΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΜΕ ΤΙΤΛΟ «ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΛΟΙΠΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ» Η ΟΠΟΙΑ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΩ ΑΝΑΦΕΡΟΜΕΝΑ ΝΕΟΦΑΝΗ ΔΟΓΜΑΤΑ ΠΙΣΤΕΩΣ, ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ ΨΕΥΔΟ-ΣΥΝΟΔΟΥ, ΠΟΥ ΠΡΟΣΒΑΛΟΥΝ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ, ΜΕ ΤΙΤΛΟΥΣ 1) Η ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ ΚΑΙ Η ΤΗΡΗΣΙΣ ΑΥΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ [η οποία εξουσιοδοτεί τις Συνόδους των Αυτοκέφαλων Εκκλησιών να επιφέρουν τροποποιήσεις, υπό το πρόσχημα της οικονομίας (ενώ τούτο είναι θέμα μόνον του πνευματικού σε σχέση με τα πνευματικά του τέκνα), σε θέματα νηστείας ρυθμισμένα από τους Ιερούς Κανόνες (<https://www.holycouncil.org/-/fasting>) ΚΑΙ 2) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΚΩΛΥΜΑΤΑ ΑΥΤΟΥ (το οποίο επιτρέπει την ευλογία του εκκλησιαστικού γάμου ορθόδοξου με ετερόδοξο, δηλαδή τη μυστηριακή μετάδοση της Θείας Χάρης πριν την εισδοχή του ετεροδόξου στην Ορθόδοξη Καθολική Εκκλησία) (<https://www.holycouncil.org/-/marriage>), ΚΑΙ ΠΑΥΟΝΤΑΣ ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΤΟΥ ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΟΥ ΤΟΥ, ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΕΦΟΣΟΝ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟΣ ΕΝ ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΤΟΜΗΣΗ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ, ΕΠΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΣΤΗΝ ΑΠΟΔΟΧΗ ΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΩΝ ΚΑΚΟΔΟΞΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΗΣ ΨΕΥΔΟ-ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ ΚΑΙ ΜΗ ΑΠΟΚΗΡΥΣΣΟΝΤΑΣ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΑΙΡΕΤΙΚΕΣ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΟΥ, ΟΙ ΟΠΟΙΕΣ ΕΧΟΥΝ ΚΑΤΑΧΩΡΗΘΕΙ ΚΑΙ ΤΕΚΜΗΡΙΩΘΕΙ ΣΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ 2014 ΤΩΝ ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΜΕ ΤΙΤΛΟ «ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ – Διαχρονική μαρτυρία στους αγώνες υπέρ της Πίστεως» (την οποία επικαλούμαι και προσκομίζω).

.....

Ι. Ο ΔΕΣΠΟΤΙΣΜΟΣ, ΉΤΟΙ ΟΠΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΕΚΕΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ΕΣΤΩ ΚΑΙ ΑΝ ΔΕΝ ΟΡΘΟΤΟΜΕΙ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ - ΑΙΡΕΤΙΚΗ ΔΟΞΑΣΙΑ Η ΟΠΟΙΑ ΠΡΟΩΘΕΙΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΠΕΡΓΑΜΟΥ – ΑΝΑΠΑΡΑΓΕΙ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΑΙΡΕΤΙΚΗ ΔΟΞΑΣΙΑ ΤΟΥ ΤΟΤΕ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΙΩΑΝΝΗ ΚΑΛΕΚΑ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΟΠΟΙΩΝΔΗΠΟΤΕ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΩΝ ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΙΣΤΗ

Για τη νεοφανή Ψευδο-εκκλησία του Οικουμενισμού, την οποία σύστησαν μόνες οι δέκα (10) Αυτοκέφαλες που συμμετείχαν στην Ψευδο-σύνοδο της Κρήτης, με τα νεοφανή της

δόγματα, τα οποία περιέχονται στην δογματική της απόφαση «Σχέσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον», και, κατά συνέπεια, για την αποστασία των εν λόγω δέκα (10) Αυτοκέφαλων Εκκλησιών από την Εκκλησία των Αποστόλων, η οποία έχει τα υγιή και καθαρὰ δόγματα των Θεοφόρων ανδρών, και η οποία έχει τα υγιή και καθαρὰ δόγματα των Θεοφόρων Ανδρών και η οποία, επειδή είναι άμωμη και άσπιλη, δεν αναμειγνύει την Αλήθεια με το Ψεύδος, τον Χριστό με τον Εωσφόρο - όπως έπραξε η Ψευδο-σύνοδος της Κρήτης - ισχύουν **όσα, από Ορθόδοξης ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΗΣ απόψεως, έχει γράψει ο μαθητής του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, Μοναχός Ιωσήφ Καλόθετος για την νεοφανή Ψευδο-εκκλησία με τα νεοφανή δόγματα του λατινόφρονα Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Ιωάννη Καλέκα (πριν τούτος καθαιρεθεί από την Σύνοδο του 1347), ο οποίος διακήρυσσε δημόσια μόνο τη λατινόφρονα αίρεση της κτιστής Χάρης και όχι την Παναίρεση του Οικουμενισμού ή Νέο-γνωστικισμού ή Θρησκευτικού Συγκρητισμού η οποία νομιμοποιεί όλες τις ήδη καταδικασμένες αιρέσεις και εισάγει και την ανωτέρω αναφερόμενη εκκλησιολογική αίρεση, όπως έπραξαν η Ψευδο-σύνοδος της Κρήτης και όσοι προκαθήμενοι και επίσκοποι – δυστυχώς για την προσωπική τους σωτηρία – αποδέχθηκαν τις αιρετικές αποφάσεις της, ήτοι:**

«Λέγει γουν ο χρηστός (σημειωτέον ότι το γράφει κατ' ευφημισμόν) ποιμήν ούτος, ότι αποβλήτους ημάς πεποίηκεν εαυτής η εκκλησία, ως μη θελήσαντας δούναι ομολογίαν έγγραφον (σημειωτέον ότι ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς δεν έδινε έγγραφη ομολογία πίστεως, την οποία απαιτούσε ο Καλέκας, διότι ο Άγιος παρέπεμπε στην Ορθόδοξη Σύνοδο για τον Ησυχασμό του 1341). Ποίαν εκκλησίαν φάσκει αποβλήτους ημάς πεποιηκένας; Την αποστόλων; Και μην παντάπασι ημείς εκείνη σύμφωνοι και σπουδασταί και υπέρ εκείνης πάντα παθείν ειλόμεθα και πάντα πόνον και κάματον γενναίως υποστήναι εν τω παραστάντι θεού συναιρουμένου ήρόμεθα και εκείνης ένεκα ο μετά Θρασυμάχου και Γλαυκοφάνους, όσαι ώραι, πόλεμος. Όστ' ουχί εκείνην φάσκει αποβεβληκένας ημάς – πώς γαρ! – αλλ' ήν υπεστήσατο νεοφανή εκκλησίαν και νεοφανή δόγματα μετά των περί τον Θρασύμαχον και Γλαυκοφάνην μεираκίων. Οι φαγόντες τράπεζαν Ιεζάβελ παρ' ουδέν έθεσαν λόγους, νόμους, προφήτας, αποστόλους και όσους άλλους. Πόθεν συ εκκλησία ευσεβών; Από του λόγου; Από του τρόπου; Από των πράξεων; Από των υγιών δογμάτων; Εργαστήριον τοίνυν γενόμενος παντός ψεύδους, πάσης διαβολής, παντός ουτινοσούν φαύλου, παντός στασιαστικού φρονήματος, πάσης αδικίας, πλεονεξίας, ιεροσυλίας, αρπαγής, καπηλείας, είτα και εκκλησίαν σεαυτόν – ώ του θράσους! - χειροτονείς, ουκ ειδώς ότι και Νεστόριος και Μακεδόنيος ταχ' αν τουτ' ισχυρίζαιντο, ό και αυτός ισχυρίζεσαι. Έσχον γαρ και αυτοί την αυτήν αυτώ σοι καθέδραν. Πόθεν συ εκκλησία; Από του δωροδοκείν; Από του εξαργυρίζειν τας δίκας; Από του μη διαστέλλειν αναμέσον βεβήλων και αγίων; Από του ανείσθαι το ιερόν πάσι ανάγνοις και βεβήλοις; Από του αναπείσαι τους ανθρώπους ομογνίου αίματος εμπίπλασθαι; Από του πιπράσκειν την χάριν του πνεύματος; Από του πληρώσαι την εκκλησίαν πάσης αιρέσεως – είμι δ' επ' αυτόν τον κολοφώνα των κακών – ή από του εξαργυρίσαι την σην ευσέβειαν και των επισκόπων σου και των συνεπομένων σοι, ούς και εκκλησίαν αυχείς; Τοιαύτη μεν η κατά σε εκκλησία, ήν πρώην ολίγου αποστατήσας της ημετέρας, υπεστήσω. Η δ' ημετέρα εκκλησία, άνωθεν, αγνή, καθαρά, ειρηνική, απεχομένη

παντός ουτινοσούν φαύλου και πονηρού και πάσης ηστινοσούν κακίας ελευθέρα και ανεπίμικτος παντός ρύπου και σπίλου, πρεσβεύουσα τα υγιά και καθαρά και απειλικρινημένα δόγματα των θεοφόρων ανδρών. Κεφαλή δε της εκκλησίας ο Κύριος ημών, μέλη δε και μέρη της τοιαύτης εκκλησίας το σύστημα και σύνταγμα των ευσεβών, οί και αναλόγως έχουσι καθάρσεως προς την εαυτών κεφαλήν, ουχ ο δείνα ούτως ανάγνωσ έχων και μεμιασμένως» (Λόγος 8, σε: Δ. Τσάμη, Ιωσήφ Καλοθέτου Συγγράμματα, έκδ. Κέντρου Βυζαντινών Σπουδών, Θεσσαλονίκη 1980, σελ. 294-296).

Επίσης, ο Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής δεν ονομάζει τα Πατριαρχεία, δηλαδή τις θεσμικές εκκλησίες, ως Καθολική (δηλαδή Ορθόδοξη, με την ακρίβεια και γνησιότητα των δογμάτων) Εκκλησία, αλλά την ΟΡΘΗ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΙΑ ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΣΤΟΝ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟ ΧΡΙΣΤΟ (ως προς όλα τα δόγματα που συγκροτούν την εν λόγω πίστη, Τριαδικό, Χριστολογικό, Πνευματολογικό, Θεομητορικό, Εκκλησιολογικό και Εσχατολογικό). Γράφει επί λέξει: «Καθολικὴν Εκκλησίαν, την ορθὴν και σωτήριον της εις αυτόν πίστεως ομολογίαν, Πέτρον μακαρίσας εφ' οίς αυτόν καλώς ωμολόγησεν, ο των όλων είναι Θεός απεφήνατο. **Πλην μάθω την ομολογίαν, εφ' ήν πασών των Εκκλησιών γέγονεν η ένωσις, και του γενομένου καλώς, ουκ αλλοτριούμαι**» (ΕΠΕ, Φιλοκαλία, Άγιος Μάξιμος Ομολογητής, 15Β, 450). Ο ίδιος Άγιος έγγραψε ότι ο ευσεβής κανόνας της Εκκλησίας αναγνωρίζει ως Άγιες και έγκριτες εκείνες τις Συνόδους που τις χαρακτήρισε η ορθότητα των δογμάτων, και ότι κάθε άνθρωπος αγιάζεται με την ακριβή ομολογία της πίστεως (ΕΠΕ, Φιλοκαλία, 15Γ, σελ. 29 και 57 αντίστοιχα).

Ακόμη, κατά τον Άγιο Θεόδωρο τον Στουδίτη, **η Εκκλησία των Αποστόλων υπάρχει, έστω και αν (εννοείται: λόγω εξαπλώσεως της αιρέσεως) περιοριστεί σε τρεις (3) Ορθοδόξους, σύμφωνα με τη διδασκαλία των Αγίων Πατέρων** («... τη εκκλησία του Θεού, ήτις εστί και εν τρισίν ορθοδόξοις οριζομένη κατά τους αγίους...» (Επιστολή 39, Θεοφίλω Ηγουμένω, Φατούρος, σελ. 114).

.....

ΙΑ. ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΩΣ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΙΚΩΣ ΑΝΥΠΟΣΤΑΤΗ, ΔΗΛΑΔΗ ΑΝΥΠΑΡΚΤΗ ΣΤΗΝ ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΕΝΝΟΜΗ ΤΑΞΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ΕΙΝΑΙ Η ΚΑΘΑΙΡΕΣΗ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΑΠΟ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΣ ΠΟΥ ΑΣΠΑΖΟΝΤΑΙ ΑΙΡΕΣΗ

Είναι σύνηθες γεγονός στην Εκκλησιαστική Ιστορία Ψευδο-σύνοδοι να καταδικάζουν Ορθοδόξους κληρικούς σε καθαίρεση, η οποία, όμως, είναι εκκλησιολογικώς και κανονικώς ανυπόστατη, επειδή διενεργείται από αιρετικούς επισκόπους (π.χ. η Ψευδο-σύνοδος της Ιερείας του 754 καταδίκασε σε καθαίρεση και αφορισμό τον ιερομόναχο Άγιο Ιωάννη τον Δαμασκηνό, η Ενδημούσα Ψευδο-σύνοδος του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Ιωάννη Καλέκα, με τη συμμετοχή των Πατριαρχών Αντιοχείας και Ιεροσολύμων, του 1344, καταδίκασε σε καθαίρεση και αφορισμό τον τότε ιερομόναχο Άγιο Γρηγόριο Παλαμά). Τούτο σημαίνει ότι, εάν μια Σύνοδος που ακολουθεί μια αίρεση, καταδικάσει σε καθαίρεση έναν Ορθόδοξο Ιερέα που ομολογεί και κηρύσσει δημοσίως τα Ορθόδοξα δόγματα και ασκεί θεολογική κριτική της ψευδο-συνοδικώς εισαχθείσας αιρέσεως ή της αιρέσεως που κηρύσσεται δημοσίως από τον Επίσκοπο, και παύει το μνημόσυνο του Επισκόπου, επειδή εκείνος ακολουθεί τις αιρετικές

αποφάσεις της Ψευδο-συνόδου ή επειδή εκείνος κηρύσσει δημοσίως την αίρεση, τότε ο εν λόγω Ιερέας που καταδικάστηκε σε εκκλησιολογικώς και κανονικώς ανυπόστατη καθαίρεση, εξακολουθεί να λειτουργεί κανονικά, χωρίς να αναμένει την άρση της καθαιρέσεώς του από Ορθόδοξη Σύνοδο ή από Ορθόδοξο Επίσκοπο. Συγκεκριμένα, ο Άγιος Κύριλλος Αλεξανδρείας, στην Τρίτη Επιστολή του προς τον Αρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως Νεστόριο, γράφει: **«ΑΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΠΑΡΑ ΣΗΣ ΕΥΛΑΒΕΙΑΣ ΚΕΧΩΡΙΣΜΕΝΟΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΙΝ Ή ΚΑΘΑΙΡΕΘΕΙΣΙ ΛΑΪΚΟΙΣ ΤΕ ΚΑΙ ΚΛΗΡΙΚΟΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΠΑΝΤΕΣ ΕΣΜΕΝ. ΟΥ ΓΑΡ ΕΣΤΙΝ ΔΙΚΑΙΟΝ ΤΟΥΣ ΟΡΘΑ ΦΡΟΝΕΙΝ ΕΓΝΩΚΟΤΑΣ ΣΑΙΣ ΑΔΙΚΕΙΣΘΑΙ ΨΗΦΟΙΣ, ΟΤΙ ΣΟΙ ΚΑΛΩΣ ΠΟΙΟΥΝΤΕΣ ΑΝΤΕΙΡΗΚΑΣΙ»** (P.G. 77, 108A). Ο ίδιος Άγιος Κύριλλος Αλεξανδρείας, στην Επιστολή του προς τους πιστούς της Εκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως οι οποίοι έπαυσαν το μνημόσυνο ή την κοινωνία με τον Αρχιεπίσκοπό τους Νεστόριο, γράφει: **«ΤΑΥΤΗΝ ΕΝ ΕΑΥΤΟΙΣ ΑΝΑΖΩΠΥΡΟΥΝΤΕΣ ΑΕΙ ΤΗΝ ΠΙΣΤΙΝ, ΑΣΠΙΛΟΥΣ ΚΑΙ ΑΜΩΜΟΥΣ ΕΑΥΤΟΥΣ ΤΗΡΗΣΑΤΕ, ΜΗΤΕ ΚΟΙΝΩΝΟΥΝΤΕΣ ΤΩ ΜΝΗΜΟΝΕΥΘΕΝΤΙ (ΕΝΝΟΕΙ: ΝΕΣΤΟΡΙΩ), ΜΗΤΕ ΜΗΝ ΩΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩ ΠΡΟΣΕΧΟΝΤΕΣ, ΕΙ ΜΕΝΕΙ ΛΥΚΟΣ ΑΝΤΙ ΠΟΙΜΕΝΟΣ, ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΑΥΤΗΝ ΗΜΩΝ ΤΗΝ ΥΠΟΜΝΗΣΙΝ ΤΗΝ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΝ ΓΕΝΟΜΕΝΗΝ, ΦΡΟΝΕΙΝ ΕΛΟΙΤΟ ΤΑ ΔΙΕΣΤΡΑΜΜΕΝΑ. ΤΟΙΣ ΔΕ ΓΕ ΤΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ, Ή ΛΑΪΚΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΟΡΘΗΝ ΠΙΣΤΙΝ ΚΕΧΩΡΙΣΜΕΝΟΙΣ, Ή ΚΑΘΑΙΡΕΘΕΙΣΙ ΠΑΡ' ΑΥΤΟΥ, ΚΟΙΝΩΝΟΥΜΕΝ ΗΜΕΙΣ, ΟΥ ΤΗΝ ΕΚΕΙΝΟΥ ΚΥΡΟΥΝΤΕΣ ΑΔΙΚΟΝ ΨΗΦΟΝ, ΕΠΑΙΝΟΥΝΤΕΣ ΔΕ ΜΑΛΛΟΝ ΤΟΥΣ ΠΕΠΟΝΘΟΤΑΣ, ΚΑΚΕΙΝΟ ΛΕΓΟΝΤΕΣ ΑΥΤΟΙΣ: 'ΕΙ ΟΝΕΙΔΙΖΕΣΘΕ ΕΝ ΚΥΡΙΩ, ΜΑΚΑΡΙΟΙ. ΟΤΙ ΤΟ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΠΝΕΥΜΑ ΕΙΣ ΥΜΑΣ ΑΝΑΠΕΠΑΥΤΑΙ'»** (P.G. 77, 124A).

Εν προκειμένω, αν ο Μητροπολίτης Κυδωνίας και Αποκορώνου (με την ανωτέρω έννοια) παραπέμψει την υπόθεση της παύσεως από εμένα του μνημοσύνου του, λόγω αποδοχής από αυτόν των αιρετικών αποφάσεων της Ψευδο-συνόδου της Κρήτης, στο Πρωτοβάθμιο Συνοδικό Δικαστήριο της Εκκλησίας της Κρήτης για καθαίρεσή μου, και τούτο το Δικαστήριο με καθαιρέσει, η καθαίρεσή μου θα είναι εκκλησιολογικώς και κανονικώς ανυπόστατη, επειδή θα έχει επιβληθεί από τους Συνοδικούς δικαστές – Μητροπολίτες (με την ανωτέρω έννοια) της Ημιαυτόνομης της Κρήτης οι οποίοι αποδέχθηκαν τις αιρετικές αποφάσεις της Ψευδο-συνόδου της Κρήτης. Κατά συνέπεια, και μετά την εκκλησιολογικώς και κανονικώς ανυπόστατη καθαίρεσή μου, θα εξακολουθώ να ιεουργώ κανονικά, χωρίς να αναμένω την άρση της καθαιρέσεώς μου από Ορθόδοξη Σύνοδο.

ΕΝ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΙ,

Όσοι Επίσκοποι, κληρικοί, μοναχοί και λαϊκοί αποδέχονται τις αιρετικές αποφάσεις μιας Ψευδο-συνόδου - όπως εν προκειμένω τις αιρετικές αποφάσεις της Ψευδο-συνόδου της Κρήτης, οι οποίες εισάγουν ψευδο-συνοδικώς τον Γνωστικισμό ο οποίος έχει ήδη καταδικαστεί από τους Αποστόλους Ιωάννη και Παύλο, από τους Πατέρες, και μάλιστα τον Άγιο Ειρηναίο Λουγδούνου και τον Μέγα Φώτιο και από τις Οικουμενικές Συνόδους - αποσχίζονται αιρετικά από την Εκκλησία των Αποστόλων.

.....

ΙΒ. Η ΨΕΥΔΟ-ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ ΠΡΩΘΗΣΕ ΤΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΝΕΟΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΩΝ (NEOCONSERVATIVES) ΤΗΣ ΟΥΑΣΙΝΓΚΤΟΝ, ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΑΤΕΡΙΚΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΟ-ΣΥΝΟΔΙΚΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΗΣ, ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΝΕΟΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΟΙ ΗΤΤΗΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ ΠΡΟΣΦΑΤΕΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΚΛΕΓΜΕΝΟ ΠΡΟΕΔΡΟ DONALD TRUMP

Ως γνωστόν, η Ψευδο-σύνοδος της Κρήτης πραγματοποιήθηκε κατόπιν προτροπής της κυρίας Ελισάβετ Προδρόμου, αξιωματούχου της Επιτροπής Διεθνούς Θρησκευτικής Ελευθερίας του State Department, η οποία , μεταξύ άλλων, προωθεί τη θρησκευτική παγκοσμιοποίηση (δηλαδή, την μέσω του διαχριστιανικού συγκρητισμού, τεχνητή ένωση των Ορθόδοξων Αυτοκέφαλων Εκκλησιών με τους οργανισμούς των λοιπών χριστιανικών ομολογιών, μονοφυσιτών, παπικών, παλαιοκαθολικών, αγγλικανών και λοιπών προτεσταντών σε μια ενιαία νεοφανή Ψευδο-εκκλησία του Διαχριστιανικού Οικουμενισμού με τα νεοφανή της δόγματα, και την τεχνητή ένωση της εν λόγω νεοφανούς Ψευδο-εκκλησίας του Διαχριστιανικού Οικουμενισμού με τα λοιπά θρησκευόμενα στην Πράσινη Παγκόσμια Θρησκεία, η οποία θα αναγνωρίσει, εν καιρώ, τον διορισθησόμενο από τους διορίζοντες Αντίχριστο ως Μεσσία). Ως γνωστόν, η θρησκευτική παγκοσμιοποίηση - όπως και οι λοιπές μορφές της Παγκοσμιοποίησης, δηλαδή η οικονομική (για μια ενιαία παγκόσμια οικονομία, ελεγχόμενη από τους διεθνείς τραπεζίτες και τις πολυεθνικές επιχειρήσεις, από τους οποίους θα εξαρτώνται οι οικονομίες των κρατών και των νοικοκυριών και μικρομεσαίων επιχειρήσεων) και η πολιτική (δηλαδή η δημιουργία της παγκόσμιας κυβέρνησης μέσω περιφερειακών ολοκληρώσεων ανά ήπειρο κατά το μοντέλο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και με πρόπλασμα τους ήδη υφιστάμενους διεθνείς θεσμούς τους συγκροτούντες τη λεγόμενη παγκόσμια διακυβέρνηση (ΟΗΕ, Διεθνής Τράπεζα, Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, G8, G20 κλπ.) - προωθείται από τους ΝΕΟΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΟΥΣ (NEOCONSERVATIVES) της Ουάσινγκτον, εκφραζόμενους από τους Ομπάμα, Κλίντον, Σόρος, ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΟΜΩΣ ΗΤΤΗΘΗΚΑΝ ήδη στις παρελθούσες εκλογές στις ΗΠΑ, όταν εξελέγη, με τεράστιο και σπαρακτικό άλγος δικό τους, ο DONALD TRUMP ως Πρόεδρος των ΗΠΑ, ο οποίος είναι ήδη σύμμαχος του Προέδρου της Ρωσίας Βλαντιμίρ Πούτιν, ο οποίος είχε κάθε λόγο να μην επιθυμεί τη συμμετοχή του Πατριαρχείου της Ρωσίας στην Ψευδο-σύνοδο της Κρήτης, η οποία προαναγγέλθηκε από την αξιωματούχο της Επιτροπής Διεθνούς Θρησκευτικής Ελευθερίας του State Department κυρία Ελισάβετ Προδρόμου, στο 20ο συνέδριο των Ορθόδοξων Χριστιανών Λαϊκών (Orthodox Christian Laity) της Ελληνορθόδοξης Αρχιεπισκοπής Αμερικής το Νοέμβριο του 2007 στο Illinois των ΗΠΑ. Υπενθυμίζεται ότι η κυρία Ελισάβετ Προδρόμου ήταν σύμβουλος στην αντιπροσωπεία του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως στην Ψευδο-σύνοδο της Κρήτης. Συνεπώς, το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως έχασε το πολιτικό του έρεισμα στις ΗΠΑ, το οποίο ήταν οι ΝΕΟΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΟΙ (NEOCONSERVATIVES) της Ουάσινγκτον, οι οποίοι, κατά τα ανωτέρω ηττήθηκαν, στο ζήτημα της προώθησης της θρησκευτικής παγκοσμιοποίησης, στο οποίο αποσκοπούσε πράγματι η Ψευδο-σύνοδος της Κρήτης, ενώ μπορεί να διατηρεί απλώς πρόσωπα – Ελληνοαμερικανούς στο Ρεμπουπλικανικό Κόμμα ή στο προσωπικό του εκλεγμένου Προέδρου των ΗΠΑ DONALD TRUMP.

Βλέπετε παρακάτω την ανάλυση της ανωτέρω εισηγήσεως της κυρίας Ελισάβετ Προδρόμου από τον Μοναχό Επιφάνιο Καψαλιώτη, στην έγκριτη Ορθόδοξη εφημερίδα «Ορθόδοξος Τύπος» (30-5-2016):

«Η CIA ΚΑΘΟΔΗΓΕΙ ΤΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ;

Στα μέσα της αγίας Τεσσαρακοστής το Οικουμενικό Πατριαρχείο ανακοίνωσε τα ονόματα δύο γυναικών που θα στελεχώσουν την πατριαρχική αντιπροσωπία στην Αγία και Μεγάλη Σύνοδο (ΑΚΜΣ)· το πρώτο είναι μιας ηγουμένης ελληνικής ι. μονής, της οποίας οι μοναχές διακονούν στο Φανάρι, και είναι «τιμής ένεκεν», το άλλο όμως είναι εξαιρετικά σημαντικό, καθότι ανήκει σε μία ελληνοαμερικανίδα καθηγήτρια γνωστού πανεπιστημίου των ΗΠΑ, με ειδίκευση τη διαχείριση κρίσεων και τις διεθνείς σχέσεις. Συγκεκριμένα το όνομα της Δρ. Ελισάβετ Προδρόμου (Δρ. Πρ.) ούτε είναι άγνωστο, ούτε βεβαίως ασήμαντο. Από το εξαιρετικά πλούσιο επιστημονικό βιογραφικό της ξεχωρίζουν: επίκουρος καθηγητής στο τμήμα Διεθνών Σχέσεων του πανεπιστημίου της Βοστώνης και επισκέπτης καθηγητής στην έδρα Επίλυσης Κρίσεων στη σχολή νομικών και διπλωματικών σπουδών Flesher του πανεπιστημίου Tufts, συνεργάζεται επίσης με το Κέντρο Ευρωπαϊκών Σπουδών (CES) του πανεπιστημίου του Χάρβαρντ (Harvard), όπου προεδρεύει στην ομάδα μελέτης Ανατολικής Μεσογείου και Ευρώπης. Οι ακαδημαϊκοί της τίτλοι της επιτρέπουν να συμμετέχει, και εδώ είναι το σπουδαιότερο, σε αρμόδιες κυβερνητικές επιτροπές χάραξης πολιτικής των ΗΠΑ : από το 2004-2012 αντιπρόεδρος της επιτροπής Διεθνών Θρησκευτικών Ελευθεριών της αμερικανικής Βουλής και από το 2011 αναβαθμίστηκε σε μέλος της αρμόδιας ομάδας εργασίας του αμερικανικού Υπουργείου Εξωτερικών με αντικείμενο «Θρησκεία και Εξωτερική Πολιτική». Θεωρείται ειδήμων σε θέματα ανατολικής Μεσογείου και νότιο-ανατολικής Ευρώπης και έχει συνεργασθεί ως σύμβουλος στο Εθνικό Συμβούλιο Ασφαλείας των ΗΠΑ , το υπουργείο Άμυνας, την Αμυντική Υπηρεσία Πληροφοριών (DIA), την Κεντρική Υπηρεσία Πληροφοριών (CIA), το ΝΑΤΟ, τον ΟΗΕ, υπουργεία και Μ.Κ.Ο. διαφόρων ευρωπαϊκών χωρών¹. Χαρακτηρίζεται τέλος ως ανώτερη διπλωμάτης (Senior Diplomat). Εκ των πραγμάτων αντιλαμβάνεται κανείς το status της Δρ. Πρ. εντός του πλέγματος ισχύος των ΗΠΑ· η ακαδημαϊκή της ιδιότητα συνυπάρχει με αυτό που κυρίως την χαρακτηρίζει: του συνεργάτη -ιδιαιτέρως με τις υπηρεσίες ασφαλείας των ΗΠΑ- αυτού που αποκαλούμε ως «βαθύ κράτος».

Έχοντας λοιπόν σκιαγραφήσει το εύρος δραστηριοτήτων της Δρ. Πρ. στρέφουμε με ιδιαίτερο ενδιαφέρον τη προσοχή μας στην εισήγησή της στο 20ο Συνέδριο του Orthodox Christian Laity (OCL), το Νοέμβριο του 2007 στο Illinois των ΗΠΑ με θέμα: «Η Ορθόδοξη Χριστιανοσύνη μπροστά σε σταυροδρόμι: Η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος της Εκκλησίας – Πότε και Γιατί». Η Έκδοση των πρακτικών έγινε το 2009² (είναι στα αγγλικά, απ'όπου και μεταφράζουμε, από την ηλεκτρονική έκδοση του βιβλίου). Το θέμα της εισήγησής της ήταν: «Η ανάγκη για μία Αγία και Μεγάλη Σύνοδος: Γιατί; Γιατί Όχι Ακόμη, και Πότε»;

Αι θέσεις της Δρ. Ελισάβετ Προδρόμου

Πριν την ανάπτυξη των θέσεών της, εν είδει εισαγωγής θέλησε να γνωρίσει στους συμμετέχοντες αφ' ενός μεν την επιστημονική της ειδίκευση αφ' ετέρου δε, να δώσει το

στίγμα της παρουσίας της εν γένει στο συνέδριο, είτε λοιπόν:

“Ομιλώ ως κοινωνική επιστήμων -ειδικότερα ως πολιτική επιστήμων και καθηγήτρια επί των διεθνών σχέσεων- της οποίας η ακαδημαϊκή έρευνα και διδασκαλία εστιάζεται στο ρόλο της θρησκείας στις διεθνείς υποθέσεις (world affairs). Η σημασία που αποδίδω στην αναγκαιότητα αλλά και στις συνέπειες μιας ΑκΜΣ για την Ορθόδοξη Εκκλησία διαμορφώνεται από ανάλογες μεθόδους και αναλύσεις που θεωρούν την Ορθοδοξία εντός της σύγχρονης πραγματικότητας της παγκόσμιας θρησκευτικής διαφορετικότητας.

Δευτερευόντως, προσεγγίζω το θέμα ως ένα πρόσωπο που συμμετέχει στα δημόσια πράγματα, και ειδικότερα στην Αμερικανική διπλωματία. Φυσικά ομιλώ σήμερα ως ιδιώτης (θέλω να είμαι ξεκάθαρη και κατηγορηματική ως προς αυτό το σημείο), πάντως οι παρατηρήσεις μου οφείλονται στη γνώση που μου προσπορίζει η υπηρεσία μου στην Επιτροπή των Διεθνών Θρησκευτικών Ελευθεριών (USCIRF), ένα εννεαμελές σώμα, το οποίο αναφέρει στον πρόεδρο, υπουργείο των εξωτερικών και στα μέλη της Γερουσίας, στο πως η Αμερικανική Εξωτερική Πολιτική δύναται να προωθήσει τη θρησκευτική ελευθερία στο κόσμο. Ως ο πρώτος ορθόδοξος χριστιανός όπου υπηρετεί σ’ αυτή την επιτροπή, έχω καταλήξει ότι οι συζητήσεις περί το εφικτόν της πραγματοποιήσεως, και περί των στόχων της ΑκΜΣ συχνά παραβλέπουν τους τρόπους, με τους οποίους μία ενωμένη, όμως και ποικίλη3 παγκόσμια Ορθόδοξη Εκκλησία μπορεί αποτελεσματικότερα ν’ απαντήσει στο δράμα της καταπάτησης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, των σχετιζομένων με την θρησκευτική ελευθερία, ειδικότερα, μάλιστα όπου υπάρχουν άμεσες αρνητικές συνέπειες στα δικαιώματα των Ορθοδόξων Χριστιανών”.

Έχοντας πει αυτά, η εξέταση της Δρ. Πρ. συναρθρώνεται ακολούθως σε τρία βασικά, όπως λέει, ερωτήματα αναφορικά με την αναγκαιότητα μιας ΑκΜΣ:

Α΄. Γιατί να γίνει;

Β΄. Γιατί δεν έχει γίνει ακόμη;

Γ΄. Πως θα επιτευχθεί;

Α΄. Γιατί να γίνει

Για ν’ απαντήσει στο πρώτο ερώτημα η Δρ. Πρ. αναπτύσσει για πρώτη φορά την ιδέα περί μοναδικότητας (uniqueness) της παρούσης ιστορικής συγκυρίας, χαρακτηριστικά αναφέρει: “Ειδικότερα, εμείς ως Εκκλησία, ζούμε σε θεμελιωδώς διαφορετικούς καιρούς και πρωτόγνωρες συνθήκες από αυτές που έως τώρα έζησε η Εκκλησία”, και θέτει δύο σημεία υποστηρικτικά της ανωτέρω θέσεως.

Πρώτον, η ανθρωπότητα διαθέτει την ικανότητα να καταστρέψει όλη τη κτίση του Θεού αφ’ ενός, αφ’ ετέρου δε, υπάρχει η δυνατότητα να δημιουργηθεί ανθρώπινη ζωή με τρόπο ολωσδιόλου ξεχωριστό από τη πράξη του έρωτα(!). Αυτά τα δύο τοποθετούν την Εκκλησία σε απορία ενώπιον ενός διωνύμου “ισχύος και ύβρεως”, αφάνταστου έως τώρα στην ανθρώπινη ιστορία ή στην ιστορία της Εκκλησίας. Επομένως η απουσία μιας ΑκΜΣ διαμορφώνει μία κατάσταση, κατά την οποία η Εκκλησία αδυνατεί να σταθμίσει τα καινούργια δεδομένα και να προσευχηθεί(!), ακόμη λιγότερο δε να ασκήσει την αρμόζουσα ποιμαντική μέριμνα υπό την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος και έτσι να βοηθήσει τους Ορθοδόξους Χριστιανούς σε ζητήματα όπως: Πόλεμος(!), Περιβαλλοντική Προστασία(!) και Βιοηθική, ειδικότερα δε για το

τελευταίο, ζητήματα όπως: ανθρώπινη σύλληψη, έκτρωση, ευθανασία, κλωνοποίηση, γενετικά μεταλλαγμένα τρόφιμα, και έρευνα στο ανθρώπινο γονιδίωμα. Και καταλήγει στο εξής καίριο για την εισήγησή της σημείο:

“Η ανωτέρω λίστα θεμάτων, υπογραμμίζει το αναμφισβήτητο γεγονός ότι ούτε οι κανόνες της Εκκλησίας στην παρούσα τους μορφή, ούτε το σύνολο σώμα της Αγίας Παράδοσης, κατανοούμενο ως αμετάβλητο, δύνανται να προσφέρουν επαρκείς απαντήσεις στην πρωτόγνωρη δημιουργική και καταστροφική πραγματικότητα(sic) της παρούσης ιστορικής στιγμής. Η ΑΚΜΣ ως έκφραση της ζώσας παράδοσης της Εκκλησίας, αποτελεί το ων ουκ άνευ όλο για την Εκκλησία στην προσπάθεια να έρθει σε συμφωνία και να μετασχηματίσει την παρούσα ιστορική πραγματικότητα.”

Προχωρώντας στο δεύτερο σημείο αναφέρει επί λέξει:

“Η ανάγκη για μία ΑΚΜΣ προέρχεται από την ιστορικά πρωτόγνωρη κατάσταση του παγκόσμιου θρησκευτικού πλουραλισμού.” Από τούτο γίνεται σαφές ότι στη ματιά της η σύνοδος σχετίζεται άμεσα και ουσιαστικά με τον “θρησκευτικό πλουραλισμό” δηλαδή με τον οικουμενισμό, αφού ανέκαθεν υπήρχαν πολλές θρησκείες που μάλιστα συμβίωναν ειρηνικά. Θέλοντας όμως να δώσει το στίγμα της, στο πως εννοεί αυτόν τον πλουραλισμό, λέει χαρακτηριστικά:

“Ο πλουραλισμός της σύγχρονης θρησκευτικής πραγματικότητας σε συνάρτηση με την παγκοσμιοποίηση της θρησκείας, επαναδιαμορφώνουν τόσο το χώρο(;) όσο και την εσωτερική διαφορετικότητα της Ορθοδοξίας, όπως μαρτυρείται από την επέκταση, ανάπτυξη και μετασχηματισμό των ορθόδοξων πληθυσμών στα εδάφη της ιστορικής τους καταγωγής τόσο εντός όσο και εκτός αυτών των εδαφών”.

Το πρίσμα μέσω του οποίου περιγράφονται τα ανωτέρω είναι η εκτίμηση της εισηγήτριας ότι στην παρούσα φάση πλουραλισμού υπάρχει η τάση εντός της Ορθοδοξίας για κατακερματισμό αντί για ενότητα εν τη ποικιλία(!). Τι εννοεί; Μήπως ότι, για παράδειγμα στις ΗΠΑ, υπάρχουν όλες αυτές οι ορθόδοξες δικαιοδοσίες, η κάθε μία με τη σύνοδό της και όχι μία, όπως θα έπρεπε, σύνοδος; Μας ξεκαθαρίζει ότι δεν αναφέρεται σ'αυτό, αλλά: “Για τους δικούς μας σκοπούς ως Ορθόδοξοι Χριστιανοί στην Αμερική, το ζήτημα του θρησκευτικού πλουραλισμού, και η συνοδεύουσα πρόκληση και δυνατότητα για ενότητα εν τη ποικιλία είναι εκ των απολύτως κατεπειγόντων κινήτρων για την ΑΚΜΣ. Μία τέτοια σύνοδος πρέπει να βοηθήσει τους Ορθοδόξους Χριστιανούς, ώστε να κατανοήσουν, να συμβιβαστούν και ενεργά να συμμετάσχουν στη διαμόρφωση της πραγματικότητας της παγκόσμιας θρησκευτικής ετερότητας”.

Το κείμενο νομίζουμε ότι μιλάει από μόνο του... Ανακεφαλαιώνοντας τις θέσεις της, επαναδιατυπώνει το ουσιώδες γ'αυτήν σημείο, ότι υπό το φως της σημερινής πραγματικότητας και των προκλήσεών της, ριζικά διαφορετικών, όπως λέει, από τους οκτώ πρώτους αιώνες ύπαρξης της Εκκλησίας κατά τους οποίους έλαβαν χώρα και οι Οικουμενικές Σύνοδοι,

“...οι κανόνες είναι ανεπαρκείς, ακριβέστερα ελλιπείς και έχουν ανάγκη διόρθωσης και επαύξησης”.

Β΄. Γιατί δεν έχει γίνει ακόμη;

Αναφορικά με το δεύτερο ερώτημα, το γιατί δεν έχει συγκληθεί η ΑκΜΣ, απαντά συναρθρώνοντάς το σε τρία εμπόδια-σημεία με τα δύο πρώτα να είναι και τα σημαντικότερα, ειδικά μάλιστα το δεύτερο.

Ως πρώτο αναφέρει το ζήτημα του εκκλησιαστικού πρωτείου, και το οποίο το κατονομάζει ως ένα από τους κύριους λόγους για τη σύγκληση της ΑκΜΣ. Στην ανάπτυξη του θέματος εντάσσει εμφατικά και την αντιπαράθεση ισχύος μεταξύ Κωνσταντινούπολης και Μόσχας. Γίνεται σαφές ότι δίνει ιδιαίτερο βάρος στην περί του πρωτείου συζήτηση, και αν και πολύ προσεκτική στις διατυπώσεις της, σε μία κρίσιμη παράγραφο αναφορικά με τις πρωτοβουλίες της Κωνσταντινούπολης στην επίλυση ενδορθόδοξων εκκλησιαστικών προβλημάτων, καταθέτει την άποψή της, καταγράφοντας ως “έκφραση αναγνώρισης” από τις τοπικές Ορθόδοξες Εκκλησίες, της εκκλησιαστικής αυθεντίας του Οικουμενικού Πατριαρχείου (ως πρώτου).

Ερχόμαστε όμως τώρα στο κρίσιμότερο τμήμα της όλης έκθεσης των απόψεών της, σ’ αυτό που καταγράφει ως δεύτερο εμπόδιο και που το ονομάζει “ νομικισμό ” (legalism), και να πως το περιγράφει με τα δικά της λόγια:

“Το δεύτερο εμπόδιο έχει να κάνει με αυτό που μπορεί να ονομασθεί “νομικισμός” (legalism), η τη τάση προς μία ανιστορική θέση, η οποία συνιστά την αντίθεση προς την έννοια της Ζώσας Παράδοσης. Θεωρώ αυτό το εμπόδιο μακράν σοβαρότερο από αυτό του εκκλησιαστικού πρωτείου/αυθεντίας, καθότι εκφράζει μία νοοτροπία που διαπερνά τόσο τον κλήρο (δηλαδή ιεράρχες, ιερείς και μοναχούς) όσο και τους λαϊκούς στην Εκκλησία και είναι τελείως ξένη προς την ορθή ανάγνωση της Ορθόδοξης θεολογίας. Ειδικότερα, η απροθυμία ν’ αναγνωρισθεί η ιστορικότητα της Αγίας Παράδοσης και να κατανοηθεί ως Ζώσα, έχει οδηγήσει σε μία νομικιστικού τύπου, συνολική σύλληψη της Ορθόδοξης εκκλησιολογίας και θεολογίας. Αυτή η προοπτική συνήθως εκφράζεται μέσω απλουστευτικών απόψεων, όπως ότι οι κανόνες είναι αιώνιοι, η ότι η Ορθόδοξη θεολογία ως όλον, εφαρμόζεται σε όλες τις ιστορικές συνθήκες. Σύμφωνα μ’ αυτή την λογική, δεν υπάρχει ανάγκη σύγκλησης της ΑκΜΣ, καθότι οι απαντήσεις στα σύγχρονα προβλήματα ήδη εμπεριέχονται στη πληρότητα της Αγίας Παράδοσης. Η πλέον δογματική έκφραση αυτού του ισχυρισμού είναι ότι, οι κανόνες δεν είναι «ανοικτοί» σε επανερμηνεία, αναθεώρηση, προσθήκες, η απόρριψη».

Βάσει αυτών των θέσεων καταλήγει:

“Αυτή η αναγωγή των κανόνων της Εκκλησίας σε τυποποιημένα προϊόντα, αποπνέει τον τύπο εκείνο του νομικισμού των Φαρισαίων που οδήγησε στη καταδίκη του Χριστού η πιο πρόσφατα, το στείρο φονταμενταλισμό του Σαουδικού Ουαχαμπιτισμού και του «κατά γράμμα» Καλβινισμού.”

Η παράθεση -κατ’ ανάγκην- των εκτεταμένων αυτών τμημάτων του κειμένου της εισήγησης, μας φανερώνει ότι η «εκλεκτή» επιστημονική συνεργάτις του Οικουμενικού Πατριαρχείου δεν είναι απλά θιασώτης του οικουμενισμού, αλλά της πλέον επιθετικής μορφής του. Και ενώ δεν χρειάζεται να προσθέσουμε εμείς τίποτε όσον αφορά το τμήμα, στο οποίο αναφέρεται για τους κανόνες, το κείμενο άλλωστε «φωνάζει» μόνο του, αξίζει όμως να σχολιάσουμε τα συμπεράσματά της. Οι ορθόδοξοι λοιπόν είναι φαρισαίοι σταυρωτές του Χριστού, ουαχαμπίτες και ακραίοι καλβινιστές. Θα σταθούμε στο «ουαχαμπίτες», διότι εδώ πλέον τα

πράγματα κρίνονται τουλάχιστον επικίνδυνα. Ουαχαμπίτες δεν είναι μόνο οι σαουδάραβες αρρωστημένοι ηγέτες της Σαουδικής Αραβίας, αλλά και οι υπ' αυτών χρηματοδοτούμενοι, εξοπλιζόμενοι, παντοιοτρόπως υποστηριζόμενοι και με την γενναία συνεισφορά της Δύσης των κροκοδειλίων δακρύων, σφαγείς της Αλ-Κάϊντα και του Ισλαμικού Κράτους (κατ' αρχάς παρακλαδιού της Αλ-Κάϊντα). Με αυτούς ταυτίζεται η παραδοσιακή ορθοδοξία Επισκόπων, Κληρικών, μοναχών, καθηγητών Πανεπιστημίου και πιστού λαού! Η εμμονή στην αγιοπατερική παράδοση ταυτίζεται έτσι με τη βούληση των ουαχαμπιτών, για υποχρεωτική για όλους δια της βίας, εφαρμογής της ισλαμικής σαρία (=νόμου) και την εγκαθίδρυση χαλιφάτου της πλέον ακραίας μορφής! Ας μη διαφεύγει ότι κατ' ουσίαν με αυτόν τον τρόπο ταυτίζονται ιεροί κανόνες και σαρία !

Η πρόκληση της Νέας Τάξης εδώ είναι των πλέον υψηλών τόνων, αληθινά ανατριχιαστική και εν ταυτώ δηλωτική, με τρόπο απροκάλυπτο, των αληθινών προθέσεων των νεοταξιτών οικουμενιστών: της πλήρους δαιμονοποίησης των ορθοδόξων με επακόλουθο, τον απηνή διωγμό τους. Τα σημεία που μόλις περιγράψαμε αποτελούν τη κορύφωση μα και την ουσία της όλης εισήγησης.

Ως τρίτο εμπόδιο θεωρεί η Δρ. Πρ. τη διαμάχη περί του χαρακτήρα του περιεχομένου της ΑΚΜΣ και ενώ δεν λέει τίποτε στον ελάχιστο χώρο που αφιερώνει γι' αυτό το «εμπόδιο», κάνει μία πολύ περίεργη παρατήρηση αναφερόμενη στο ζήτημα της ενότητας των ορθοδόξων στις ΗΠΑ, λέει λοιπόν:

“Πάντως, η εξέταση του προβλήματος της ενότητας δεν δύναται να αποσπασθεί από το ευρύτερο ερώτημα της «μετατόπισης βάρους» της οικουμενικής Ορθοδοξίας από τους ιστορικούς τόπους καταγωγής της, την Μέση Ανατολή και την Ευρώπη, σ' όλες τις πέντε ηπείρους, και ιδιαίτερα υπό το φως της παγκόσμιας Αμερικανικής ηγεμονίας μετά το Ψυχρό Πόλεμο, στις ΗΠΑ”.

Εδώ φανερώνεται στα λεγόμενα της Δρ. Πρ. emphaticά η γεωπολιτική σημασία που έχει για τον παγκόσμιο χωροφύλακα, όπως θεωρούν τον εαυτό τους οι ΗΠΑ, η ΑΚΜΣ και συνακόλουθα ο έλεγχος της Ορθοδοξίας.

Καταλήγοντας και μη έχοντας να πει τίποτε ως προ το περιεχόμενο της ΑΚΜΣ, απλά καταλογραφεί μόλις στη τελευταία πρόταση θέματα που θεωρεί ότι οφείλουν να συζητηθούν: γάμος, διαζύγιο, παρθενία σε όλα τα επίπεδα του κλήρου: επισκοπικό, ιερατικό, διακονικό, καθώς και συμμετοχή-συνάντηση με τον θρησκευτικό πλουραλισμό (ευαγγελισμός, προσηλυτισμός, ιεραποστολή), τέλος και η βιοηθική.

Γ'. Πως θα επιτευχθή;

Έχοντας καταγράψει και το τελευταίο εμπόδιο, προχωρεί στο τρίτο και τελευταίο ερώτημα, του πως είναι δυνατόν να επιτευχθεί τελικά η σύγκλιση της ΑΚΜΣ, και το απαντά προτείνοντας τρία σημεία. Στο πρώτο, “(θεωρώ) σημαντικό να εκφρασθεί υποστήριξη στον Οικουμενικό Πατριάρχη να συγκαλέσει την ΑΚΜΣ. Λαϊκοί, κληρικοί και ιεράρχες από όλο τον Ορθόδοξο κόσμο πρέπει να υποστηρίξουν αυτό το μήνυμα, το οποίο εναργώς αναγνωρίζει το εκκλησιαστικό κύρος του Οικουμενικού Πατριαρχείου.”

Είναι σαφής η θέση της που εδώ επαναδιατυπώνει emphaticά, όχι απλώς υποστηρίζοντας το Οικουμενικό Πατριαρχείο, αλλά αναγορεύοντάς το ως τον μόνο αρμόδιο παράγοντα

σύγκλησης της ΑκΜΣ. Κάνει όμως εντύπωση ότι ενώ για το κύρος των Ιερών Κανόνων είπε αυτά που είπε, παρά ταύτα αποδέχεται σιωπηρά και ασυζητητί, τους σχετικούς κανόνες που διαλαμβάνουν τα προνόμια του Οικουμενικού Πατριαρχείου, αποδίδοντας έτσι κύρος αιώνιο στις σχετικές αποφάσεις, παραβλέποντας το δυναμικό χαρακτήρα των σχετικών κανόνων που ρυθμίζεται από το αξίωμα που εισάγει ο ιζ' κανών της δ' Οικουμενικής Συνόδου και επαναλαμβάνει ο λη' της πενθέκτης Οικουμενικής Συνόδου, που λέει ότι: “ ... τοις πολιτικούς και δημοσίοις τύποις, και των εκκλησιαστικών πραγμάτων η τάξις ακολουθείτω”. Ακριβώς βάσει αυτού του αξιώματος, απονεμήθηκαν άλλωστε και τα σχετικά προνόμια στο Οικουμενικό Πατριαρχείο, για να είναι (τότε) βασιλεύουσα Πόλις η Κωνσταντινούπολη. Ως δεύτερο σημείο προτάσσει τον επανακαθορισμό αυτής ταύτης της έννοιας της συνόδου: “... υπάρχει ανάγκη να επανακαθορίσουμε ένα τέτοιο γεγονός στο ορθό του πλαίσιο: ειδικότερα το γεγονός της Συνόδου είναι απλώς μέρος -αν και κρίσιμου χαρακτήρα- της όλης διαδικασίας, στην οποία υπόκειται η Ορθοδοξία, της συνεχούς προσαρμογής, συνάντησης και μετασχηματισμού του κόσμου, στον οποίο ζούμε. Εάν δεν είμαστε έτοιμοι, μέσω μιας ώριμης πνευματικής ανάπτυξης και της αντίστοιχης θεσμικής ικανότητας βασισμένης στην ειλικρινή αυτοκριτική και βελτίωση, τα αποτελέσματα και οι αποφάσεις της ΑκΜΣ θα είναι με χονδροειδή τρόπο ατελή”.

Ήδη γνωρίζουμε ότι ακριβώς αυτό είναι το έδαφος ανάπτυξης του οικουμενιστικού λόγου, ο οποίος προετοίμασε την ΑκΜΣ και βάσει του οποίου θα υπάρξουν και οι όποιες αποφάσεις. Επισημαίνουμε ιδιαιτέρως τα σημεία, όπου ομιλούν περί προσαρμογής και αυτοκριτικής. Σ'αυτά τα σημεία εδράζεται κυρίως η προσπάθεια των ημέτερων οικουμενιστών για σύγκλιση με τους αιρετικούς, κυρίως με τους παπικούς.

Τέλος ως τρίτο σημείο αναφέρεται η ανάγκη υιοθέτησης όλων των ανωτέρω στη συνείδηση της όλης Εκκλησίας, η εμπέδωση δηλαδή των αρχών και μεθόδων του οικουμενισμού από το σύνολο των πιστών. Ιδιαιτέρως τονίζεται η ανάγκη μεγαλύτερης συμμετοχής (προτεσταντικού τύπου) του λαϊκού στοιχείου στη διοίκηση της Εκκλησίας και τούτο θα κατορθωθεί με την αύξηση και βελτίωση της παιδείας του (προφανώς στα διδάγματα του οικουμενισμού). Έχοντας ολοκληρώσει την παρουσίαση των θέσεων της Δρ. Πρ. αξίζει να προσθέσουμε, κατόπιν και σχετικής επισήμανσης εκ μέρους αγιορειτών πατέρων, κάτι που ίσως διαφεύγει στους πολλούς: το γεγονός της κλήσης εκ μέρους του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως δύο γυναικών φανερώνει κάτι ακόμη από την «ατζέντα» της ΑκΜΣ: πέρα από το πρωτοφανές της παρουσίας τους σε μία σύνοδο, όπου de facto ακυρώνεται πλειας Ιερών Κανόνων, οι οποίοι ανάμεσα στα άλλα ρητώς απαγορεύουν το «διδασκαλικόν» για τις γυναίκες (οι δύο τους μετέχουν ως μέλη της επιστημονικής-συμβουλευτικής επιτροπής του Πατριαρχείου επί συνόλου έξι θέσεων!), ενώ αντιθέτως οι άνδρες επίσκοποι κυριολεκτικά εξοβελίζονται, επιχειρείται η εισαγωγή της πλέον επιθετικής νεοταξικής ατζέντας, αυτής της «πολιτικής φύλου» (gender politics). Ο σκοπός είναι να σπάσει ο -δήθεν- ανδροκρατικός πατερναλισμός της ξεπερασμένης πια παράδοσης, με την ανάδειξη γυναικών σε καίριες θέσεις αρχικά, κάτι που τελικά θα οδηγήσει σε εξελίξεις ως προς το ζήτημα της γυναικείας «ιερωσύνης».

Επίλογος

Έχοντας καταγράψει το σύνολο των επίμαχων θέσεων της Δρ. Πρ. πιστεύουμε να έχει γίνει κατανοητός με τον πλέον ξεκάθαρο τρόπο και ο λόγος παρουσίας της στην ΑκΜΣ. Η ιδιαίτερη σχέση της με τα πολιτικά πράγματα των ΗΠΑ αναμφίβολα την τοποθετεί σε θέση επιτρόπου εκ μέρους της υπερδύναμης εντός της ΑκΜΣ. Η αναφορά της στα επιμέρους ζητήματα, τα οποία και συνθέτουν το ουσιαστικό περιεχόμενο, με άλλα λόγια το σκληρό πυρήνα του οικουμενισμού, αφήνοντας στους «θεολόγους» την λεπτομερή επεξεργασία τους, κάνει σαφές αφ' ενός τη προτεραιότητα που δίνεται εκ μέρους των ΗΠΑ στην ΑκΜΣ, αφ' ετέρου δε την προσπάθεια εκ των έσω, ελέγχου των αποτελεσμάτων της και συνακόλουθα του ελέγχου της Ορθοδοξίας. Φρονούμε ότι η διασύνδεση εξωγενών, αμιγώς πολιτικών και με χαρακτηριστική σήμανση νεοταξικών παραγόντων, στο πρόσωπο της Δρ. Πρ. με τους οικουμενιστικούς παράγοντες του Φαναρίου δεν προμηνύει τίποτε το θετικό για την φιλάτη Ορθοδοξία μας.

Σημειώσεις:

1. για τα βιογραφικά στοιχεία βλ. ενδεικτικά:

<http://genderrightsandreligion.csrc.asu.edu/people/elizabeth-prodromou>

<https://berkeleycenter.georgetown.edu/people/elizabeth-prodromou>

http://fletcher.tufts.edu/Fletcher_Directory/Directory/Faculty%20Profile?personkey=2BCDB8E4-7D92-4067-B4A5-8153CA29FD8A

2. G. Matsoukas (ed), *Orthodox Christianity at the Crossroad: A Great Council of the Church – When and Why?* (Bloomington, Indiana, 2009)• να σημειωθεί ότι το βιβλίο βρίσκεται στη λίστα επιλεγμένης βιβλιογραφίας για την ΑκΜΣ, στο site που λειτουργεί ως Γραφείο Τύπου (Press Office) του Οικ. Πατριαρχείου για την σύνοδο:

<https://www.orthodoxcouncil.org/bibliography>

3. εννοεί την ύπαρξη των διαφόρων ξεχωριστών τοπικών αυτοκεφάλων Εκκλησιών».

ΙΓ. Η ΛΕΓΟΜΕΝΗ «ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΟΔΟΣ» ΟΥΤΕ ΑΓΙΑ ΕΙΝΑΙ ΟΥΤΕ ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΝΑΙ ΟΥΤΕ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΙΝΑΙ, ΔΙΟΤΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ (4) ΟΡΘΟΔΟΞΕΣ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΠΟΥ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥΝ ΜΟΝΟΝ ΑΥΤΕΣ ΤΑ ΔΥΟ ΤΡΙΤΑ (2/3) ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ, ΉΤΟΙ ΤΑ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ, ΡΩΣΙΑΣ, ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΙΑΣ, ΔΕΝ ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΑΝ ΣΤΗΝ ΨΕΥΔΟ-ΣΥΝΟΔΟ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΥΝ ΤΙΣ ΑΙΡΕΤΙΚΕΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ ΚΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ ΤΗΝ ΠΑΝΑΙΡΕΤΙΚΗ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ «ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΟΙΠΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ», ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟ ΤΗΣ ΨΕΥΔΟ-ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ ΩΣ «ΣΥΝΟΔΟΥ» ΛΟΓΩ 1) ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΛΟΙΠΕΣ ΕΝΝΕΑ (9) ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΟΙ ΟΠΟΙΕΣ ΕΙΧΑΝ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΤΟΥΣ ΝΑ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΝ ΤΟ ΠΡΩΤΟ, ΤΗΣ ΘΕΜΕΛΙΩΔΟΥΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΦΩΝΗΜΕΝΗΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΣ ΗΔΗ ΑΠΟ ΤΟ 1961, ΕΠΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑΣ ΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ, ΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΟΜΟΦΩΝΙΑΣ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΣΤΗ ΛΗΨΗ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ, ΚΑΙ ΛΟΓΩ 2) ΤΟΥ ΟΤΙ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΨΕΥΔΟ-ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΟΙ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΝΤΕΣ ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ, ΑΛΛΑ ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΔΕΚΑ (10) ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΕΣ ΠΟΥ

ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΑΝ, ΕΞ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΨΗΦΙΖΑΝ ΟΙ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΟΙ ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΟΙ ΤΟΥΣ

Τα Πατριαρχεία Βουλγαρίας και Γεωργίας έχουν ήδη εκδώσει – μετά τη μελέτη των αποφάσεων της Ψευδο-συνόδου της Κρήτης από τις ειδικές συνοδικές επιτροπές τους – τις πατριαρχικές και συνοδικές τους αποφάσεις με τις οποίες αρνούνται να αποδεχθούν τις κακόδοξες αποφάσεις της Ψευδο-συνόδου της Κρήτης. Τα Πατριαρχεία Αντιοχείας και Ρωσίας αναμένεται ότι θα ακολουθήσουν στην ίδια Ορθόδοξη κατεύθυνση πολύ σύντομα.

Η πατριαρχική και συνοδική απόφαση του Πατριαρχείου Βουλγαρίας έχει ως εξής:

«Δήλωση της Ιεράς Συνόδου της Βουλγαρικής Ορθόδοξης Εκκλησίας περί της Συνόδου της Κρήτης (2016) και περί του κειμένου «Οι σχέσεις της Ορθόδοξης Εκκλησίας με τον υπόλοιπο χριστιανικό κόσμο»

Στην συνεδρίαση της ολομέλειας στις 15.11.2016, πρωτόκολλο Νο 22, η Ιερά Σύνοδος προέβη σε θεώρηση του κειμένου « Οι σχέσεις της Ορθόδοξης Εκκλησίας με τον υπόλοιπο χριστιανικό κόσμο », που εγκρίθηκε από τη Σύνοδο της Κρήτης, στην Ελλάδα, τον Ιούνιο του τρέχοντος έτους, και εξέδωσε την ακόλουθη δήλωση:

Κατά τη συνεδρίαση στις 01.06.2016, πρωτόκολλο Νο 12, η ολομέλεια του σώματος της Ιεράς Συνόδου αποφάσισε να προτείνει την αναβολή της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Ορθόδοξου Εκκλησίας, προκειμένου να συνεχίσουν την προετοιμασία για αυτήν. Σε αντίθετη περίπτωση, η Ιερά Σύνοδος δήλωσε ότι η Βουλγαρική Ορθόδοξη Εκκλησία δεν θα λάβει μέρος σε αυτή.

Στη συνέχεια, παρόμοιες προτάσεις έγιναν από τις Ιερές Συνόδους άλλων Τοπικών Ορθόδοξων Εκκλησιών, οι οποίες συμμετείχαν στην οργάνωση του Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Οι διοργανωτές της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της νήσου Κρήτης δεν έλαβαν τις προτάσεις αυτές υπόψη. Στη συνέχεια τέσσερις αυτοκέφαλες Τοπικές Εκκλησίες δήλωσαν τη μη συμμετοχή τους (κατά χρονολογική σειρά): η Βουλγαρική Ορθόδοξη Εκκλησία (απόφαση της 1ης Ιουνίου), το Πατριαρχείο Αντιοχείας (απόφαση της 6ης Ιουνίου), η Ορθόδοξη Εκκλησία της Γεωργίας (απόφαση της 10ης Ιουνίου), και η Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία (απόφαση της 13ης Ιουνίου).

Από τις 16 Ιουνίου έως τις 27 στην Ορθόδοξη Ακαδημία στο νησί της Κρήτης, της Ελληνικής Δημοκρατίας, πραγματοποιήθηκε η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος της Ορθόδοξου Εκκλησίας, αλλά χωρίς τη συμμετοχή των τεσσάρων Τοπικών αυτοκεφάλων Εκκλησιών, αλλά και χωρίς τη συμμετοχή της Ορθόδοξης Εκκλησίας στην Αμερική (OCA), που αναγνωρίζεται από την βουλγαρική Ορθόδοξη Εκκλησία ως αυτοκέφαλη, η συμμετοχή της οποίας, από την αρχή της προετοιμασίας, δεν προβλεπόταν, ούτε ως επισκέπτες. Εκπρόσωποι των μέσων μαζικής ενημέρωσης και επισκέπτες από ετερόδοξες θρησκευτικές κοινότητες (Ρωμαιοκαθολική, Αγγλικανική, κ.λπ.) ήταν παρόντες στη Σύνοδο.

Η Σύνοδος της Κρήτης ψήφισε και δέχθηκε έξι προ-συνοδικά έγγραφα με τις γνωστές αλλαγές, καθώς και την “Εγκύκλιο” και το “Μήνυμα”. Τριάντα τρεις από τους επισκόπους που συμμετείχαν στη Σύνοδο δεν υπέγραψαν το έγγραφο «Οι σχέσεις της Ορθόδοξης Εκκλησίας

με τον υπόλοιπο χριστιανικό κόσμο» και μερικοί από τους Ορθόδοξους ιεράρχες που δεν υπέγραψαν (συμπεριλαμβανομένων έγκυρων Ορθόδοξων θεολόγων) έχουν εκδώσει κείμενα δημόσια με εξηγήσεις για τη στάση τους.

Στην επιστολή του, πρωτόκολλο Νο 798 / 07.14.2016 (Συνοδική Αρχιγραμματεία με εισερχόμενο αριθμό 498 / 20.9.2016), η Αυτού Αγιότης ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος απέστειλε προς την Ιερά Σύνοδο της Βουλγαρικής Ορθόδοξης Εκκλησίας την ψηφοφορία και τα υιοθετηθέντα έγγραφα της Συνόδου. Μετά από μία εξειδικευμένη μετάφραση, που διεξήχθη από ένα μεταφραστή εξουσιοδοτημένο για το σκοπό αυτό, οι επαρχιούχοι Μητροπολίτες έλαβαν τα δεδομένα έγγραφα.

Το πρώτο σημαντικό συμπέρασμα είναι ότι σε σύγκριση με τις προ-συνοδικές εκδόσεις τους, τα έγγραφα που ψηφίστηκαν και εγκρίθηκαν από τη Σύνοδο της Κρήτης έχουν υποβληθεί σε ορισμένες, αλλά ασήμαντες αλλαγές, ανεπαρκείς για μία Πανορθόδοξη αποδοχή τους.

Περί του εγγράφου «Οι σχέσεις της Ορθόδοξης Εκκλησίας με τον υπόλοιπο χριστιανικό κόσμο»

1. Όσον αφορά την παράγραφο 4 του κειμένου, μπορούμε να πούμε ότι η Ορθόδοξη Εκκλησία πάντα κατανοούσε «την ενότητα όλων», ως ένωση η επιστροφή στην μάνδρα της δια του Αγίου Βαπτίσματος, Αγίου Χρίσματος, και της Μετανοίας, για όλους εκείνους που χάθηκαν «στα στοιχεία αυτού του κόσμου» και εξέπεσαν μακριά από αυτήν στην αίρεση και στο σχίσμα, σύμφωνα με τους Κανόνες της Εκκλησίας. Η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία ποτέ δεν έχασε την ενότητά της στην πίστη και την κοινωνία του Αγίου Πνεύματος και δεν μπορεί να δεχθεί τους ισχυρισμούς περί «αποκατάστασης της ενότητας» με «άλλους Χριστιανούς», στο μέτρο που υφίσταται η δεδομένη ενότητα πάντα στο Σώμα του Χριστού, και αυτή η ίδια η ενότητα και η μοναδικότητα είναι οι βασικοί ορισμοί της Εκκλησίας.

Ομοίως, η Ορθόδοξη Εκκλησία δεν μπορεί να αγκαλιάσει τις διάφορες έννοιες και διδασκαλίες, βάσει των οποίων οι ετερόδοξοι δίνουν ουσία σε αυτήν την ένωση. Αυτές είναι οι θεωρίες για την ύπαρξη κάποιου είδους απατηλής «ενότητας» όλων των χριστιανικών δογμάτων, όπως, για παράδειγμα, η διδασκαλία της «αόρατης Εκκλησίας», «η θεωρία των κλάδων», «η βαπτισματική θεολογία» η «η ισοότητα των χριστιανικών δογμάτων». Όλες αυτές οι θεωρίες μπορούν να συνδεθούν με τη σχολαστική διδασκαλία της κτιστής χάρης του Αγίου Πνεύματος, την οποία η Αγία Εκκλησία συνοδικώς έχει καταδικάσει. Εάν υιοθετηθούν οι εν λόγω διδασκαλίες, τότε η παρουσία της χάριτος του Θεού στις διάφορες χριστιανικές ομολογίες μπορεί να δικαιολογηθεί, διαφέρονσα στα ποικίλα χριστιανικά δόγματα τόσο ποσοτικά όσο και ποιοτικά.

Σύμφωνα με αυτή την ετερόδοξη θεωρία υποτίθεται ότι λειτουργικές πράξεις που τελούνται σε μία χριστιανική κοινότητα, μπορούν να επικαλούνται, με διάφορα μέσα, μία ευλογημένη ζωή, που ποικίλλει ανάλογα με τις συνθήκες του κάθε χριστιανικού δόγματος. Αυτή η θεολογική θεωρία υποστηρίζει ότι λειτουργικές ενέργειες μπορούν να παρέχουν πρόσβαση στη σωτηρία για τους Χριστιανούς των αντίστοιχων κοινοτήτων, στις οποίες ανήκουν. Υπό το φως αυτής της υποτιθεμένης παρουσίας χάριτος σε όλα τα χριστιανικά δόγματα, συνεπάγεται ότι θα πρέπει να καταβάλουμε κοινές προσπάθειες για την επίτευξη της πληρότητας της ενότητας εν Χριστώ (βλέπε το διάταγμα για τον Οικουμενισμό της Δευτέρας Βατικανής).

2. Όσον αφορά την αναζήτηση για τη «χαμένη ενότητα όλων των Χριστιανών» εκπεφρασμένη και δηλωμένη στην παράγραφο 5, θεωρούμε αυτή μη αποδεκτή και απαράδεκτη, καθόσον η Ορθόδοξη Εκκλησία ποτέ δεν έχασε την εσωτερική της ενότητα παρά τις αιρέσεις και τα σχίσματα που αντιπροσωπεύουν μία απόσχιση από το Σώμα της Εκκλησίας, από την οποία το σώμα δεν χάνει την αρχική οντολογική ακεραιότητά του, η οποία συνίσταται στην οντολογική αδιαιρετότητα της υπόστασης του Χριστού.

3. Στις παραγράφους 6, 16, και 20 αναγνωρίζεται η «ιστορική ονομασία» των «άλλων, όχι σε κοινωνία μαζί μας, ετεροδόξων χριστιανικών εκκλησιών και ομολογιών», παρά ότι η παράγραφος 1 ισχυρίζεται το αντίθετο, δηλαδή, ότι καμία αιρετική η σχισματική κοινότητα δεν μπορεί να ονομάζεται «Εκκλησία». Η παρουσία πλήθους Εκκλησιών είναι απαράδεκτη, σύμφωνα με τα δογματά και τους Κανόνες της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Επιπλέον, η πρώτη παράγραφος θεσπίζεται βάσει της παραγράφου 2: «Η Ορθόδοξη Εκκλησία θεμελιώνει την ενότητα της Εκκλησίας στο γεγονός της δημιουργίας της από τον Κύριό μας Ιησού Χριστό, και στην κοινωνία της Αγίας Τριάδας και στα μυστήρια. Αυτή η ενότητα εκφράζεται μέσα από την αποστολική διαδοχή και την Πατερική Παράδοση και συνεχίζεται στην Εκκλησία μέχρι σήμερα».

Η προσθήκη της έκφρασης «ιστορική ονομασία» και η διευκρίνιση ότι οι ετερόδοξες ομολογίες δεν είναι σε κοινωνία με την Ορθόδοξη Εκκλησία δεν αλλάζει την προβληματική φύση και το επισφαλές του συγκεκριμένου κειμένου. Στο παράθεμα, στην παράγραφο 6, ασύγκριτες πραγματικότητες τίθενται σε σύγκριση. Μπορεί πραγματικά η ονομασία «Ορθόδοξη» που σχετίζεται με την Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία, τον ιστορικά επιβεβαιωμένο τίτλο, να ελαττωθή στην πραγματικότητα και να μειωθεί σε σπουδαιότητα; Οποιοδήποτε κατάλληλο όνομα που προκύπτει στην ιστορία αντανάκλα τη συγκεκριμένη ουσία, την υπάρχουσα πραγματικότητα. Διαφορετικά, είναι μία έννοια χωρίς πραγματικό νόημα, απλά κάποιο είδος ονόματος χωρίς πραγματικό αντικείμενο που να το εκφράζει και να το αντανάκλα. Μία τέτοια ονομασία χωρίς πραγματικό αντικείμενο είναι μία μυθοπλασία.

Σε αυτή την περίπτωση, θα πρέπει να σημειωθεί στο συνοδικό έγγραφο ότι η «ιστορική ονομασία» των «εκκλησιών», αναφερόμενη σε αυτές τις κοινότητες που εξέπεσαν μακριά από την Ορθόδοξη Εκκλησία, είναι μία πλασματική ονομασία, χωρίς καμία πραγματική αναφορά στην πραγματικότητα. Αν δεν διατυπώσουμε αυτήν την επιφύλαξη, στη συνέχεια, η ιστορική ονομασία «ετερόδοξες εκκλησίες» θα έχει την πραγματική ιστορική αναφορά της σε αυτό στο οποίο αναφέρεται. Δηλαδή, θα αναγνωρίσουμε μία πραγματική ύπαρξη των άλλων εκκλησιών, διαφορετική από την Ορθόδοξη, η οποία σαφώς έρχεται σε αντίθεση με την παράγραφο 1 και με τις πρώτες λέξεις της παραγράφου 6 του παρόντος εγγράφου (Η Εκκλησία είναι η Μία και μοναδική).

4. Η δήλωση που διατυπώνεται στην παράγραφο 12, ότι «στους θεολογικούς διαλόγους, ο κοινός στόχος όλων είναι η απόλυτη αποκατάσταση της ενότητας στην αληθινή πίστη και αγάπη», είναι πολύ απλοϊκή και δεν εκφράζει επαρκώς τις διαστάσεις της διαδικασίας. Η ενότητα προϋποθέτει την ενότητα της πίστεως, του πνεύματος και ενέργειας για όλους τους δογματικούς όρους και τους Κανόνες της Εκκλησίας, που έχουν εγκριθεί από τις Οικουμενικές

Συνόδους, αλλά και σε σχέση με τη λειτουργική παράδοση και την μυστηριακή ζωή εν Αγίω Πνεύματι. Τα μέσα για την επίτευξη αυτής της ενότητας κείνται στην μετάνοια, στην ομολογία της Ορθόδοξης πίστης, και στο Βάπτισμα.

5. Στην παράγραφο 20 ορίζεται ότι «Οι προοπτικές για τη διεξαγωγή θεολογικών διαλόγων μεταξύ της Ορθόδοξου Εκκλησίας και του υπόλοιπου χριστιανικού κόσμου καθορίζονται πάντα βάσει των κανονικών αρχών της ορθόδοξης εκκλησιολογίας και τα κανονικά κριτήρια της ήδη παραδεδομένης Εκκλησιαστικής Παράδοσης», αλλά πιο ακριβές θα είναι να αντικατασταθεί η έκφραση «παραδεδομένης Εκκλησιαστικής Παράδοσης» με «της Παράδοσης της Ορθόδοξης Εκκλησίας».

6. Η συνολική εντύπωση αυτού του εγγράφου είναι ότι περιέχει πολλές αμφίσημες εκφράσεις και αποκλίσεις της εκκλησιολογικής ορολογίας. Είναι επίσης σημαντικό ότι ο βασικός σκοπός των συνεχιζόμενων θεολογικών διαλόγων με ετερόδοξες ομολογίες, ο οποίος είναι η επιστροφή των ετεροδόξων στην Ορθόδοξη Εκκλησία συμφώνως προς την κανονική τάξη, δεν διαφαίνεται και δεν εκφράζεται επαρκώς σε αυτό το κείμενο, καθώς επίσης και ότι οι κύριες βάσεις και αρχές αυτών των διαλόγων δεν είναι σαφώς διατυπωμένες σύμφωνα προς το σκοπό αυτό. Αντ' αυτού, στην παράγραφο 16 και εξής, η μη κυβερνητική οργάνωση «Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών», την οποία, δόξα τω Θεώ, η Βουλγαρική Ορθόδοξη Εκκλησία εγκατέλειψε πριν από πολύ καιρό, νομιμοποιείται.

7. Σε αντίθεση με τον κύριο σκοπό, τον οποίο αναφέραμε ανωτέρω στην παράγραφο 6, το έγγραφο (παράγραφοι 9-15) πολύ μεθοδικά και εξαντλητικά ρυθμίζει τη μεθοδολογία για τη διεξαγωγή των διαφόρων διαλόγων.

8. Η παράγραφος 22 θεσπίζει την αρχή του αλάθητου της Συνόδου της Κρήτης και της μη κριτικής στάσης έναντι αυτής, στο μέτρο που η αναφερόμενη παράγραφος δηλώνει ότι «η διατήρηση της αληθινής Ορθόδοξης πίστης διασφαλίζεται μόνο μέσω του συνοδικού συστήματος, το οποίο εκπροσωπεί πάντα την ανώτατη αρχή στην Εκκλησία σε θέματα πίστης και κανονικών διατάξεων». Αλλά θα ήταν δυνατό να καταδειχθούν ολόκληρες περίοδοι της ιστορίας της Εκκλησίας που αποδεικνύουν ότι το τελικό κριτήριο για την έγκριση των Οικουμενικών Συνόδων είναι η γρηγορούσα δογματική συνείδηση ολόκληρου του Ορθόδοξου πληρώματος. Το σύστημα των Οικουμενικών και Πανορθόδοξων Συνόδων δεν εγγυάται αυτόματα η μηχανικά την ακρίβεια της πίστεως ομολογουμένης από τους Ορθόδοξους Χριστιανούς.

9. Κύριον Συμπέρασμα

Η Σύνοδος, στο νησί της Κρήτης δεν είναι ούτε Μεγάλη, ούτε Αγία, ούτε Πανορθόδοξη.

Αυτό οφείλεται στη μη συμμετοχή σε αυτήν ενός αριθμού τοπικών αυτοκέφαλων Εκκλησιών, καθώς και στα παραδεχθέντα οργανωτικά και θεολογικά λάθη. Παρά το γεγονός αυτό, σεβόμαστε και εκτιμούμε τις προσπάθειες όλων των διοργανωτών και των συμμετασχόντων σε αυτήν.

Η προσεκτική μελέτη των εγγράφων που υιοθετήθηκαν στη Σύνοδο της Κρήτης μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι σε ορισμένα από αυτά περιέχονται ασυμφωνίες με την διδασκαλία της Ορθόδοξης Εκκλησίας, με τη δογματική και κανονική Παράδοση της Εκκλησίας, και με το πνεύμα και το γράμμα των Οικουμενικών και Τοπικών Συνόδων.

Τα έγγραφα που εγκρίθηκαν στην Κρήτη πρέπει να υποβληθούν σε περαιτέρω θεολογική εξέταση με σκοπό την τροποποίηση, την επεξεργασία και τη διόρθωση ή την αντικατάσταση με άλλα (νέα έγγραφα) σύμφωνα με το πνεύμα και την Παράδοση της Εκκλησίας.

Η Βουλγαρική Ορθόδοξη Εκκλησία αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα, ένα ζωντανό μέλος της Μιας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας. Ως μέλος του Σώματος του Χριστού, ως το ίδιο το Σώμα στην τοπική επικράτεια της Βουλγαρίας και των βουλγαρικών επαρχιών στο εξωτερικό, η Βουλγαρική Ορθόδοξη Εκκλησία θα συνεχίσει την αδελφική ευχαριστιακή, πνευματική, δογματική και κανονική κοινωνία με όλες τις υπόλοιπες Τοπικές Ορθόδοξες Εκκλησίες, τόσο αυτών που συμμετείχαν στη Σύνοδο της Κρήτης όσο και εκείνων που δεν συμμετείχαν. Η Εκκλησία δεν είναι μία κοσμική οργάνωση, αλλά ένας Θεανθρώπινος οργανισμός. Δεν είναι και δεν πρέπει να υπόκειται στην συνοδική ζωή της στην επιρροή των πολιτικών και των κοσμικών συμφερόντων που προκύπτουν από τις διαιρέσεις τους. Κεφαλή της είναι ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς Χριστός, ο οποίος είναι η οδός, η αλήθεια και η ζωή.

Οι αρχές της αυτοκεφαλίας και της καθολικότητας της εκκλησιαστικής ζωής όχι μόνο δεν είναι αντιφατικές, αλλά αλληλοσυμπληρώνονται, και απορρέουν η μία από την άλλη και βρίσκονται η μία μέσα στην άλλη σε πλήρη ενότητα».

Η πατριαρχική και συνοδική απόφαση του Πατριαρχείου Γεωργίας (σε περίληψη) έχει ως εξής:

1. Η Σύνοδος της Κρήτης δεν είναι Πανορθόδοξη Σύνοδος, καθώς τέσσερις Εκκλησίες δεν συμμετείχαν.
2. Οι αποφάσεις της Συνόδου της Κρήτης δεν είναι υποχρεωτικές για την Εκκλησία της Γεωργίας, καθόσον η Σύνοδος της Κρήτης κατήργησε την αρχή της ομοφωνίας (consensus).
3. Τα έγγραφα που εκδόθηκαν από τη Σύνοδο της Κρήτης δεν αντανakλούν σημαντικές κριτικές που έγιναν από τις Τοπικές Εκκλησίες, και έτσι είναι αναγκαίο αυτά να διορθωθούν.
4. Τα έγγραφα της Κρήτης χρειάζονται να αντανakλούν τη διδασκαλία της Ορθόδοξης Εκκλησίας, ενώ αυτό δεν συμβαίνει με το παρόν σύνολο κειμένων.
5. Είναι αναγκαίο να συγκληθεί η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος και έχουμε εμπιστοσύνη ότι αυτό θα γίνει και ότι αυτή η μελλοντική Σύνοδος θα λάβει αποφάσεις με ομοφωνία (consensus), βασισμένες στη διδασκαλία της Ορθόδοξης Εκκλησίας.
6. Προς αυτόν τον σκοπό, έτσι, η Ιερά Σύνοδος του Πατριαρχείου Γεωργίας σύστησε θεολογική επιτροπή να εξετάσει τα έγγραφα που έγιναν δεκτά στην Κρήτη και να προετοιμάσει για τη μέλλουσα Σύνοδο που θα είναι Πανορθόδοξη».

.....

ΙΔ. ΤΑ ΛΟΙΠΑ ΜΕΡΗ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΟΥ ΜΟΥ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΟΣ

ΙΔ.1. Μέρος του παρόντος Απολογητικού μου Υπομνήματος αποτελεί η κατωτέρω αναφερόμενη μελέτη, αφού έχει άμεση σχέση με την κρινόμενη υπόθεσή μου, του συνηγόρου μου κ. Κυριάκου Κυριαζόπουλου, Καθηγητή (επ.) του Εκκλησιαστικού Δικαίου στη Νομική Σχολή Θεσσαλονίκης, Δικηγόρου παρ' Αρείω Πάγω και Θεολόγου, με τίτλο:

«ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΤΗΣ ΛΕΓΟΜΕΝΗΣ «ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ Ή ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ» ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ - Περίληψη κανονικο-δογματικής μελέτης»

ΙΔ.2. Μέρος του παρόντος Απολογητικού μου Υπομνήματος αποτελεί η κατωτέρω αναφερόμενη μελέτη, αφού έχει άμεση σχέση με την κρινόμενη υπόθεσή μου, του συνηγόρου μου κ. Κυριάκου Κυριαζόπουλου, Καθηγητή (επ.) του Εκκλησιαστικού Δικαίου στη Νομική Σχολή Θεσσαλονίκης, Δικηγόρου παρ' Αρείω Πάγω και Θεολόγου, με τίτλο: «ΜΕΛΕΤΗ ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΧΑΝΙΩΝ ΤΩΝ ΔΕΚΑ (10) ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΩΝ «ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ» [ΟΙ ΟΠΟΙΕΣ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥΝ ΜΟΝΟΝ ΤΟ ΕΝΑ ΤΡΙΤΟ (1/3) ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ], ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΕΙΣΗΓΑΓΕ «ΣΥΝΟΔΙΚΩΣ» ΤΗΝ ΠΑΝΑΙΡΕΣΗ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ (Η ΓΝΩΣΤΙΚΙΣΜΟΥ – GNOSIS, Ή ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΥ), ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΟΠΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΣ ΤΩΝ ΔΕΚΑ (10) ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΩΝ «ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ», ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΔΕΝ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΥΝ, ΩΣ ΠΑΝΑΙΡΕΤΙΚΟ, ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ - Ο ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣΗΧΘΗ «ΣΥΝΟΔΙΚΩΣ» (ΔΗΛ. ΔΕΣΜΕΥΤΙΚΩΣ) ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΕΚΑ (10) ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΕΣ ΠΟΥ; ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ, ΚΑΘΟΤΙ ΠΕΡΙ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΥ Ο ΛΟΓΟΣ»

ΙΔ.3. Μέρος του παρόντος Απολογητικού μου Υπομνήματος αποτελεί η κατωτέρω αναφερόμενη μελέτη, αφού έχει άμεση σχέση με την κρινόμενη υπόθεσή μου, του συνηγόρου μου κ. Κυριάκου Κυριαζόπουλου, Καθηγητή (επ.) του Εκκλησιαστικού Δικαίου στη Νομική Σχολή Θεσσαλονίκης, Δικηγόρου παρ' Αρείω Πάγω και Θεολόγου, με τίτλο: ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΛΕΓΟΜΕΝΕΣ «ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΕΣ Ή ΗΜΙ-ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΕΣ ΣΥΝΟΔΟΙ» ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΣΥΝΟΔΟΙ Ή ΑΠΛΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ;»

ΙΔ.4. Μέρος του παρόντος Απολογητικού μου Υπομνήματος αποτελεί η κατωτέρω αναφερόμενη μελέτη, αφού έχει άμεση σχέση με την κρινόμενη υπόθεσή μου, του συνηγόρου μου κ. Κυριάκου Κυριαζόπουλου, Καθηγητή (επ.) του Εκκλησιαστικού Δικαίου στη Νομική Σχολή Θεσσαλονίκης, Δικηγόρου παρ' Αρείω Πάγω και Θεολόγου, με τίτλο: «Η ΔΙΑΚΟΠΗ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΥ ΑΠΟ ΚΛΗΡΙΚΟΥΣ ΚΑΙ Η ΔΙΑΚΟΠΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΑΠΟ ΜΟΝΑΧΟΥΣ Ή ΛΑΪΚΟΥΣ, ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ ΑΠΟ ΕΠΙΣΚΟΠΟ, ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΟ Ή ΣΥΝΟΔΟ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ, ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΕΙ ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ ΠΟΙΝΙΚΟ ΑΔΙΚΗΜΑ ΤΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ ;»

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΩΤΕΡΩ ΛΟΓΟΥΣ - ΖΗΤΩ:

Να παύσει η εκκλησιαστική ποινική δίωξη την οποία ο Μητροπολίτης Κυδωνίας και Αποκορώνου κ. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ (κατά την ανωτέρω έννοια) έχει ασκήσει εναντίον μου, διότι, κατά τα άνω, δεν έχω διαπράξει κανένα απολύτως εκκλησιαστικό ποινικό αδίκημα και ειδικότερα εκείνο της αυθαίρετης παύσης μνημοσύνου του Μητροπολίτη Κυδωνίας και Αποκορώνου (με την ανωτέρω έννοια) του Κανόνα 13 της Πρωτοδευτέρας Συνόδου. Διότι, εν προκειμένω, κατά τα ανωτέρω, τυγχάνει εφαρμοστέος ο Κανόνας 15 παρ. 4 της ίδιας Πρωτοδευτέρας Συνόδου, η οποία καθιστά καθήκον μου, για τους ανωτέρω

αναφερόμενους λόγους, την εν λόγω παύση μνημοσύνου, και ως εκ τούτου, η εν λόγω άσκηση εκκλησιαστικής ποινικής δίωξης εναντίον μου είναι ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΩΣ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΙΚΩΣ ΑΝΥΠΟΣΤΑΤΗ.

Χανιά, 31-12-2016, ημέρα Σάββατο, παραμονή Πρωτοχρονιάς νέου πολιτικού έτους 2017, και ώρα 8 μ.μ.

Ο απολογούμενος Ιερέας

Ο συνήγορος

Κυριάκος Κυριαζόπουλος

Δικηγόρος παρ' Αρείω Πάγω, Καθηγητής (επ.) του Εκκλησιαστικού Δικαίου στη Νομική Σχολή ΑΠΘ, Θεολόγος

πηγή: http://apologitika.blogspot.gr/2017/01/blog-post_3.html?spref=fb